

Nhật Ký Làm Mẹ Tuổi 17

Contents

Nhật Ký Làm Mẹ Tuổi 17	2
1. Chương 1: Con Chào Đời	3
2. Chương 2: Hồi Tưởng	3
3. Chương 3: Phát Hiện Động Trứng	4
4. Chương 4: Bị Đuối Khỏi Nhà	4
5. Chương 5: Ướt Mưa	5
6. Chương 6: Cố Gắng Giữ Bí Mật	6
7. Chương 7: Cảm Giác Lạ	7
8. Chương 8: Kinh Hoàng Ngày Đi Chơi	8
9. Chương 9: Mua Đồ Cho Con	9
10. Chương 10: Thi Học Kỳ	10
11. Chương 11: Nằm Ngủ	10
12. Chương 12: Điểm	11
13. Chương 13: Ăn Mừng Sau Kỳ Thi	12
14. Chương 14: Người Quen	13
15. Chương 15: Ngày Tổng Kết	14
16. Chương 16: Chờ Đợi	14
17. Chương 17: Lần Siêu Âm Đầu Tiên	15
18. Chương 18: Mất Tắm Hình	16
19. Chương 19: Thời Gian Trôi Thật Lẹ	17
20. Chương 20: Đau Bụng Nửa Đêm	17
21. Chương 21: Phòng Hai Người	18
22. Chương 22: Bị Kịch Đêm Khuya	19
23. Chương 23: Nằm Than	20
24. Chương 24: Kết Thúc Ngày Nóng Và Chương Trình Giảm Cân	20
25. Chương 25: Đi Học Lại	21
26. Chương 26: Ngồi Lê Chém Gió	22
27. Chương 27: Hình Xăm Thánh Giá	23
28. Chương 28: Lật Lại Hồi Ức	24
29. Chương 29: Adn	25
30. Chương 30: Thừa Nhận	26
31. Chương 31: Điên Vì Yêu	27
32. Chương 32: Truyền Máu	29
33. Chương 33: Chính Thức Theo Đuổi	30
34. Chương 34: Lên Báo	32
35. Chương 35: Đẹp Loạn Báo Lá Cải	33
36. Chương 36: Em À, Anh Yêu Em!	34
37. Chương 37: Ôm	36
38. Chương 38: Đánh Nhau Với Tình Dịch	37
39. Chương 39: Thủ Đoạn	39
40. Chương 40: Cuộc Vui Thâu Đêm	40
41. Chương 41: Không Đụng	41

42. Chương 42: Chuẩn Bị Du Lịch	43
43. Chương 43: Chuyến Đi Bị Hủy	45
44. Chương 44: Lễ Lối Đón Giao Thừa	47
45. Chương 45: Hình Như Em Mất Anh	48
46. Chương 46: Giải Thích	50
47. Chương 47: Mẹ Của Minh Long	51
48. Chương 48: Anh	52
49. Chương 49: Phương Anh! Em Là Của Anh!	54
50. Chương 50: Đừng Làm Phương Anh Khóc	55
51. Chương 51: Em Biết, Anh Muốn Buông Tay	56
52. Chương 52: Sao Không Thử Tha Thứ	58
53. Chương 53: Lời Đe Dọa	59
54. Chương 54: Tiệc Sinh Nhật Của Minh Thùy	60
55. Chương 55: Ghen	62
56. Chương 56: Nên Đi Thực Tập	64
57. Chương 57: Kí Hợp Đồng	65
58. Chương 58: Ba Gọi Về	67
59. Chương 59: Cùng Nhau Quay Về	68
60. Chương 60: Sa Bẫy	71
61. Chương 61: Trốn Chạy	73
62. Chương 62: Giành Lại Tập Đoàn	74
63. Chương 63: Tuyên Chiến	75
64. Chương 64: Nhìn Con Từ Xa	77
65. Chương 65: Hoang Mang Tột Cùng	78
66. Chương 66: Thời Gian Trôi Chóng Mặt	79
67. Chương 67: Chủ Tịch Tập Đoàn	80
68. Chương 68: Anh Vẫn Yêu Em	82
69. Chương 69: Gặp Nhau Ở Pari	84
70. Chương 70: Ba Năm Cho Một Hồi Kết	85
71. Chương 71: Ngoại Truyện 1	87
72. Chương 72: Ngoại Truyện 2	87
73. Chương 73: Ngoại Truyện 3	88
74. Chương 74: Ngoại Truyện 4	90

Nhật Ký Làm Mẹ Tuổi 17

Giới thiệu

Ngày tháng nămHôm nay, là một ngày vô cùng trọng đại của cuộc đời mười bảy năm của tôi – ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-lam-me-tuoi-17>

1. Chương 1: Con Chào Đời

Ngày tháng năm

Hôm nay, là một ngày vô cùng trọng đại của cuộc đời mười bảy năm của tôi – ngày tôi chính thức làm mẹ.

Tiếng khóc chào đời của con làm tôi xúc động đến rơi nước mắt. Mười bảy tuổi, cái tuổi đẹp nhất đời người, cái tuổi đáng ra được vui chơi thì tôi phải hoãn lại việc đó để học cách làm mẹ, học cách chăm con và còn phải tiếp tục việc học của mình. Dù gì ở xã hội này tốt nhất cũng phải có được cái nghề thì mới cho con mình một cuộc sống đầy đủ.

Tôi nhìn người ta có chồng chăm sóc mà buồn rơi nước mắt. Nhìn con người ta có đủ cha đủ mẹ mà tôi thấy tủi thân dùm con trai của tôi. Đến mẹ nó mà còn không biết ba nó là ai thì làm sao nó biết được. Chắc suốt cuộc đời này con tôi không biết nói từ ba.

Tôi cũng đã từng đọc qua cuốn mang thai tuổi 17, cô bạn Min Min ấy may mắn hơn tôi, cũng mang thai ở độ tuổi này nhưng cô có sẵn một gia đình chồng chờ đợi, cô còn có cả Chan Chan quan tâm, lo lắng. Tôi cũng từng ước sao giống Min Min, gặp được một cool boy như Chan Chan nhưng số phận lại không cho tôi toại nguyện. Tôi cũng giống cô rồi đấy Min Min, tôi cũng mang thai và làm mẹ ở tuổi 17.

Nhưng đó chỉ là sách, nếu là sách thì tác giả muốn viết sao mà chả được. Còn đây kaf cuộc đời của tôi, tôi phải tự viết kịch bản cho cuộc đời của mình. Nói cho đúng thì thời gian mới là nhà biên kịch và đạo diễn, còn tôi chỉ là một diễn viên. Cho dù diễn tốt đến cỡ nào cũng chẳng nhận được cát-sê

2. Chương 2: Hồi Tưởng

Ngày tháng năm

Vào ngày 17/3, đó là sinh nhật của bạn tôi cũng là ngày định mệnh tôi xoay chuyển. Quỹ đạo cuộc sống tôi cũng thay đổi vào ngày đó.

Minh Thùy-bạn thân của tôi. Hôm đó, nó tổ chức sinh nhật cực lớn, tại một quán bar cũng có tiếng tăm ở Sài thành này. Nó được cái giao thiệp bạn bè rộng nên sinh nhật của nó người đến dự cũng rất đông. Chủ yếu là nam, nữ sinh của trường.

Hôm đó, tôi mặc một chiếc đầm bó, phần cổ hơi trễ xuống để lộ hình xăm đôi cánh ác quỷ trên ngực. Trông rất quyến rũ. Cả buổi tiệc sinh nhật của nó, tôi để ý đến anh chàng mặc chiếc áo sơ mi đen có nụ cười hút hồn ngồi đằng kia. Anh ta là một trong những hot boy thể thao của khối.

Tên anh ta là Minh Long, mọi người thường gọi là Win. Tốc độ di chuyển bóng trong các môn có liên quan đến trái bóng của anh ta cực kì nể phục. Cứ như gió và luôn là người đem chiến thắng về cho đội. Cái tên Win cũng bắt đầu từ đó.

Sau một hồi lắc lư theo nhạc mỗi một thì tôi xuống cầm ly rượu của mình ực một hơi. Chưa đầy năm phút sau, đầu tôi choáng váng kèm theo sự bức rứt người đến khó chịu. Lúc này chỉ còn một chút ý thức là tôi bị đánh thuốc. Có ai đó bế tôi lên và hình như đã xảy ra một trận hỗn chiến. Sau đó, tôi chẳng nhớ gì nữa.

Tám tiếng sau tôi tỉnh dậy tại phòng nghỉ của bar, lúc này mới 5 giờ sáng. Mọi thứ cũng đã có chút ánh sáng và căn phòng này cũng vậy. Tầm rèm màu đen nhưng tôi vẫn thấy mờ mờ những thứ xung quanh.

Đầu đau như búa bổ, sau một hồi thì tôi mới nhận ra bản thân mình không hề mặc quần áo. Và kể bên mình có một người con trai đang ngủ rất say, cậu ta cũng chẳng mặc gì. Người cởi trần, chần quần nửa thân dưới. Trời ạ, lúc đó tôi phát hoảng lên.

Tôi đứng lên chân đi không vững vào phòng vệ sinh mặc quần áo và sẽ rời đi một cách êm đẹp. Do trời chưa sáng hẳn cộng thêm tầm rèm cửa màu đen khiến tôi chẳng nhìn thấy rõ mặt cậu ta. Tôi chỉ thấy lờ mờ trên ngực cậu ta có một hình xăm con rắn quấn quanh cây thánh giá.

Không nán ná lại lâu, tôi rời đi một cách nhanh chóng trước khi cậu ta tỉnh dậy. Nhưng đó là sai lầm lớn nhất đời tôi. Đúng ra tôi nên ở lại và bắt cậu ta chịu trách nhiệm về việc cậu ta đã làm.

3. Chương 3: Phát Hiện Động Trời

Khoảng một tháng sau kể từ đêm định mệnh đó, tôi có triệu chứng buồn nôn khi ngủ thấy mùi thức ăn. Cứ ngỡ rằng mình bị đau bao tử, định chủ nhật nghỉ học sẽ đi khám.

Lúc đó mặt tôi biến dạng lấm hay sao mà đi học giáo viên nào cũng “quan tâm” hỏi thăm đủ thứ. Con Minh Thùy cũng vậy, nó nói tôi sao có biểu hiện giống chị dâu nó quá. Hỏi chị dâu nó bị gì, nó bảo chị dâu nó mang thai.

Hai từ mang thai như “tiếng sét đánh cháy lỗ tai” tôi. Nó cứ “bay bổng” trong tâm trí suốt mấy ngày còn lại của tuần.

Chủ nhật cũng đã đến, tôi đã hủy kế hoạch đi khám xem bao tử có bị gì không, thay vào đó tôi đến bệnh viện phụ sản. Đứng trước cổng bệnh viện mà chân tôi nhũn ra. Ráng dừ lấm tôi mới đi vào trong mua sổ và đăng kí khám.

Trong lúc ngồi chờ, tôi thấy những người xung quanh mỗi người một nét mặt, vui có, buồn có, hạnh phúc có, lo sợ có,...

Ý tá kêu tên tôi, tôi đứng lên như một cái máy, cứ đi theo sự hướng dẫn của cô ấy chứ đầu óc lúc này trống rỗng, chả chứa nổi thứ gì.

Khám xong tôi còn phải ngồi chờ khoảng mười phút nữa để lấy kết quả. Khi y tá gọi tên tôi lần nữa, trời ạ, tìm tôi như muốn đứng lại.

Bước vào căn phòng lúc này, mặt bà bác sĩ căng dễ sợ. Bà nhìn chằm chằm vào tờ giấy. Bà chỉ cần nói là tôi không có thai là tôi nguyện làm trâu bò ngựa cho bà suốt đời. Nhưng chắc có lẽ trời thương, trời không muốn tôi làm trâu bò cho bà nên nghe bà nói mà muốn ngất tại chỗ.

“Cháu là Phương Anh?”

“Vâng”

“Cháu nên chuẩn bị tinh thần nghe ta nói.”

Lúc đó tôi muốn hét vào mặt bà là muốn nói gì thì nói đại đi chứ úp úp mở mở kiểu này tôi đau tim mà lăn đùng ra chết đấy. Nói thì vậy thôi chứ tôi im lặng gật đầu.

“Cháu sắp làm mẹ rồi!”

“Hả?” Mắt tôi lúc đó chắc trở ra kinh lấm hay sao mà bà quay tờ giấy kết quả qua cho tôi. Hai con mắt tôi dán chặt vào dòng chữ “MANG THAI MỘT THÁNG”.

Tôi đứng lên ra khỏi phòng mà cảm xúc bộn bề, thật sự tôi phải làm gì với nó đây. Tương lai tôi sẽ ra sao, sinh nó ra hay phá bỏ. Tôi đấu tranh tư tưởng suốt cả quãng đường về. Điều quan trọng là bây giờ làm sao tôi tìm ra ba của nó đây. Rồi tôi phải nói sao về việc này với bố mẹ mình. Ông bà giết tôi chết mất.

Tôi lết về nhà như cái xác không hồn, lên phòng nằm úp mặt xuống gối mà khóc. Cái tên có hình xăm thánh giá đó giờ ở đâu, làm sao tôi tìm được cậu đây? Tôi mang thai con cậu rồi này.

4. Chương 4: Bị Đuổi Khỏi Nhà

Một tuần lễ sau, đi học thì thôi nhưng về nhà là tôi chỉ biết khóc. Tôi không biết phải làm sao để đối mặt với sự việc này. Nó đi quá xa kiểm soát của tôi rồi.

Khóc đến ngày thứ tám tôi quyết định nói chuyện này cho ba mẹ mình nghe. Dù sao người lớn cũng sáng suốt hơn mình.

Trong bữa cơm hôm nay, tôi quyết định nói mọi chuyện.

“Ba mẹ, con có chuyện muốn nói!”

“Chuyện gì con gái? Con muốn đi shopping à?” Mẹ tôi nhìn tôi âu yếm hỏi. Lúc này tôi thấy mình có lỗi với mẹ quá. Tôi bỏ đứa xuống, tay nắm lấy vạt áo của mình.

“Con...con...có...có...thai rồi!” Nước mắt tôi bỗng ứa ra, át hết cả tầm nhìn.

“Cái gì?” Ba tôi hỏi.

“Con có thai rồi!” Tôi không hiểu sao lúc này tôi nói ra nhẹ đến vậy.

“Xoảng, bốp” Tiếng chén vỡ và một phát tán rất mạnh vào mặt tôi. Ba tôi ông đứng lên đẩy chiếc ghế ngồi ra. Mắt ông đỏ ngầu, tôi biết ngay lúc này ba rất giận.

“Nó là của ai? Cái thứ nghiệt súc mày đang mang là của ai?” Ba tôi chỉ thẳng vào mặt tôi, tay ôm nắm lấy vai tôi mà lắc. Tôi chỉ biết lắc đầu và khóc. Nước mắt tôi giàn giụa cả mặt. Tôi thấy ông vợ lấy cây roi mây gần đó. Tôi nhắm mắt mà chờ đợi cú đánh ấy. Nhưng không, tại sao không đâu?

Tôi hé mắt nhìn, thì ra chị ba và anh hai đang đứng chắn cho tôi. Chị ôm tôi, còn anh hai thì cầm cây roi của ba lại.

“Cái gì ba cũng từ từ giải quyết, đừng đánh em nó như vậy, ba không nghe em nói em đang mang thai à?” Anh hai tôi lớn tiếng.

“Giờ mày tính sao hả Phương Anh? Mày sinh nó hay là bỏ?”

“Sinh” tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại nói như vậy, tôi biết, tôi sinh nó ra thì coi như tương lai tôi tắt hẳn nhưng tôi không muốn bỏ nó. Thất đức lắm, dù gì nó cũng là con tôi.

“Được, nếu mày sinh nó ra thì từ giây phút này, đứng lên cuốn đồ ra khỏi nhà tao! Coi như từ giờ tao không có đứa con như mày! Đi đi!” Ba tôi nắm lấy tay tôi mà đẩy về hướng cầu thang. Đôi chân tôi vô thức bước lên phòng dọn quần áo. Chị ba và anh hai chạy theo.

“Sun, em đừng đi mà! Sun, nghe chị nói đi, em xin lỗi ba rồi ba sẽ bỏ qua mà, ba thương em nhất nhà mà!” Chị ba nắm lấy tay tôi mà khóc, chị không muốn tôi đi.

“Chị à! Em đã bôi tro trét trấu vào danh dự gia đình, ba làm vậy là đúng, em sẽ không trách ba đâu. Chị với anh hai thay em chăm sóc cho ba mẹ nha!” Tôi gạt nước mắt trên mặt cố mỉm cười. Anh hai ôm tôi, anh không nói gì cả, tôi biết, anh luôn tôn trọng ý kiến của tôi.

Tôi xách vali đồ xuống, mẹ tôi chỉ biết ngồi khóc. Lúc này tôi thấy có lỗi với họ quá. Ba tôi ngồi trên ghế salong. Tôi đến lấy con gấu bông trên ghế, mắt nhìn khắp nhà lần cuối.

“Thưa ba, mẹ con đi!”

Ông bà không lên tiếng, tôi nhìn họ xong rồi đi thẳng ra cửa.

“Ba à, ba nghĩ lại đi, em nó còn nhỏ, ba đuổi đi thì nó sống sao?” Chị tôi chạy đến nắm tay ba năn nỉ, tôi biết ông không thay đổi ý định đâu nhưng tôi vẫn đứng chờ câu trả lời từ ông.

“Kể từ giờ, nó không còn là con tao nữa, tao không có đứa con gái nào tên Phương Anh!” Tôi rơi nước mắt vì câu nói đó, mặc dù tôi đã biết trước câu trả lời nhưng lúc này sao tôi hụt hẫng quá. Tôi bước nhanh ra khỏi cửa nhà, tôi không muốn ba và mẹ thấy bộ dạng tôi lúc này. Thảm hại. Tôi tự gây ra và giờ cũng là lúc tôi tự chịu trách nhiệm việc mình đã làm.

5. Chương 5: Ướt Mưa

Tôi đi trong vô thức ở dòng người tấp nập, tôi phải đi đâu đây? Trong người tôi lúc này chẳng có lấy một xu, muốn đi thuê phòng cũng khó.

Trời bất ngờ đổ mưa, ừ mưa cũng tốt, mưa xối hết những cảm xúc trong tôi. Tôi lẳng lặng bước đi trong mưa, lúc này chẳng một biết tôi đang khóc cả.

Trời mưa càng lúc càng lớn, gió cũng mạnh hơn bao giờ hết. Kéo vali cất từng bước chân nặng nề băng qua đường.

“Tin tin ” tôi ngoái lại, một chiếc xe đang lao đến, tôi không bước tiếp nữa. Đứng yên đó và chờ đợi lưỡi hái của tử thần giáng xuống. Tôi không muốn sống nữa, đứa trẻ này sinh ra đời thì chỉ khổ cho nó thêm thôi. Chết là cách giải thoát cuối cùng cho cả hai.

Một phút, hai phút trôi qua, tôi chẳng thấy đau. Tôi vẫn đứng đó và có một người phụ nữ đang cầm chiếc dù che mưa cho tôi. Đó là dì tôi. Tôi bật khóc ôm lấy dì. Dì ôm lấy tôi, vẫn dịu dàng giống mẹ.

“Con đi đâu vậy Phương Anh? Sao lại đứng giữa đường? Thôi, lên xe, về nhà dì rồi ta nói chuyện, con ướt hết rồi!” Dì không đợi tôi trả lời liền nắm tay kéo tôi lên chiếc Toyota bảy chỗ của dì.

Sau khi tắm rửa thay đồ xong, dì pha cho tôi cốc cacao nóng uống để làm ấm cơ thể. Dì ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt tóc tôi.

“Nói dì nghe, con đi đâu mà đồ đạc linh tinh thế kia?”

“Con bị đuổi khỏi nhà!” Nói đến đây, nước mắt tôi chực tràn ra, dùng tay quạt nước mắt, tôi cố nở một nụ cười để cho dì biết tôi không sao. Nhưng nụ cười của tôi chìm ngập trong nước mắt.

“Tại sao?” Dì hỏi. Tôi kể lại toàn bộ câu chuyện cho dì nghe, dì chỉ biết tắc lưỡi rồi gật đầu. Tôi thì chỉ ngồi khóc.

“Con nín đi Phương Anh, con không có lỗi, mọi việc xảy ra chỉ là tai nạn. Một tai nạn đáng tiếc mà không ai mong muốn. Con làm vậy là đúng, dù gì nó cũng là máu mủ của con, nó xứng đáng được đón nhận cuộc sống tươi đẹp này. Nó không có lỗi. Con đừng suy nghĩ nhiều, hãy giữ sức khỏe mà sinh nó ra đời một cách khỏe mạnh! Con đã định đi đâu chưa? Nếu chưa thì ở lại đây với dì, nhà dì rộng, dì chỉ cũng có một mình, rất buồn, có con sẽ vui hơn. Sau này con sinh đứa bé này ra thì nhà lại còn đông vui hơn nữa!” Dì để tay vào cái bụng xẹp lép của tôi. Dì mỉm cười nhìn tôi, tôi chỉ gục đầu xuống.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, dì quyết định rồi, con phải ở lại đây nghe chưa?” Dì đứng lên, cầm ly cacao đã nguội đi ra khỏi phòng. Đây là biểu hiện của dì khi dì không muốn nghe phản bác. Dì tôi là vậy, một người phụ nữ thành công nhưng sống độc thân, thích quyết định mọi chuyện theo ý mình. Đến giờ vẫn ế là vậy.

Tôi đứng lên, đi đến bên cửa sổ sát đất, trời đã tạnh mưa. Tựa người vào lan can, tay tôi bắt giắc để lên bụng. Tôi cảm nhận được ở đây có sự sống đang phát triển lên từng ngày. “Mẹ sẽ sinh con ra, mẹ sẽ cho con được chào đời! Tin ở mẹ!” Tôi thì thầm.

6. Chương 6: Cố Gắng Giữ Bí Mật

Hôm sau, tôi vẫn phải đến trường để học vì chỉ còn hai tháng nữa là kì thi học kì hai lớp mười một bắt đầu. Nhìn vào chiếc gương, mới có một ngày mà tôi xanh xao thấy rõ. Dậm một ít phấn hồng, như vậy có lẽ đỡ hơn nhiều.

Bước ra khỏi nhà, tôi có ý định đi bộ đến trường như mọi khi nhưng chợt nhận ra mình chẳng còn ở nhà mình nữa. Nhà dì lại khá xa trường, đành phải đón xe buýt vậy.

“Lên xe dì chờ đi học!” tiếng dì gọi với đằng sau lưng tôi.

“Thôi dì, mắc công dì lắm, để con đi xe buýt.”

“Con đang mang thai đấy, con quên rồi à?” Dì nheo mắt nhìn tôi. Đó là biểu hiện không hài lòng của dì. Tôi đành ngoan ngoãn lên xe để dì chờ đến trường. Dù sao lúc này tôi cũng cần một chỗ dựa tinh thần ỉn ỉn nên phải làm dì vui lòng.

Đến trường, dì hỏi lịch học, mấy giờ về, rồi hàng tá thứ khác, việc cuối cùng là dì cho tiền. Dì mở cốp xe lấy ví tiền, cho tôi một trăm ngàn mà dì còn nói ít. Số tiền này còn nhiều hơn tiền ba mẹ cho tôi đi học hàng tuần.

Vào đến lớp thì gặp ngay con Thùy đang ngồi chu mỏ chu mỏ soi gương. Nó tạo đủ dáng, đủ kiểu, may là nó đẹp nên nhìn không có phản cảm cho lắm.

“Bồ đi khám chưa? Bị gì? Hở?” cái giọng chề chuối của nó nghe mà phát ngán. Bao nhiêu thứ tôi ăn lúc sáng giờ muốn trào ra.

“Rồi, mình có...à bị đau bao tử.” Mém chút là tôi nói mình có thai., tốt nhất chuyện này tôi nên giấu thật kỹ để lướt qua hai tháng cuối cùng của năm học. Tôi chẳng muốn giống bạn Min Min trong truyện đâu. Dù gì thì dù, bạn thân cũng nguy hiểm nhất.

Giờ học sinh hôm nay, giáo viên cứ giảng mãi về triệu chứng bầu bí. Nghe mà nhột dã man. Tôi cúi ngằm mặt xuống bàn vì sợ ai đó thấy được triệu chứng đó trên mặt mình. Càng cúi mặt thì tôi càng buồn ngủ. Chẳng thể nào mở nổi hai mắt lên nữa. Tôi đâu phải cái thể loại ngủ gục trong lớp, không lẽ là tại nó. Ngáp dài ngáp ngắn mấy cái tôi gục lúc nào chẳng hay.

Sau một hồi trống dài và tiếng kêu lãnh lớt của Minh Thùy mới đánh thức được tôi. Mở mắt nhưng trong ruột trong gan vẫn còn rất buồn ngủ. Tôi ngáp một cái rõ dài rồi mới nhìn con bạn thân mình nổi.

“Sao nay lại ngủ trong lớp?” Con bạn nghiêm giọng, nó cũng ngủ hoài mà, sao giờ nói tôi.

“Tại...qua thức khuya! Ừm, là thức khuya.”

“Bồ hôm nay lạ lắm nha, bị gì vậy? Phản ứng thuốc hả?”

“Không có!” Tôi cũng muốn biết tôi bị gì lắm chứ, buồn ngủ kiểu này chắc chết, thi tới mà giờ bầu với chả bì thế này. Thế này là thế nào. Trách ai được, cũng tại tôi không biết giữ thân, là con gái mà đi chơi đêm quên đường về. Giờ vậy là đáng lắm.

“Thôi xuống căn tin đi!” Minh Thùy đưa ra ý kiến này là tôi thấy hay nhất trong ngày, tôi cũng đang đói. Sao không ai nói cho tôi biết mang thai là phức tạp đến vậy chứ.

Căn tin trường hôm nay đông lạ. Hóa ra là do có vài hot boy xuống đây “dùng bữa nhẹ”. Tôi và Thùy chen dứ lắm mới lọt vô được cái cửa căn tin. Đang đi thì tôi bị một nữ sinh va vào người, chới với vài giây và tôi té bật ngã theo phản xạ tự nhiên. Nhắm mắt đợi cú tiếp đất của cái mông nhưng...

7. Chương 7: Cảm Giác Lạ

Một bàn nào với ra đang xiết chặt lấy eo tôi, cảm giác hơi nhói vì bị xiết mạnh. He hé mắt, tôi chạm ngay ánh nhìn từ đôi mắt màu xám tro ấy. Chiếc môi mị hoặc cong lên, mọi thứ xung quanh tôi lúc này im lặng đến lạ kỳ. Nhiệm màu dễ sợ.

Nó im lặng đến nỗi tôi nghe được nhịp thở của cậu ta, hơi thở này sao quen quá. Cả hương nước hoa toát ra từ người cậu ta cũng gọi cho tôi một sự quen thuộc. Táy tôi nắm lấy phần cổ, chỉ cần cổ chệch qua một bên thì tôi biết được rằng, người qua đêm với tôi hôm đó có phải là cậu ta hay không. Nhưng tôi đã thất bại.

“Bạn không sao chứ?” Tiếng phát ra từ đối phương khiến tôi rụt tay lại, quên mất việc cần làm.

“À, không, không sao!” Tôi chỉnh lại tư thế và quần áo. Cúi đầu cảm ơn cậu ta. Cũng may là có cậu ta đỡ kịp, không là tiêu đứa bé rồi.

“Mình là Minh Long, học lớp chuyên Anh!” cậu ta giơ tay ra bắt tay làm quen, ngượng ngùng cùng thẹn thùng tôi cũng bắt tay lại.

“Mình tên Phương Anh, lớp chuyên Toán.” khá là ngượng khi được nắm tay hot boy, người mà tôi thầm mến mộ. Xả giao vài câu thì cậu ta quay lưng đi, đi cũng vài bước thì cậu ta lại quay lại nhìn tôi. Với cái nhìn kì lạ của cậu ta làm tôi bất giác đưa tay lên quệt mặt, đâu có dính gì đâu ta.

Tôi cứ đứng nhìn mãi theo bóng lưng của Minh Long. Không phải tôi mê trai mà là tôi có một cảm giác quen thuộc khi hơi thở của cậu ta phả vào người mình.

Giờ ra về, khi đi ra cổng trường cùng với Minh Thùy thì tôi lại gặp tại nạn. Thằng nào con nào chơi ác nhơn, cầm nguyên trái xoài xanh chọi vào đầu tôi. Phản xạ tự nhiên là né trái xoài, khi lùi chân để né thì tôi đạp trúng chân ai đó và bật ngã ra sau.

Không hề đau, lần hai tôi té mà mông không tiếp đất. Có một bàn tay đang đỡ ngay bụng tôi, hương thơm quen quen. Ngước mặt lên, ôi lạ thần lạ thánh. Lại là cậu ta. Số tôi nay “hên” ghê, gặp trai đẹp hoài. Cậu ta đang nhìn tôi trân trối. Nhìn gì mà nhìn dữ vậy. Còn cái bàn tay của cậu ta nữa, sao lại đỡ ngay bụng tôi chứ.

“Lại gặp cậu rồi, Phương Anh! Cứ giống như là cậu cố tình ngã vào người tớ.” Vừa đỡ tôi đứng lên cậu ta vừa nói. Khuyến mãi thêm nụ cười mê hồn nữa chứ.

“Không...không phải vậy, đừng hiểu lầm, tại...tại trái xoài chứ bộ.” Vừa phản bác vừa chỉ chỉ vào trái xoài đang nằm lẩn lóc dưới đường.

“Làm gì cậu áp úng vậy?”

Hả, ừ, sao tự nhiên thấy gương gương vậy trời. Tôi cúi mặt xuống thì vô tình liếc thấy cái gì gì đó ở ngực cậu ta, hình như là hình xăm thì phải. Hình gì nhỉ? Định mở miệng hỏi thì bên tai tôi có tiếng người:

“Cô Phương Anh, xin lỗi đã để cô chờ lâu!” Tôi quay người qua, một người đàn ông ngoài bốn mươi, đang nhìn tôi trù mếu.

“À, chú là...?” Tôi thật sự chả biết người đàn ông này là ai. Mặt tôi lúc này chắc nghếch ra như mấy con bò vậy.

“Tôi là lái xe cho bà Hồng Xuân.” À, là chú tài xế của dì tôi. Biết rồi.

“Sao không phải...”

“Bà chủ có việc nên không đến đón cô được.” Ông ta cung kính đáp, nguyên lũ bạn cùng lớp và thêm mấy đứa dân ngoài được chứng kiến một màn “tiểu thư đi học về”. Tôi gật gật đầu, tạm biệt Minh Thùy với Minh Long thì tôi theo chân chú tài xế lên chiếc Toyota đi về.

Ngồi trên xe mà tôi không thể quên được hơi thở và hương thơm toát ra từ người của Minh Long. Rất quen, thật sự rất quen. Tôi lắc đầu xua đi ý nghĩ điên rồ đó, không phải như vậy đâu. Làm sao có thể chứ. Tôi tựa lưng vào thành ghế, mắt hướng ra cửa xe. Ngày mai rồi tôi sẽ ra sao đây?

8. Chương 8: Kinh Hoàng Ngày Đi Chơi

Trước khi thi, toàn khối mười một hợp tác mở một chuyến đi chơi để thư giãn trước mùa thi. Tôi định không đi nhưng con Minh Thùy cứ lải nhải mãi bên tai và về nhà thì dì cũng khuyến khích tôi nên đi để thư giãn. Xảy ra nhiều chuyện quá rồi, tôi cũng ngán ngẫm những chuyến đi tập thể như thế này.

Nói gì thì tôi cũng bại dưới tay hai người bạn họ nên đành gờ cờ trắng đầu hàng sớm cho an toàn “tính mạng”. Khối phải thì cũng biết con Thùy nó vui cỡ nào, giao lưu gì đó cho rộng vào mà chỉ có mỗi mình tôi là bạn thân. Nản nó “thặc”.

Hôm đó, chúng tôi giao lưu với nhau rất vui vẻ. Mấy đứa chuyên Văn thì thi đối đáp, chuyên anh thì hát tiếng anh, chuyên Toán thì ngồi tính toán phương trình tình yêu gì đó. Nói đến lớp chuyên Anh thì làm sao thiếu được Minh Long. Cậu vừa đánh đàn ghi-ta vừa hát bài My Love. Nghe hay cực. Đang ngồi chăm chú nghe cậu ta hát thì tôi bị bắt phải hát vì tội quá chăm chú. Ấy, tôi thấy vụ này lạ.

Lỡ bị bắt rồi nên đành phải hát thôi. Tôi chọn bài Love Paradise, bài tôi thuộc trọn bài. Giọng hát tôi không tệ, biết đâu xong lần này, năm sau tôi vào lớp chuyên Nhạc rồi sao.

Tôi hát xong thì mọi người vỗ tay rần rần, ngại thiệt. Giờ thì đến phần ăn, lúc trước thì tôi thích phần này lắm nhưng giờ thì khác rồi. Tôi cực kì sợ ăn, cứ mỗi lần ngồi được mùi thức ăn là tôi nôn tới mặt xanh.

Bây giờ cũng vậy, cảm giác nhồn nhợn ở cổ khiến tôi không chịu được nữa. Tôi đứng lên, đi nhanh về phía gốc cây đằng kia mà ới. Không nôn được gì cả, bụng tôi thì đau thắt lại. Tựa đầu vào gốc cây, cả thân người nhũn ra.

Một chiếc khăn tay đưa ngay trước mặt tôi. Nhìn qua, lại là Minh Long, cậu ta có biết cậu ta làm vậy là đang giết tôi không chứ. Cả trăm con mắt đằng kia đang nhìn tôi kìa.

“Cậu không sao chứ, Phương Anh?” cậu ta hỏi, đôi mắt cậu ta hiện rõ sự lo lắng.

“Không sao, chỉ là bị đau bao tử thôi!” Tôi cười cười rồi quay lưng đi về phía “đồng bọn”, đứng đây lâu chắc chết. Bỗng cậu ta nắm tay kéo tôi lại. “Chuyện gì vậy Long?” Tôi hỏi. Mắt tôi mở chắc cũng to lắm hay sao ấy.

“Không, không có gì!” Cậu ta ấp úng, tôi nhìn xuống tay cậu ta đang nắm chặt tay mình, cậu ta cũng nhìn xuống rồi bắt giắc cả hai cùng rút tay mình lại. Tôi quay lưng đi. Cậu ta vẫn đứng đó, tay cho vào túi quần, mắt nhìn xa xa về phía chân trời cứ như là người có tâm sự.

Còn tôi mới khổ thân, cổ hết sức mới ăn được một ít. Cơn buồn nôn ở đâu cứ kéo đến mãi, cứ chạy ra chạy vô là người ta nghi ngờ nên tôi phải ráng. Mặt tôi lúc này có lẽ xanh như đất nhái hay đại loại là thứ gì đó màu xanh.

Kết thúc buổi đi chơi, ai nấy cũng vui, riêng tôi thì mệt mỏi. Muốn xỉu luôn chứ đừng nói là mệt. Giờ mới biết mang thai là khổ đến vậy. Hôm nay là một ngày đi chơi kinh hoàng với tôi.

9. Chương 9: Mua Đồ Cho Con

Bữa nay con Thùy bị chạm dây thần kinh thứ mấy mà rủ tôi đi shopping vậy. Đi với nó mệt chết, nó cứ dạo hết vòng vòng khác tại một chỗ. Hôm nay tôi mặc kệ nó, nó muốn dạo bao lâu cũng được, tôi đi qua khu vực bán đồ trẻ con.

Mấy món đồ bé tí ti trong dễ thương hết sức. Không biết con tôi là gái hay trai nữa, thôi tôi mua cả hai về luôn. Đang đứng nhìn mấy cái nôi thì một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng tôi:

“Cậu mua gì ở đây?”

“Mua đồ cho con.” Tôi chỉ trả lời theo cảm tính, quay người lại, trời đất, lại là Minh Long, sao gặp hoài vậy.

“Con?” cậu ta nheo nheo đôi mắt hỏi tôi. Làm gì mà hỏi nhiều dữ vậy?

“Con của dì, lúc nãy mình chưa nói hết!” Tôi cũng nhanh trí ghê chớ. Tôi thấy cậu ta gật gù với câu trả lời này, có vẻ là tin rồi.

“Thôi, cũng vô tình gặp rồi, mình đi uống nước đi!” Cậu ta cũng chẳng đợi tôi đưa ra ý kiến của mình mà nắm lấy tay tôi kéo đi một cách thoải mái. Tôi cũng không vùng tay ra, cứ để vậy cũng tốt. Tôi ước gì, cha của đứa trẻ trong bụng tôi là cậu nhưng chắc có lẽ điều đó là viễn vông.

Chúng tôi mua mỗi người ly kem trà xanh, và chọn bàn gần cửa ra vào nhất. Chẳng ai nói chuyện với ai, cứ im lặng cho đến khi điện thoại tôi reo lên. Nhìn vào cái màn hình đang nhấp nháy thì thấy ngay chữ “Thùy chính chạp” hiện to đùng trên đó.

“Tớ đang ở quán Tago, đứng từ chỗ cậu nhìn qua là thấy đó.” Nói xong nhiều đó thì tôi cúp máy, để tiết kiệm tiền cho nó. Mặc dù đó chỉ là lí do để biện hộ nhưng nó cũng có lí.

Chưa đầy năm phút là tôi thấy nó tay xách nách mang chạy vào quán, nó nhìn tôi xong lại nhìn Minh Long.

“À, hai người có hẹn mà không báo cho tớ nha!” Gì đây, sao từ vô tình gặp lại hóa thành hẹn hò. Chắc tôi đánh chết con này mới được. Không đợi nó phát ngôn thêm điều gì điên khùng nên tôi tạm biệt Minh Long và lôi nó ra về. Trên taxi, nó suy diễn không biết bao nhiêu là thứ ghê gớm. Không hiểu sao ngày đó tôi lại chọn nó làm bạn thân nữa. Tôi kêu xe chạy ngang tiệm bán len thì cho tôi xuống vì tôi cần mua ít đồ.

Vào đó tôi chọn vài cuộn len, thêm mấy hình dán dễ thương, rồi nút dính lên. Do chưa biết giới tính của con nên tôi quyết định mua màu trắng. Trai gái gì đều mặc được.

Về đến nhà, ngồi sành soạn mớ đồ đó ra, cầm trên tay đôi vớ chân nhỏ xíu đó mà lòng tôi thấy vui vui đến kì lạ. Nhớ lại Minh Long thì tôi luôn có cảm giác quen thuộc khi cậu ta nói chuyện, cười và kể cả việc thờ. Tôi nằm vật ra giường với mớ suy nghĩ hỗn độn nảy giờ về Minh Long.

10. Chương 10: Thi Học Kỳ

Kể từ ngày mang thai, sinh lý cơ thể tôi thay đổi hẳn ra. Ăn không được nhưng ngủ suốt ngày thì tôi làm được. Nhưng hôm nay bằng mọi giá tôi phải tỉnh táo, phải thật sự tỉnh táo. Vì sao à? Vì hôm nay tôi phải thi học kì.

Môn đầu tiên là Tiếng Anh. Ổn giờ, sao không để môn này cho lớp chuyên Anh thi thôi, sao lại “thải” đề ra toàn khối vậy. Nghĩ sao mà lớp chuyên Toán, Văn ngồi thi Anh. Ta nói nó mù chất. Ráng hết sức, trợn tròng trợn trắng hai con mắt tôi cũng chẳng tài nào thức nổi, nhìn thấy chữ là muốn ngủ. Thôi thì “quánh” đại A, B, C. Hên thì trúng xui thì thôi.

Kết thúc sáu chục phút căng thẳng đầu óc, tôi ra ngoài mà đầu óc lâng lâng, môn sau là Hóa. Tui ngu mấy cái cân bằng phương trình và dung dịch này nọ lắm. Nản đời. Nghe cái bọn chuyên Anh nói đề thi khó, làm không được lum la. Rồi kiểu này tôi dưới trung bình quá, tụi đó không làm được sao mình làm được cơ chứ.

Một ngày thi đã qua, hai ngày thi nữa sắp đến. “Chắc tui chết”. Tôi than trời trách đất, đã bầu bì mà còn phải đi thi. Ác liệt hơn là đi thi vào giai đoạn ốm nghén nữa chứ. Lắc đầu ngao ngán cái sự đợi.

Ngày thi Toán đã tới, ngày cuối cùng và cũng là ngày thi môn “tủ” của tôi. Đề cũng khá dễ, chỉ có câu cuối hình học là hơi khó, làm hên xui. Luật trường là thi xong được nghỉ nửa tháng, thôi vậy cũng khỏe. Khởi bản tâm giờ giấc, tha hồ ngủ.

Đang lang thang đi bộ trên vỉa hè về nhà. Cái sự tình là không nói giờ mình về cho chú tài xế nên cái kết đắng lòng là phải đi bộ. Vừa đi vừa đá mấy hòn sỏi dưới đường để bớt chán và làm đường về nhà ngắn hơn. Ai nói tôi sao không biết gọi điện thoại thì tôi xin thú thật là tôi quên mang điện thoại, ta nói hậu đậu vậy đó, quên trước quên sau.

“Phương Anh, Phương Anh!” Ai kêu tôi thế nhỉ? Quay người theo tiếng gọi, ôi là chàng hot boy chuyên Anh đây mà. Theo tôi làm gì?

“Ồ, có gì không Long?” đợi cậu ta đi tới tôi hỏi.

“Không có gì, chỉ hỏi sao hôm nay cậu đi bộ thôi.” Cậu ta vừa thở vừa nói, không lẽ hot boy này đẹp mà bị khủng trời. Chạy cả quãng đường từ trường đến đây để hỏi duy nhất có một câu sao? Thật là... Không phải dạng vừa đâu!

“Tại thích thôi!”

“Vậy mình đi chung nha?”

“Ừm!”

Cả hai cùng nhau đi trên con vỉa hè, gió chiều nhẹ nhàng thổi vào mái tóc dài của tôi. Cả hai cứ như vậy, im lặng suốt quãng đường về. Ánh nắng nhảy nhót tung tăng đầy phố. Rải đều lên mọi vật, kể cả tôi và cậu ta. Chỉ cần được đi cùng cậu ta, thì tôi cảm thấy an toàn biết bao. Ước gì, chúng ta có thể như vậy mãi, Minh Long ha? Hình như tôi đã thích Minh Long rồi, từ hôm mộ chuyển sang thích, hay thật.

11. Chương 11: Nằm Ngủ

Một tuần lễ đã trôi qua tính từ ngày tôi thi học kì. Công việc chính của tôi vào lúc này là ngủ, ngủ và ngủ. Thánh ngủ nhập hay sao mà tôi cứ ngủ hoài được hoài. Dì thì bảo mang thai là vậy, không có gì cả, buồn ngủ thì cứ ngủ.

Tôi dẹp hết tất tần tật các thứ giải trí như phim ảnh, facebook, tán gẫu tầm phào qua zalo để dành thời gian cho việc ngủ. Với tôi lúc này, ngủ là trên hết.

“You’re always on my mind, all day that all the time...” Ai mà lại gọi lúc này vậy chứ, buồn ngủ chết đi được. Mò tới mò lui mới mò được cái điện thoại. Ai mà giấu kĩ quá không biết nữa.

“Alo, ai vậy?” Tôi hỏi

“Thùy nè, bộ bồ không lưu số của mình hả?” Con Thùy giọng hờn dỗi, bình thường tôi sẽ năn nỉ nó nhưng giờ thì dẹp đi, giận thì giận, ché không quan tâm.

“Có nhưng đang ngủ nên không nhìn màn hình, chi không?”

“Giờ này mà ngủ, bồ biết giờ là mấy giờ rồi không? Là bốn giờ chiều đó!” ừ thì bốn giờ, kệ nó, liên quan gì đến tôi mà con này la oai oái lên vậy!

“Kệ nó, không gì quan trọng thì thôi nha, bye!” Không để bên kia trả lời, tôi tắt máy và khóa nguồn lại luôn. Khỏi ai làm phiền giấc ngủ của tôi nữa.

Thế là nửa tháng trời được nghỉ tôi chẳng làm được việc gì có ích ngoài tiết kiệm cơm và hao tốn điện cho di mà thôi. Đôi lúc thấy mình sống có ích dễ sợ.

12. Chương 12: Điểm

Kết thúc nửa tháng trời ngủ nghê, bây giờ tôi lại phải đi học. Giai đoạn này vào trường chỉ để biết điểm rồi buồn đưa lê bán đưa leo với mấy “mợ” lo chuyện bao đồng trong lớp chứ chả học hành gì.

Đang nằm “dật dựa” trên bàn, chán nản, vẫn muốn ngủ nhưng giờ ngủ không được, tự nhiên thèm ăn bánh tráng trộn. Công nhận, có bầu cái nó “rộn chiện” kinh. Thèm là đi mua, tôi lôi con Minh Thùy đi xuống căn tin, nó nghe được ăn mà không tốn tiền là mắt sáng rồi.

Thấy cũng ngộ, cơm thì ăn vào là ối lên ối xuống thế mà đồ ăn vặt thì ăn vào chả sao. Mua hai bịch bánh tráng trộn bự tổ bố để ăn dần. Trong thời gian đợi người ta trộn thì tôi vô tình nghe được một câu chuyện rất hay của lớp chuyên Anh.

“Cậu nghe gì chưa? Nghe nói lớp ngoài có đứa thi Anh cao điểm hơn mình.”

“Thật hả?”

“Thật!”

“Ôi, đó quả là một sự sỉ nhục cho lớp chúng ta, lần này Minh Long không cao hơn nổi à?”

“Không, nghe nói đứa đó hơn Minh Long có 0,25 hã!”

“Ghê vậy!”

Ghê thật, tôi cũng muốn biết xem ai mà cao điểm hơn thánh Anh của khối. Công nhận, bạn đó học giỏi ghê, phải đi thỉnh giáo mới được.

Đang ngồi ăn bánh tráng với con Thùy thì “trùm cuối”- thầy chủ nhiệm bước vào. Ông này lúc nào cũng vậy, vào lớp là một loạt âm thanh hỗn độn vang lên. Ông háng giọng hai ba cái rồi bắt đầu nói.

“Chào tập thể thân yêu! Hôm nay thầy phát điểm thi cho các em nhưng có một điều muốn nói đó là, Phương Anh!” bất thành linh bị gọi tên tôi lụp cha lụp chup đứng đứng lên. Hơ, bộ ổng biết tôi mang thai rồi cha đứa bé là ai luôn hả, nhìn mặt ổng hình sự dữ.

“Dạ?” Tôi dạ một cách ngô nghê.

“Ở đây thầy nói luôn, em đã làm rạng danh lớp ta!” Chuyện gì nhỉ, ông này nói gì nói đại, úp úp mở mở hoài. Người đầu tánh kì. “Em là học sinh có tổng điểm trung bình cao nhất trường.”

“Hơ?” Tôi nghếch mặt ra nhìn ông thầy đang nói, số chữ đó tôi nuốt chưa trôi thì ổng lại nói tiếp.

“Em là người có điểm thi các môn Văn, Anh, Toán cao hơn các bạn khác, đây, em cầm giấy báo điểm về xem nhé! Thầy rất tự hào về em, cả lớp hãy cho Phương Anh một tràng pháo tay!” Tôi bước lên nhận giấy báo điểm mà đầu óc chưa thông nổi.

Cầm tờ giấy điểm, trời ơi, choáng luôn. Điểm tôi cao hơn dự đoán. Tiếng Anh 9,25; Văn 9,75; Toán 10. Hai mắt tôi muốn rớt ra ngoài luôn, điểm trung bình 9,9. Sau một hồi nhìn muốn cháy tờ giấy thì đầu óc tôi đã thông thoáng.

Haha, tại thầy quá khen thôi chứ tôi học giỏi đó giờ, trừ môn Anh, đánh đại mà đúng. Nếu theo lời mấy đứa dưới căn tin nói lúc này thì tôi là đứa hạ gục thánh Anh của khối. Ôi! Tự hào quá.

Lúc này tâm trạng tôi cực kì mãn nguyện, quyết định chiều nay đi shopping một chuyến. Rủ con Minh Thùy đi mới được. À, kêu luôn Minh Long, coi như chia buồn cùng bạn vậy. Biết sao được, tôi học giỏi mà.

13. Chương 13: Ăn Mừng Sau Kỳ Thi

Ăn nằm hoài cũng chán, tôi quyết định bữa nay sẽ là ngày ăn chơi tới bến cho kì thi căng thẳng vừa rồi. Nhắc mấy, tôi gọi cho con Thùy, chỉ cần gọi cho nó là coi như liên lạc được hết ấy đứa còn lại.

“Thùy, đi chơi không?”

“Đi, ở đâu? Bỏ bao hả? Ừ, đi liền, nói địa chỉ đi!” Không thấy mặt nhưng nghe giọng nó thôi là tôi biết nó đang cuồn cuộn chạy lòng vòng tìm quần áo.

“Thuận Kiều Plaza, rủ Minh Long luôn nha!” Tự nhiên tôi bất ngờ nói tên cậu ta trong cuộc gọi, định đi với Minh Thùy thôi mà.

Cúp máy, tôi đi chuẩn bị. Chừng năm phút là xong, tôi xoay đi xoay lại trước gương. Ngắm ngía mấy lần, thấy chắc ăn mới đi khỏi phòng.

“Dì ơi!” Chưa đi xuống hết cầu thang thì tôi cất tiếng gọi dì, tại nhà dì rộng, kêu trước để xem dì ở đâu thì mình mò tới.

“Gì thế công chúa?” Dì đang ngồi ở phòng khách, tôi bước nhanh xuống xin phép dì.

“Dì cho con ra ngoài, con đi với Minh Thùy.”

“Được chứ, đây, cầm lấy ít tiền, muốn mua gì thì mua. Nhớ nha, muốn ăn gì thì mua ăn, đừng để thèm, không tốt cho em bé trong bụng đâu.” Tôi gạt đầu, cầm lấy “ít” tiền của dì, tôi không dì định nghĩa thế nào là ít và thế nào là nhiều. Lấy ví ra bỏ mở giấy hỗn độn đó vào, đủ màu đủ sắc, đủ mệnh giá.

Đón taxi đến Thuận Kiều, vừa tới là thấy ngay cái bản mặt mốc xì của con Thùy, kế bên còn có Minh Long với style đồ công tử và một anh chàng với style đồ thư sinh. Ai thế nhỉ, ai mà con Thùy đứng khoác tay “tĩnh” dữ.

“Hi! Đợi lâu không?” Vừa xuống xe, đó là câu hỏi hồn nhiên của tôi mà lần nào tôi cũng hỏi khi có người đến trước.

“Lâu, lâu lắm rồi! Bỏ sắn gì mà lâu quá vậy?” Nó nói mà mưa axit bay vèo vèo vào mặt tôi. Ướt đầm cả.

“Ai vậy?” Tôi không trả lời nó mà chỉ về người con trai nó đang “hồn nhiên” khoác tay giữa thanh thiên bạch nhật như thế này.

“Bạn trai Minh Thùy và bạn thân của mình đó Phương Anh.” Minh Long lên tiếng trả lời. Khỏi nói tôi bất ngờ ghê gớm lắm, con này có bạn trai mà tôi chẳng biết gì cả. Ờ, mà tôi có thai nó cũng có biết gì đâu.

“Chào Phương Anh, mình Viễn Kiệt.” Cậu ta bắt tay tôi. Ôi, đây là lần thứ hai tôi được bắt tay trai đẹp đấy. Nhưng nhanh chóng tôi rút tay lại vì thấy con Thùy nhìn mình. Ta đây ừ mà thèm nắm tay bạn trai cứng.

Sau màn làm quen, cả bốn đứa bắt đầu màn dạo chơi, mua sắm, ăn uống. Tôi bớt ới rồi nên việc ăn uống cũng dễ hơn. Đi lòng vòng mua sắm mệt mỏi thì nhào vô ăn. Mỗi đứa gọi món mình thích, tôi trả tiền.

Xong rồi thì đi qua xem phim, tụi này ác kinh khủng, nó biết tôi sợ ma, rủ đi coi phim ma. Cầm vé trên tay mà người run như sậy. “Ngủ với hồn ma” nghe tựa là dựng hết gai óc lên rồi.

“Phim này không ghê đâu, cậu xanh quá rồi đó!” Minh Long “lợi dụng” nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của tôi. Sợ quá nên không nói gì luôn. Mà tên này có bị gì không chứ, phim ma mà xem không sợ thì bán vé ai xem? Cứ “dồn” hoài.

Vào xem được một lúc thì tôi nhận ra, phim ma không đáng sợ như mình nghĩ. Nó ghê hơn vậy thôi. Ngồi xem cả buổi mà tôi ôm khư khư lấy cánh tay của Minh Long, định quay qua ôm con bạn nhưng phát hiện ra ngồi kế mình là Viễn Kiệt. Ôm thằng này chắc nó quỳnh bồm đầu. Thôi đành ôm đỡ hot boy vậy.

14. Chương 14: Người Quen

Xem phim xong thì trời đã nhá nhem tối, con Thùy đi về với Viễn Kiệt. Còn tôi ở lại với Minh Long. Cả hai đứng trước cổng Thuận Kiều rất lâu, lí do là đợi xe taxi. Khá hợp lí. Cậu ta cho tay vào túi quần, mắt nhìn xa xa. Vẫn cái dáng vẻ suy tư ấy mà khiến tim tôi lồi nhồi. Nhưng tôi chợt nhận ra, cậu ta thân thiết với mình là do chưa biết sự thật, biết rồi chỉ có nước kệp dép vô nách mà chạy thôi.

“Phương Anh!” Bất ngờ cậu ta gọi tên tôi. Quay qua là phản xạ tự nhiên của con người khi bị gọi tên, tôi cũng không ngoại lệ. “Chờ xe lâu quá, mình đi dạo vòng vòng ha?” cậu ta đưa ra ý kiến.

“Ừm, cũng được.” Tôi nhận lời một cách không do dự, đã thế mà còn mỉm cười rất tươi.

Cả hai chúng tôi đi dọc theo đường Hồng Bàng, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, chẳng biết là mình đi cách Plaza rất xa rồi.

“Chỗ này là đâu vậy?” tôi ngơ ngác hỏi khi thấy mình đi khá xa chỗ xuất phát rồi.

“Nhà sách Nguyễn Văn Cừ, Trường THCS Nguyễn Đức Cảnh rồi!” Cậu ta thản nhiên trả lời.

“Mình đói quá, lúc nãy ăn hơi ít!” Tôi hơi nhăn mặt, không phải vì ăn ít mà là vì đi xa quá nên đói. Cái này là chuyện bình thường của mỗi con người.

“Vậy mình đi ăn bánh bèo ha?” Cậu ta đưa ra ý kiến đúng món tôi đang thèm luôn.

“Ok, mà ăn ở đâu?” Không trả lời câu hỏi đó của tôi, Minh Long thản nhiên bắt một chiếc taxi rồi tổng tôi vào đó. Tôi là ngu đường bẩm sinh, cậu ta cho đi đâu thì chỉ biết đi đó chứ giờ cũng chẳng biết đâu với đâu.

Xe chạy lòng vòng thì tôi phát hiện là nó đang chạy về chiều ngược lại. Cuối cùng, nó đỗ xích lại trước cửa tiệm có dòng chữ bánh bèo quán. Địa chỉ 211/48 Minh Phụng, quán này tôi đã từng ăn rồi, đó là lúc đi cùng gia đình.

Quán không rộng lắm, bây giờ có vẻ đang vắng khách, nên nhìn không chật chội như lúc trước. Tôi và Long chọn một bàn, kế bên là một gia đình đang ăn uống rất vui vẻ. Sau khi gọi món, trong lúc chờ đợi tôi nhìn khắp xung quanh và không quên nhìn gia đình đó.

Thật bất ngờ, đó là gia đình tôi. Có ba, mẹ, anh hai, chị ba. Bốn người họ thật sự rất vui vẻ, người vui nhất là ba. Có lẽ ông đã quên đi sự tồn tại của đứa con gái út này.

“Chúc mừng sinh nhật ba!” Anh hai tôi lên tiếng, kèm theo là một hộp quà màu đen rất đẹp. Thì ra hôm nay là sinh nhật ba, tôi đã quên mất. Thật bất hiểu. Nhưng làm sao trách tôi được khi tôi không còn là thành viên trong gia đình đó nữa.

Khi thức ăn được bưng ra, tôi và Long cầm cúi ăn như bị bỏ đói mấy ngàn năm. Lúc chuẩn bị tính tiền thì chị ba nhìn thấy tôi, chị định kêu lên nhưng tôi lắc đầu. Dù sao ba không biết vẫn tốt hơn, ba thấy tôi thì sẽ lại tức giận nữa mà thôi.

Lúc tôi đứng lên thì ba tôi cũng vừa đứng lên xoay lưng đi ra.

“Phương Anh, cẩn thận!” Minh Long kéo tay tôi lại, đồng thời lúc đó cả ba, mẹ, anh hai, chị ba nhìn vào tôi. Đặc biệt là ba tôi. Ông nhìn tôi rồi nhìn Minh Long, nhưng ông nhìn chăm chú nhất là bàn tay Minh Long đang nắm lấy tay tôi.

“Dạo này sống tốt chứ?” Ông hỏi, nhưng từng tiếng phát ra thì lại gần giọng. “Hôm đó mày nói không biết, thì ra...” Ông cười, nụ cười khinh rẻ tôi. Tôi là con gái ông mà giây phút này, ông đem nụ cười khinh miệt ấy tặng cho tôi. Thật đau lòng.

“Ai vậy Phương Anh?” Minh Long hết giờ tò mò rồi hỏi, sao lại tò mò lúc người ta đang buồn như thế này chứ.

“Người quen!” Tôi đáp xong thì quay lưng rời đi, tôi không muốn bật khóc trước mặt họ, trước mặt Long. Tôi chạy nhanh ra đường, bắt một chiếc taxi. Lên đến xe thì nước mắt tôi lúc này lại tràn ra, khó khăn lắm tôi mới quên đi được họ từng là một phần cuộc sống của tôi nhưng giờ chính ba, thành phần trong từ “họ” lại khắc vào tôi một nỗi đau. Nụ cười khinh rẻ ấy, tôi sẽ không bao giờ quên. Tốt nhất, chúng ta chỉ là “Người quen”.

15. Chương 15: Ngày Tổng Kết

Hôm nay là ngày tổng kết năm học, ai nấy mặt mày hớn hở, tươi như hoa. Làm gì tươi dữ vậy không biết, tổng kết thôi chứ có phải đi nhận giải oscar hay quả cầu vàng đâu. Tôi vẫn vậy, vẫn cái mặt lạnh tanh không chút cảm xúc bước vào trường. Nói thật là học nguyên năm tôi sợ nhất ngày này.

Vào đây chỉ tổ một lỗ tai chứ sướng ích gì. Không được nói chuyện, không được ăn chỉ được ngồi và nghe những “cha” gì gì đó của trường, của phòng kể đi kể lại cái sự tích học hành cũ rích.

Năm nay tôi học chả có thành tích gì nổi bật, chỉ được công nhận học sinh giỏi toán cấp thành phố, hình như là chỉ có một cái đó. Chứ như ai kia ở lớp chuyên Anh, ẵm một đóng giải thưởng mà chả biết ngưng ngừng. Đời bất công thật chứ. Mà nghĩ đi nghĩ lại cho cùng, thành tích đáng nể nhất của tôi trong năm là học đến hai tháng cuối thì mang thai. Thách đũa nào đủ can đảm để đi học như tôi. Cho tiền tỷ chưa chắc đã dám.

Nhận thưởng xong, tôi ra xe đi về. Hôm nay rút kinh nghiệm, nhớ đem điện thoại và dặn giờ chú tài xế.

“Phương Anh!” lại là giọng của cậu ta, làm gì cứ kêu réo hoài vậy. Trong lòng có chút khó chịu xen lẫn một chút vui vui. Chả biết tại sao như vậy.

“Gì hả?” Tôi quay lại hỏi.

“Ừm, mình...ừm...” Cậu ta ấp a ấp úng. Gì thế? Hot boy ấp úng trước gái “quê” à? Chuyện lạ à nha.

“Sao? Cậu nói đi!” cứ ừm à hơn năm phút mà chẳng nói gì là tôi mất toàn bộ kiên nhẫn luôn rồi đó.

“Mình muốn mời cậu đến dự tiệc vào tối nay!” Trời đất, không lẽ cái vụ này thôi mà ấp úng cả buổi trời. Tôi không nhận lời cũng không từ chối. Chỉ nói rằng để xem sao. Thật tình thì tôi chẳng muốn đi chút nào, vốn dĩ tôi không thích tiệc tùng, ở đó nhiều người và bí mật của tôi rất dễ bị bại lộ.

Tạm biệt Minh Long, tôi lên xe đi về. Ngoái nhìn lại, tôi thấy Minh Long vẫn đứng đó, nhìn thật kĩ thì có lẽ cậu ta vẫn còn điều muốn nói với tôi nhưng lại không biết cách mở lời. Chiếc xe chạy càng xa, bóng dáng của Minh Long khuất dần rồi mất hẳn. Có một chút gì đó hơi buồn buồn, hơi tiếc nuối pha chút hụt hẫng.

16. Chương 16: Chờ Đợi

Tối hôm nay, dĩ tôi cũng đi dự tiệc, dĩ tôi cũng đi không nhưng tôi đã từ chối. Đến đó làm gì chứ, chỉ mang thêm rắc rối vào trong người. Tôi như thế này chưa đủ rắc rối hay sao.

Sáu giờ mười lăm thì rời khỏi nhà trong tà váy thướt tha. Còn tôi thì nằm trong phòng lên mạng, lâu lắm rồi không lên facebook, nay lên xem tình hình của bạn dân thiên hạ ra sao rồi, loạn chưa.

Mò mẫm trên đó được năm phút thì bắt đầu chán, không có gì hot cả. Tôi đi xuống nhà tìm cái gì đó ăn, tự nhiên thấy thèm thèm cái gì đó mà cũng không biết là thèm cái gì. Đánh chén no say xong chỉ mới bảy giờ rưỡi. Lúc này sao không buồn ngủ để mình đi ngủ, biết làm gì trong trạng thái tỉnh như sáo.

Suy nghĩ nát óc thì tôi quyết định lên mạng học đàn len. Đàn len cũng không khó như tôi nghĩ, tôi lụi tụi lụi muốn nát cái tay là cùng. Đàn được một nửa của cái gì đó không rõ hình dạng thì tôi cũng đâm nản. Nói cho đúng là bị đau tay nên mới tạm dừng để dưỡng thương.

Nằm dài ra giường, ngó tờ lịch tính đi tính lại thì tôi mang thai được hơn ba tháng rồi. Hình như bụng cũng to ra thì phải. Sao tôi thấy quần áo cũ tôi mặc vẫn đâu có chật chội gì. Lại nhĩ.

Nghĩ tới đứa bé trong bụng thì tôi lại nghĩ đến người con trai có hình xăm đỏ giờ đang lưu lạc phương nào không biết. Đúng ra bữa đó nên ở lại thay vì bỏ đi về, không ngờ suy tính của mình lại sai một bước, mình tính không bằng trời tính mà.

Mười giờ bốn mươi tám, dì tôi về. Dì biết tôi sẽ đói hay sao mà mua cho tôi hộp xôi gà quá chất lượng luôn. Mùi xôi quện với mùi gà làm tôi chảy nước miếng. Dì mua hai hộp, vậy là dì một hộp tôi một hộp. Tính quá chuẩn.

Dì thay đồ xong thì xuống ngồi kể tôi, cả hái cùng đồng loạt mở hộp xôi ra, nhìn thôi là biết ngon rồi.

“Ồ tiệc vui không dì?”

“Không con, mấy tiệc ấy chán lắm, toàn nói chứ chả thấy ăn gì, nên giờ dì mới đói nè!”

“Tội dì con ghê!” Tôi cười

“Ồ tiệc đó có một cậu thanh niên rất đẹp trai, mà nhìn cậu ta buồn quá.”

“Vậy à, chắc là do thất tình đó dì!”

“Chắc vậy đó!” Dì tôi vừa nói vừa cắn cái đùi gà, trong rất mắc cười. Nhìn như thế này có ai nói dì tôi là một người phụ nữ thành đạt không chứ?

Ăn xong, tôi lên phòng. Vừa đặt lưng nằm xuống giường thì chuông điện thoại lại reo lên. Là Minh Long, cậu ta gọi làm gì chứ?

“Alo, mình nghe!”

“Sao cậu không đến?” Giọng cậu ta nghe rất buồn, giống như là đang thất vọng.

“Mình mệt” Tôi bịa đại một lý do nào đó.

“Ừm, mình đã chờ cậu suốt cả buổi tiệc đó Phương Anh. Cả một buổi tiệc, thế mà cậu không đến. Sự chờ đợi của mình thật là vô ích. Mình đã đợi cậu! Phương Anh!” Giọng cậu ấy có lẽ đang say, rất nhẹ.

“Thôi cậu ngủ đi, có gì sáng mai mình nói chuyện ha?” Tôi cố gắng khuyên cậu ta đi ngủ nhưng đầu dây bên kia rất im lặng. Một lúc sau thì có tiếng trả lời.

“Ừm” âm thanh tút tút vang lên. Tôi lại có thêm chuyện để duy nghĩ, cậu ta đợi tôi làm gì, có chuyện gì mà phải đợi đến cả buổi tiệc. Máu tò mò của tooigiowf đã lên đến não rồi. Thôi thì tôi cũng chờ đợi vậy.

17. Chương 17: Lăn Siêu Âm Đầu Tiên

“Phương Anh!” Dì tôi làm gì mà mới sáng sớm đã gọi tôi dậy vậy nè? Tôi còn muốn ngủ lắm, hôm nay nghỉ hè rồi, đâu có đi học nữa đâu.

“Chuyện gì vậy dì?” Phòng thủ thất bại, tôi đành đầu hàng. Tay gãi gãi đầu, miệng thì ngáp ngáp dài.

“Con mang thai hơn ba tháng rồi đó!”

“Thì sao dì?” Tay tôi bất giác để vào bụng mình.

“Thì phải đi khám xem em bé có khỏe không chứ sao, cái con nhỏ này!” Dì cú nhẹ vào đầu tôi.

“Vâng!” Tôi dường như đã hiểu ra vấn đề, lết xác vào nhà tắm để chuẩn bị. Đi khám, nó sẽ làm gì ở trong đó nhỉ? Tôi suy nghĩ, tay thì sờ sờ cái bụng chưa lớn gì mấy của mình.

Mười lăm phút sau, tôi có mặt tại nhà bếp để cung ăn sáng với dì. Hôm nay chính dì xuống bếp làm món trứng-ốp-la. Món đó tôi cũng làm được.

Ăn uống xong xui, dì đưa tôi đến bệnh viện. Đi chừng nửa tiếng, chiếc xe đỗ cái ịch trước bệnh viện phụ sản Hùng Vương. Tôi cứ nghĩ mình sẽ đi đến những bệnh viện tư nhân khám chứ.

“Phương Anh.” Dì bất ngờ gọi tên tôi.

“Dạ?”

“Con vào đó với dì, ai hỏi dì là ai thì cứ nói là mẹ chồng, cho người ta không dị nghị, biết chưa?”

“Dạ” Tôi gật gật đầu. Vào đây làm chi rồi sợ người ta dị nghị, nản dì tôi thiệt.

Sau khi làm xong sổ khám thai thì dì và tôi đi qua khu chờ đợi vào khám. Ôi, ở đây toàn là phụ nữ mang thai, có vài “bà chị” trong dáng vẻ mệt mỏi với cái bụng to đùng làm tôi thấy oải theo. Không lẽ mấy tháng nữa tôi cũng vậy. Bỗng dì nắm tay tôi kéo vào phòng, chưa đến lượt khám mà. Cái chị y tá cũng không nói gì, cũng rất niềm nở chào đón.

“Ngọc Hải! Trời ơi tôi nhớ bà quá đi mất!” Dì tôi reo lên khi nhìn thấy bà bác sĩ. Bà bác sĩ cũng ôm lấy dì tôi. Trời ơi, thể loại phim gì ở đây vậy.

“Bà khỏe không Hà Nghi? Lâu quá mới gặp bà đó, bà đi đâu đây?” Câu hỏi kinh khủng nhất của năm, đi vào bệnh viện phụ sản thì làm gì? Vào phòng bà làm gì? Mua rau chắc. Hối nhảm.

“Tôi dẫn con dâu tôi đi khám thai!” Dì tôi kéo tay tôi lại, giờ thì phải nhập vai nữa. Tôi nhẹ nhàng cúi chào bà bác sĩ.

“Ôi, con dâu của bà xinh quá quy định đây. Con bé này đúng ra phải làm con dâu tôi!” Bà ta nắm tay, nựng mặt tôi. Làm con dâu bà làm chi? Làm máy để để cho bà khám chắc. “Thôi, lên giường nằm đi con, bác khám nhanh thôi, chỉ siêu âm, không đau đâu!” Tôi biết mà, siêu âm mà đau gì chứ.

Nằm lên chiếc giường trắng, bà tha một lớp gel lên bụng tôi. Nó lạnh kinh, bộ bà ướp ngăn đá à? Sau khi bà lấy máy rà rà vòng vòng bụng tôi thì bà chỉ vào màn hình nói:

“Đây, em bé ở đây! Trong rất đáng yêu, chỉ mới ba tháng thôi nhưng nhìn nó là biết rất xinh đẹp rồi! À, con trai bà đâu mà nó không đi cùng vợ nó?” Bà bác sĩ hỏi dì tôi.

“Thằng con tôi nó đi công tác rồi, nó biết hôm nay vợ nó đi khám, nó muốn đi lắm nhưng về không kịp.” Dì tôi bịa chuyện kinh điển thật.

“Con có muốn nghe nhịp tim em bé không?” Nghe bác sĩ đề nghị, tôi không do dự mà đồng ý ngay.

“Thình thịch...thình thịch...” Âm thanh rất nhỏ vang lên, đó là âm thanh của sự sống. Thật thiêng liêng, cái sự sống ấy đang từng ngày lớn lên trong người tôi. Nước mắt tôi chực tràn ra., lúc này tôi nên cười mới phải thể mà nước mắt ở đâu cứ tuôn như thác đổ. Chắc tại con mắt nó đổ mồ hôi thôi.

Sau khi khám xong, bà bác sĩ in tấm hình của em bé ra cho tôi. Nói là để mai mốt chồng tôi về thì cho xem. Ừm, đợi chừng nào tôi kim được ba đứa bé thì tôi sẽ cho người đó xem. Thấy bà viết gì nhiều lắm nhưng tôi đọc không ra, chỉ đọc được chữ kết luận là “Tốt”.

Ra xe, tôi cứ ngồi ngẩn ngía bức hình bé nhỏ đó, sao mà trong đáng yêu quá vậy. Con ơi, hãy lớn thật mau nhé, mẹ đã hứa những gì thì mẹ sẽ làm được. Mẹ sẽ sinh con ra đời một cách khỏe mạnh nhất. Tin mẹ, con nhé! Mẹ yêu con!

18. Chương 18: Mất Tấm Hình

Ngày chủ nhật của tuần đầu tiên của đợt nghỉ hè đã đến, dì bảo cùng tôi ra ngoài mua vài bộ đồ để sau này bụng lớn lên thì còn có cái mà mặc, chứ đồ tôi bây giờ bó sát, em bé sẽ khó chịu.

Dì đưa tôi đến một shop thời trang chuyên bán các loại đầm bầu. Dì nói mỗi tháng lấy ba bộ, tính từ tháng thứ tư. Dì cho tôi thoải mái chọn. Tôi thấy cái nào cũng đẹp, cũng dễ thương hết đó. Làm sao mà chọn. Loay hoay nghe chủ shop giới thiệu thì tôi đã chọn được mười tám bộ. Mặc xứ nào cho hết.

Đang định cùng dì đi ăn thì điện thoại của dì lại reo lên. Haiz, chắc cuộc “hẹn” của tôi với dì bị phá sản. Những người mà gọi cho dì giờ này chỉ có nhân viên chứ không ai hết. Nhìn mặt dì nói chuyện là thấy căng rồi.

“Phương Anh, con tự về được không? Dì có việc bận phải đi ngay!” Tôi biết ngay mà, chuẩn bị tinh thần rồi. Tôi gật đầu. Dì cười, xoa đầu tôi rồi rời đi ngay.

Tôi lang thang đi dạo trên phố, Thành phố Hồ Chí Minh đẹp lắm chứ. Tôi mãi ngắm cảnh mà va vào một người đang đi hướng ngược lại. Chu cha, va vào muốn nổ đom đóm luôn chứ chả chơi. Túi xách tôi thuận theo vì thế mà rơi xuống, đồ trong túi văng tùm lum ra ngoài. Tôi ngồi xuống nhặt lên, người kia cũng vì thế mà ngồi xuống nhặt phụ. Xong xui, tôi đứng lên lật đặt xin lỗi người ta. Ngược mặt lên nhìn thì ra là người ta đó là Minh Long. Cậu ta nhìn tôi cười, tôi cũng cười. Cả hai xả giao đôi câu thì tôi đi trước, cậu ta cũng có việc bận. Hôm nay là ngày gì mà ai cũng bận.

Về đến nhà, tôi soạn ra mười tám bộ đồ đó chạy đi thử. Công nhận, người đẹp mặc gì cũng đẹp. Kể cả lúc mang thai. Tôi hí ha hí hửng chụp ảnh làm kỉ niệm. Sau đó, tôi định lấy tấm hình siêu âm của em bé ra mà nói chuyện thì... ủa đâu mất tiêu rồi.

Không lẽ lúc này bị rớt nên rơi xuống cống rồi, hay là, dừng nha, dừng có nói Minh Long lụm rồi nha. Cậu ta sẽ phát hiện ra mình đang mang thai mất. Giờ làm sao, làm sao, cầu cho nó rớt cống đi. Kiểu này thì phải làm sao? Đau tim mà chết mất.

19. Chương 19: Thời Gian Trôi Thật Lẹ

Mới ngày nào tôi vừa nghỉ hè mà nay sắp đến ngày nhập học lại, nhanh ghê. Nhưng có nhập học lại thì tôi vẫn phải ở nhà, giờ đã mang thai gần sáu tháng, bụng to ra thấy rõ, làm sao đến trường được.

Dì tôi đã đến trường làm thủ tục bảo lưu học bạ cho tôi, chắc có lẽ tôi phải nghỉ hết năm nay, năm sau mới nhập học lại. Đi từ lúc sáng mà đến trưa dì mới về.

“Sao đi?” Vừa thấy mặt dì là tôi đã hỏi điều tôi muốn hỏi.

“Ngồi xuống rồi dì nói cho con nghe!” dì lôi tôi ngồi xuống ghế. “Hiệu trưởng đã đồng ý cho con nghỉ hết học kì một, lúc đó con cũng sinh xong rồi. Học kì hai con phải nhập học lại, hiệu trưởng nói rằng con học rất giỏi nên sẽ theo kịp bài. Cái gì không hiểu không biết thì sẽ có giáo viên giảng lại cho con. Dì thấy vậy cũng tốt!” Tôi gật đầu, dì nói đúng, như vậy cũng tốt, tôi không cần học chung với mấy em nhỏ năm sau.

Tôi lên phòng, nhìn đi nhìn lại điện thoại thì tôi quyết định khóa máy. Đây là cách tốt nhất để không bị làm phiền.

Tôi tiếp tục sự nghiệp cao ca, đan len. Sau lần siêu âm vừa rồi thì tôi đã biết được giới tính của đứa bé. Nó là con trai. Là cháu nội đức tôn của một gia đình nào đó.

Bây giờ tôi có thể cảm nhận về sự sống đang hiện diện trong người mình. Lâu nó đập nhẹ nhẹ, thật là nhột nhưng tôi thích cảm giác đó. Nếu có ba của nó ở đây nữa thì tốt biết mấy, thật xin lỗi con vì mẹ đã quá ngây thơ khi không nghĩ đến hậu quả của việc đó.

Tôi đi ra lang cang, tựa người vào thành. Cảm giác nặng ầm phủ lấy người mình thật dễ chịu. Giờ này tại con Minh Thùy, Minh Long chắc đang tất bật chuẩn bị đồ đạc cho năm học mới. Tôi thì lại thế này nhưng tôi không trách ai hết. Bởi vì trời cho tôi mang thai là vì trời muốn đứa trẻ này được sống và muốn tôi làm mẹ nó. Đó là một thiên chức và tôi chấp nhận dừng việc học của mình một thời gian để thực hiện cái thiên chức ấy.

Tôi không buồn ngược lại rất vui nữa là khác. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi nghĩ mình sắp được làm mẹ, sẽ được nghe tiếng con trai gọi mẹ, điều đó quả là không còn gì bằng.

Thời gian trôi thật nhanh con nhỉ? Tôi bất giác mỉm cười. Năng nhảy múa tung tăng, chắc có lẽ năng cũng đang cười.

20. Chương 20: Đau Bụng Nửa Đêm

Đã nói rồi, thời gian trôi nhanh lắm, nó không đợi ai đâu. Buổi chiều hôm nay, tôi nhờ tài xế chở mình đi mua ít đồ cho trẻ sơ sinh. Bởi vì theo dự đoán của bác sĩ là khoảng tuần sau tôi sẽ sinh nên chuẩn bị trước cho chắc.

Quần áo, tả lót, bình sữa, tất cả tôi và dì đã chuẩn bị xong hết, giờ chỉ còn đợi ngày con trai tôi chào đời.

Trên đường đi về, tôi vô tình đi ngang qua trường, đúng lúc giờ tan trường. Nhìn xa xa tôi thấy con Minh Thùy đang nói chuyện gì đó với Minh Long, không biết chuyện gì nhưng nhìn mặt đứa đó buồn xo. Chắc tụi nó không nhớ đến tôi đâu.

Đèn xanh bật, chiếc xe chậm rãi lăn bánh, cảnh trường và âm thanh ồn ào dần bị đẩy lùi về phía sau.

Về đến nhà, không hiểu sao tôi thấy bụng mình hơi nhoi nhói, chắc tại em bé đạp. Tôi đi lên phòng cất hết đồ đạc mới mua đó vào tủ. Bụng lâu lâu cứ đau lên một cái. Cảm giác như em bé nó đang xoay người ở trong đó vậy.

Ăn uống buổi tối xong, tôi lên phòng nằm xem ti vi, lúc này muốn ngủ cũng ngủ không được. Chân cứ bị chuột rút, đau dễ sợ.

Khoảng mười một giờ đêm thì bụng tôi có những cơn đau dữ dội hơn. Không lẽ là sắp sinh. Mồ hôi rã ra như suối, ướt đầm lưng áo. Tôi ráng bước đến mở cửa phòng kêu dì, mở được cái cửa phòng coi như là muốn kiệt sức.

“D...dì...ơ! Dì...dì...” Âm thanh trong cổ họng cứ bị nghẹn lại, không thể nào thoát ra được, nhưng may thay, hình như dì nghe tiếng tôi nên cửa phòng dì bật mở.

“Con sao vậy Phương Anh, sao mà mặt mày xanh quá vậy con?” Dì đỡ lấy tay tôi, như vớt được cái phao, tôi vịn lấy tay dì, dùng chút sức lực cuối cùng để nói.

“Con...đau...con...bụng...đau...” Câu nói không được trọn vẹn nhưng dì đã hiểu nên tức khắc gọi người bế tôi ra xe, dì thì chạy vào trong lấy thêm quần áo, đồ đạc cho tôi và em bé.

Chú tài xế chạy nhanh hết max nên chưa đầy mười lăm phút tôi đã đến bệnh viện. Vào trong thì gặp ngay cái bà bạn của dì tôi. Nhanh chóng tôi được đưa vào phòng sinh. Cơn đau lúc này chưa là gì cả, cơn đau bây giờ mới gọi là vấn đề.

Bà bác sĩ chỉ cho tôi một mũi thuốc giục, trời ạ, thuốc giục hay thuốc độc mà tôi đau muốn chết đi sống lại. Tôi sinh thường nên không có bất kì loại thuốc tê hay thuốc mê nào cả. Tôi đau lắm nhưng vẫn cắn răng mà chịu, còn cái bà nằm buồng kế bên. Bà la muốn banh cái bệnh viện. La kinh.

Hơn một tiếng sau tôi nghe có tiếng khóc trẻ con. Vâng, không phải con tôi, mà là con của bà buồng kế bên.

Ước chừng hơn một tiếng nữa thì nghe tiếng khóc trẻ con. Lần này xác định là con tôi. Nhẹ nhõm, con tôi đã ra đời một cách an toàn. Cảm ơn trời. Nước mắt tôi tuôn rơi khi nghe tiếng con khóc. Giờ đây, tôi thật sự hạnh phúc.

21. Chương 21: Phòng Hai Người

Sinh xong thì được chuyển ra phòng thường, dì nói cho tôi nằm phòng một người để cho yên tĩnh. Tôi thì nói là buồn, muốn nằm phòng hai người. Như thế vừa vui, vừa không sợ ma.

Tôi nằm ở phòng 165, phòng đó có một sản phụ nằm trước rồi. Nhìn chị ta chắc cũng là một gia đình khá giả. Mà cũng đúng thôi, đây là phòng vip mà, không khá giả thì tiền đâu mà chịu nổi.

Chị ấy sinh được một nàng công chúa, mà sao nhìn chị ấy to bự thế kia mà sinh con chỉ có 2,6kg. Trong khi tôi thế này, sinh được bé trai tới 3,5kg. Chị ta sinh mổ nên cứ kêu la suốt, lúc đầu tôi còn chịu được nhưng càng ngày chị ta càng làm quá khiến tôi phát quạu.

“Nè bà chị, ở đây không phải một mình bà chị sinh con đâu nhá, làm gì cứ la oai oái hoài vậy, nghe mà mệt cả đầu.” Tôi vừa ngồi dậy vừa nói.

“Cô thử sinh mổ xem rồi biết!” Chị ta trả lời.

“Ồ hay, bà chị còn đủ sức đôi co với tôi luôn sao? Công nhận bà chị cũng trâu gớm!” Dù sao cũng mới 17 tuổi nên tôi sử dụng ngôn ngữ teen để nói chuyện với bà chị ấy, không ngờ bà chị ấy lại nổi đóa.

“Cô nói ai trâu hǎ?” Bà chị đó cầm chiếc gối quăng qua bên tôi, may thay lúc đó tôi đang bế con trên tay nên quay lưng để đỡ chiếc gối đó. Trúng vào con trai tôi thì bà chị tới số rồi.

“Cạch” cửa phòng mở ra, một chàng trai đi vào, nhìn khá bánh bao, đẹp trai sáng sủa. Bà chị ấy bỗng nhiên hét ầm lên:

“Ông xã, anh xem xem, cô ta ăn hiếp mẹ con em kia!” Ô, giờ thì đổ lỗi cho tôi à? Bà chị này hay lắm, ý có chồng rồi muốn nói nhảm nói cuội gì thì nói à. Một mình tôi đây chấp luôn chồng chị nhá.

Anh ta quay qua nhìn tôi, tôi nhìn lại anh ta. Rồi anh ta chậm rãi bước qua, gì đây, định làm gì đây? Khi đã đến sát bên giường, bất ngờ anh ta cúi người xuống nhặt cái gối của bà chị kia lên.

“Cô không sao chứ?” Anh ta đứng thẳng người dậy hỏi tôi. Gì nữa đây, sao vợ chồng nhà này cho tôi nhiều bất ngờ quá vậy?

“Không sao! Anh về dạy lại vợ anh cách cư xử đi nhé! Đây là phòng chung chứ không phải ở nhà nên không phải muốn la thì la, muốn hét thì hét. Để cho người khác nghỉ ngơi nữa.” Tôi tuôn một tràn ra, anh ta chỉ đứng nhìn tôi cười, rồi sau đó gật đầu.

Tội anh ta, đẹp trai mà bị mù, cười nhảm con vợ điên. Tôi đang định nằm xuống thì dì tôi xách một mớ đồ vào. Dì cười nói rồi nựng ngất con trai tôi. Thằng nhóc cũng dễ, nó vẫn ngủ ngon lành.

“Con định đặt tên gì cho con trai con?” Dì tôi hỏi.

“Minh Phong.” Bất giác ngay lúc này tôi lại nhớ đến cậu ta-Minh Long. Tôi muốn con mình sau này đẹp trai, học giỏi như cậu ta nên đặt tên có âm lay láy giống.

Dì tôi có vẻ hài lòng với cái tên đó nên không bàn cãi gì nhiều. Dì lại tiếp tục nói, cười, hun vào má của bé Phong. Thằng bé vẫn ngủ ngon lành. Nhìn mặt con trai tôi khi ngủ mà tôi thấy cảm giác bình yên lạ.

22. Chương 22: Bi Kịch Đêm Khuya

Hơn mười một giờ đêm rồi mà tiếng con nít cứ oe oe bên tai thật là khó chịu. Đây không phải con tôi mà là “nàng công chúa” nhỏ xinh ở giường kế bên. Làm gì cứ khóc không ngừng nghỉ vậy chứ. Còn nguyên đại gia đình ở bên đó không biết dỗ con à. Còn thua tôi nữa đấy. Tôi là đứa không có kinh nghiệm trong chuyện này mà còn đỡ được con trai mình lúc chiều.

Giờ thì hay rồi, công sức một tiếng dỗ con ngủ của tôi đổ sông đổ biển rồi. Giờ Minh Phong cứ ngo ngoay chẳng chịu ngủ. Khăn quần xung quanh thì thằng bé cứ muốn tung ra. Tôi thấy vậy lột bỏ cái khăn thì thằng bé nằm im được một lúc thì lại ngo ngoay búng đá chân tay loạn xạ. Tôi bế con lên, cùng nó đùa giỡn một chút. Bên kia quá ồn, muốn ngủ cũng chẳng được. Biết vậy nghe lời dì rồi, giờ đâu có cái bi kịch này.

Hơn ba giờ sáng tôi mới chợp mắt được một lúc thì con của bà chị đó khóc thét khiến con trai tôi cũng giật mình khóc theo. Tôi mệt với cái thể loại này rồi đdsd. Tôi tỉnh dậy để dỗ con, dì tôi cũng thức dậy theo. Bên kia cũng thế. Con trai tôi được liệt vô top dễ, vỗ nhẹ vài cái thì nó nín ngay.

Sáng hôm sau, tôi nói với dì tôi muốn xuất viện, dì cũng đi làm thủ tục nhưng không được. Bác sĩ bảo ít nhất phải nằm ở đây hai ngày. Trời đất, không có đùa được đâu nha, hai ngày sao? Tôi điên mất thôi. Kiểu này chắc tôi chết mất.

Tôi thì ráng được đi nhưng còn con trai tôi, thằng bé sẽ bị mất ngủ, nó sẽ không lớn nổi. Không, không, không được. Đang suy nghĩ phóng đại mọi chuyện thì có tiếng người hỏi tôi:

“Nằm đây hôm nay là ngày thứ hai rồi, cãi nhau cũng nhiều mà tôi chưa biết tên cô. Cô tên gì?” Bà chị chung phòng bất ngờ làm quen.

“Phương Anh” tôi nhẹ nhàng đáp.

“Tôi tên Phương Vy, trùng hợp thật! Chồng cô đâu, cô nằm đây cũng hai ngày rồi mà không thấy chồng cô vào thăm?” Câu hỏi này là câu đánh ngay vào điểm yếu của tôi. Rất nhanh, tôi nhớ đến lời dì tôi hôm đi siêu âm lần đầu tiên.

“À, anh ấy đi công tác ở nước ngoài!” Tôi mỉm cười

“Cô không cho anh ấy biết à?”

“Không, tôi muốn anh ấy chuyên tâm vào công việc!” Bà chị này hỏi gì mà hỏi nhiều thế không biết, càng hỏi thì tôi càng bịa chuyện. Cả hai chúng tôi im lặng. Không ai nói với ai câu nào nữa. Thời gian cũng tích tắc trôi qua trong sự im lặng ấy.

23. Chương 23: Nằm Than

Cuối cùng tôi đã được xuất viện, mừng hết sức nhưng tôi đâu biết, về nhà là một chuỗi ngày dài thảm họa. Vào phòng, trời ạ, chiếc giường êm ái giờ thay bằng cái chiếu. Thế này là sao. Mới sinh nên tôi không thể nào đi nhanh được, thêm cô giúp việc cứ dìu đi chậm chậm.

Ngồi lên giường, chèn ơi, sao nó nóng dữ vậy. Mặc dù trời sắp vào đông nhưng nó đâu có lạnh đến nỗi phải nằm cái giường nóng kinh khủng như thế này. Ngồi lên chưa được năm phút là đã tháo mồ hôi. Con trai tôi cũng ngoáy ngoáy quơ tay múa chân. Tôi còn chịu không nổi thì làm sao nó chịu nổi. Tôi ầm nó lên, tháo cái khăn đang quấn nó ra.

“Ấy, cô chủ, không được! Em bé còn nhỏ, cô mà không ủ ấm nó sau này nó rất dễ bệnh! Cô cũng vậy, cô phải nằm than suốt một tháng như thế này!” Cô giúp việc tuôn một tràng, tôi không nuốt trôi nổi luôn. Một tháng nóng bỏng xức như thế này. Mắt tôi rưng rưng lên. Muốn khóc quá đi. Mà con trai tôi nó cũng phải vậy một tháng mà nó chưa khóc sao tôi phải khóc.

Cô giúp việc đỡ tôi nằm xuống, tôi muốn hét lên vì cái nóng bức rút dưới lưng. Chịu không nổi. Dì tôi đẩy cửa phòng đi vào, bưng theo cả một mâm cơm. Thịt kho tiêu, tôi ngán món này lắm rồi. Dì tươi cười nhìn tôi, tôi cố nở một nụ cười tươi nhất có thể nhưng không thể.

Tôi phải chịu nghịch cảnh này đúng một tháng nữa. Muốn khóc mà cái nóng này nó đã làm khô nước mắt rồi.

“Oe...oe...oe” Nó lại khóc vì đói chứ gì, tôi ngồi dậy định ẵm nó lên thì dì tôi xót nó trước.

“Con nằm nghỉ đi, để dì lo cho thằng nhóc!” Tôi gật đầu mỉm cười. Dì tôi có lẽ rất thạo trong chuyện chăm em bé, chỉ dỗi dẻ vài cái là nó nín ngay. Dì đặt nó xuống thay tả rồi trêu nó: “Cục cưng giống ai vậy nhỉ? Chả giống mẹ cục cưng tí nào. Nhìn cái mặt là biết cục cưng giống ba rồi!” Dì nói đến đó bỗng dừng khựng lại nhìn tôi, tôi nhìn dì. Dì lại tiếp tục thay tả và tiếp tục trêu ghẹo nó.

Tôi nằm dán mắt lên trần nhà, làm sao tôi tìm ba cho nó khi tôi chỉ biết duy nhất một đặc điểm nhận dạng đó là hình xăm trên ngực. Nhưng khi tìm được chưa chắc người đã nhận, tôi lắc đầu. Tôi nghĩ chắc tôi sẽ là một người mẹ đơn thân.

Còn thảm cảnh nóng nực này thì chừng nào mới đến hồi kết đây?

24. Chương 24: Kết Thúc Ngày Nóng Và Chương Trình Giảm Cân

Hôm nay là ngày con tôi tròn một tháng và cũng đồng nghĩa với việc tôi kết thúc chuỗi ngày dài nóng nực. Từ sớm, dì tôi đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, không phải ăn mừng vì tôi thoát nạn mà để làm lễ đặt tên cho con tôi.

Đúng tám giờ, tôi đã bế con trai đứng trước bàn làm lễ. Thằng nhóc này mới một tháng mà quậy kinh khủng, nó cứ cà chòi cà chòi mãi miết khiến tôi không tài nào đứng yên vì sợ tôi hụt tay mà nó rớt xuống đất.

Tôi đổi cách bế nó, từ bế nằm chuyển sang bế nê, ặt nó quay về bàn làm lễ. Chắc nó cũng chán chê với cái trò chồi chồi đó nên chuyển sang đá chân, quơ tay. Tôi thở dài, lắc đầu.

“Con giống ai mà quậy quá vậy hả? Mẹ mỗi tay là buông con luôn nha!” Tôi hù nó, không biết nó hiểu không mà dừng lại ngoái đầu nhìn tôi. Rồi lại tiếp tục đá chân. Tôi sợ thằng nhóc này rồi đó.

Dì tôi lên, đứng ngay đó khấn khấn vái vái cái gì đó. Tôi chẳng còn tâm trạng để nghe dì khấn vái cái gì hết, nội đứng yên thôi tôi đã mệt với nó rồi. Thằng nhóc theo họ tôi, lấy tên Minh Phong. Nguyên tên nguyên họ là Nguyễn Trần Minh Phong. Họ Nguyễn là họ của tôi, họ Trần là họ bên ngoại tôi. Nói chung thằng nhóc này không dính dáng gì đến bên nội nó, mà thật tình tôi có biết bên nội nó là ai đâu.

Cúng đặt tên xong, tôi ẵm thằng nhóc xuống phòng, để nó nằm lên giường, tôi thay quần áo mỏng hơn át. Trời vào đông nhưng khí trời Sài Gòn vẫn còn oi lảm. Thay đồ ru con ngủ xong thì tôi đi tắm, mặc lại những bộ đồ lúc trước khi mang thai thì chào ôi, nó chật cứng. Cái quần jean ngắn ngày nào mặc tụt lên tụt xuống nay gài cái nút cũng chả được.

Tôi mở cửa đi xuống lầu để gặp dì.

“Dì ơi! Dì!” Tôi không dám gọi to vì sợ con thức, tại vì nhà dì không dùng cửa cách âm.

“Gi thế con gái, ăn bánh không?” Dì ngồi ở phòng khách, vừa xem tivi vừa ăn bánh.

“Hình như con mập lên phải không dì?”

“Ừ, đúng rồi, phụ nữ sau khi sinh ai mà không mập lên!” Dì tôi trả lời tỉnh bơ. Tôi chạy ngay lên phòng mình đứng lên cái cân. Trời ơi, sáu mươi sáu kí. Trước khi sinh tôi chỉ có bốn mươi chín kí mà.

“Dì ơi, con tăng cân rồi, tăng mười bảy kí lận đó! Làm sao đây dì?” Tôi như muốn khóc thét lên, dù gì tôi cũng mới mười bảy mươi tám tuổi thôi mà.

“Đi tập thể dục với dì!” Tôi nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy duy nhất cách này là ổn nhất. Phải quyết tâm trong vòng một tháng giảm xuống ít nhất mười kí. Vì tháng sau tôi đi học lại rồi, tôi không muốn gặp lại mọi người với thân hình béo núc ních.

Kể từ hôm đó, ngày nào tôi cũng đến phòng tập để tập thể dục giảm cân. Con tôi thì tạm thời giao cho cô giúp việc giữ dùm, tôi và dì đang tìm người trông trẻ. Sau này tôi phải đi học, dì thì đi làm, không ai gọi là rảnh nên cách cuối cùng là mượn người trông trẻ. Thật sự tôi không muốn vậy nhưng do hoàn cảnh bất buộc thôi.

25. Chương 25: Đi Học Lại

Sau một tháng tích cực tập luyện và ăn kiêng có chế độ thì bây giờ tôi đã lấy lại được vóc dáng ngày nào. Mặc bộ đồng phục này nào, đứng ngắm nghía trước gương hồi lâu. Nhìn kĩ hay nhìn sơ tôi cũng chẳng giống là gái một con.

Nhìn kĩ thì có lẽ cơ thể tôi có đường cong hơn trước, ai cũng nói “gái một con trông tròn con mắt”. Tôi cả biết tôi có được lọt vô cái top cho người ta trong tròn con mắt hay không. Xoay đi xoay lại vài vòng, chắc chắn rằng mình đã ổn thì mới đi xuống lầu để đi học.

Vừa xuống tới phòng khách, tôi đã thấy dì ngồi ngoài sân phơi nắng cho con trai tôi. Trông gương mặt nó vui lắm, tôi sinh nó ra mà nó bám lấy dì tôi hơn bám lấy tôi nữa.

“Mẹ đi học nhé cục cưng, chiều mẹ về!” Tôi cúi xuống hôn nhẹ vào trán nó, cái đầu tròn lóc thấy cưng lắm. Nó nhìn tôi được vài giây thì lại tiếp tục cái trò quơ tay đá chân. “Dì, con đi học nha!” Tôi cũng chào tạm biệt dì.

“Nay trông con đẹp hẳn ra đấy, gái một con có khác.” Dì khen làm tôi ngại, tôi cười cười rồi đi ra xe đến trường.

Chiếc xe chạy với tốc độ khá ổn định, mười lăm phút là tôi có mặt ở trường. Đây đâu phải là lần đầu tiên vào trường này học nhưng cảm giác trong tôi hiện tại nó cứ hồi hộp ghê lắm. Tim muốn rút ra ngoài.

Chiếc xe vừa dừng lại thì có vài nam sinh chỉ trỏ xem ai, không phải là trường này không có học sinh đi xe hơi mà là chiếc xe này từ đầu năm đến giờ chưa xuất hiện.

Tôi bước xuống xe mà cứ như người nổi tiếng, khá nhiều người vây quanh. Một số nam sinh thì xì xầm khen ngợi, một số nữ sinh thì nổi máu gato. Tôi làm lơ hết, đi vào trường gặp thầy hiệu trưởng. Thầy chỉ phòng lớp tôi rồi nói với giáo viên chủ nhiệm.

Tôi lội bộ lên đến tầng hai của khu D mà mệt muốn đứt hơi, đi dọc hết hành lang rẽ trái, phòng thứ hai là của lớp chuyên Toán. Vừa bước vào lớp thì “đùng, đùng” tôi giật thót người nhắm mắt lại. Khoảng ba giây sau thấy không có động tĩnh gì mới mở mắt ra. Chao ôi, nguyên lũ bạn đầu yêu đang nhe hàm răng trước mặt tôi. Cả hai bên nhìn nhau rất lâu, rồi bỗng nhiên nguyên đám hò hét.

“Phương Anh đã trở lại, trời ôi, đẹp dữ nha bây!” Nguyên đám nhảy vô ôm chầm lấy tôi, thật xúc động khi bọn này còn nhớ tôi. Cả đám kéo tôi vô giữa lớp rồi hỏi cung.

“Đi đâu mà nghỉ cả học kì một?” Thành “lao công” của lớp lên tiếng hỏi trước. Nguyên đám kia phản ứng hỏi theo.

“Được rồi, được rồi! Phương Anh nói, học kì một là do Phương Anh bị bệnh, phải nghỉ ở nhà để chữa trị, không đi học được!” Tôi bịa đại một lí do để chém.

“Phương Anh bị bệnh gì? À mà thôi, Phương Anh quay lại là tụi này vui lắm rồi!” Cả cười nói vui vẻ.

“Phương Anh!” Một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngoài cửa ra vào. Tôi quay người lại, Minh Long, cậu ta vẫn vậy, mấy tháng qua chẳng làm phai mờ nổi nét phong trần của cậu ta mà càng làm cho cậu ta ngày càng đẹp trai.

Tôi đứng lên, tôi mừng lắm vì cậu ta còn nhớ đến tôi. Ngay lúc này, tôi nhận ra, tim mình đã hẫng một nhịp. Tôi muốn chạy đến ôm cậu ta mà nói rằng “Mình nhớ cậu lắm Minh Long!” nhưng không, có một vật thể gì đó xà vào lòng cậu ta với tốc độ ánh sáng nhanh hơn tôi. Tôi khựng lại, nhìn vào cô gái đó, là học sinh lớp mười, mặt còn non lắm. Tôi thấy hơi khó chịu vì cảnh tượng này.

Minh Long gỡ tay của cô gái đó ra, cậu ta bước nhanh về phía tôi, không ôm, không hôn như tôi tưởng tượng. Cậu ta chỉ dùng tay nắm lấy vai tôi rồi hỏi:

“Cậu đi đâu suốt cả học kì hả? Phương Anh?” Cậu ta hỏi, tôi vui lắm vì cậu ta còn nhớ đến tôi, nhưng cậu ta lấy tư cách gì để hỏi tôi như vậy. Cậu ta đã có bạn gái rồi mà.

“Mình bị bệnh, phải nghỉ học để chữa bệnh!” Tôi trả lời, lòng tôi vừa vui mà vừa chua xót. Cái cảm giác người mình đơn phương đi yêu người khác nó đau lắm.

Cậu ta bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, tôi thì bất ngờ, chẳng phản ứng gì được cả. “Mình biết tất cả!” Bốn chữ ấy được thì thầm vào tai tôi, đứng hình. Đó là trạng thái của tôi hiện tại. Biết tất cả, là biết chuyện gì?

“Tùng tùng” tiếng trống vào tiết vang lên, hồn tôi vẫn chưa hoàn lại.

26. Chương 26: Ngồi Lê Chém Gió

Sau mấy tiết học qua đi, trong đầu tôi cứ lờn vờn bốn chữ “mình biết tất cả” của Minh Long. Đến giờ về, tôi thất thần bước đi.

“Hừ” hết hồn à! Tôi quay lại, con Thùy đang nhìn tôi chằm chằm. Sau lưng nó còn có cả Viễn Kiệt và Minh Long.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi

“Trời, bồ bị gì vậy? Nay đem đầu ra cái thể loại ăn nói lịch sự thế?” Nói lịch sự cũng bắt bẻ hả? Con này nó điên rồi chắc. Tôi phì cười, kẹp cổ nó như lúc trước.

“Thế có chuyện gì mà hừ bốn cô nương?”

“Buông...buông ra!” Tôi bỏ tay ra khỏi cổ nó. “Cái con quỷ này! Đi trà chanh chém gió không?” Nhận được lời mời ăn tôi gật đầu cái rụp. Lúc này tôi không còn sợ ăn như lúc mang thai nữa.

“Ừm, để tớ gọi về nói người nhà một tiếng!” Tôi đi ra phía xa kia gọi điện cho dì. “Dì ơi, con đi ăn với bạn con nha! Tụi nó rủ quá! Dì giữ Minh Phong khoảng một tiếng nữa nha!”

“Con đi luôn nó cũng không nhớ con đâu! Tối nay nó ngủ với dì nha!” Dì vừa nói vừa cười trong điện thoại.

“Ồ, nó là...” tôi chưa nói hết thì đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút. Con tôi sinh ra mà giờ bị dì độc chiếm luôn rồi. Tôi chán nản cắt điện thoại, bước về phía tụi kia.

“Đi!” Tôi vừa dứt thì con Minh Thùy kéo tôi chạy như bay. Rất nhanh, bằng phương tiện “căng hải” bốn sinh vật chạy như điên cuối cùng đến được cái quán cóc quen thuộc. Ngồi xuống, tôi chẳng quan tâm ai liền gọi món một lèo.

“Cô ơi, bốn ly nước mía, bốn bịch bánh tráng trộn, bốn cái hột vịt lộn, đĩa xoài mắm ruốc, khô bò, bánh flan, rau câu, à vậy trước nha cô, chút con kê thêm!” Ba người kia nhìn tôi trân trối, bộ lạ lắm à?

“Ăn kinh vậy? Hết không?” Minh Long chỉ chỉ mấy món được đem ra.

“Ít đấy, bốn cô nường xử trong nửa tiếng!” Tôi cười xòa. Nói là vậy nhưng tôi ăn được ba món là ăn không nổi nữa rồi.

“À, bồ biết tin gì chưa?” Con Minh Thùy vừa lột hột vịt vừa hỏi tôi.

“Chuyện gì?” Tôi hút xong nước mía hỏi lại.

“Năm nay một tuần tụi mình phải đi tập bơi hai lần tại hồ bơi của trường. Lớp mình học cùng lớp Minh Long á!” Tôi muốn rớt xuống khi nghe tin dữ.

“Sao?”

“Từ đầu năm rồi, bồ bơi giỏi mà lo gì!” Ừ nhỉ, tôi biết bơi mà lo gì.

Ngồi nói chuyện được một lúc thì mẹ của con Thùy gọi réo nó về. Trời cũng sắp tối, Minh Long nói Viễn Kiệt đưa Thùy về trước. Nhanh chóng, cả hai người bọn họ rời đi. Tôi ngồi đó nhìn theo bóng xe cộ chạy tán loạn ở ngoài.

“Đi dạo không?” Vẫn vậy, giọng nói trầm ấm luôn cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi gật đầu, cả hai chúng tôi đi bộ trong im lặng.

“Lúc sáng cậu nói như vậy là sao?” Tôi chợt khai ra chuyện lúc sáng.

“Không có gì! Nói băng quơ!” Băng quơ? Cậu ta tưởng tôi là con nít chắc, tôi không tin những điều cậu ta nói lúc sáng là băng quơ. Cậu không muốn nói thì tớ không muốn hỏi. Tớ sẽ tìm hiểu sau.

27. Chương 27: Hình Xăm Thánh Giá

Thứ tư, tiết ba, tư buổi chiều. Nói chính xác là hiện tại tôi phải đi học bơi. Mặc trên người bộ đồ bơi liền thân khoét hông đen thui là tôi không thích rồi. Mặc kín lúm la mà phần ngực để lộ quá nhiều da thịt. Đặc biệt lộ hình xăm trên ngực tôi.

Tôi không muốn người khác đánh giá mình là gái làng chơi. Ừ, mà không phải gái làng chơi thì đâu mang thai rồi làm mẹ ở cái tuổi này. Nói chung là đừng có nhìn hình xăm mà đánh giá tôi. Tôi chẳng thích. Đang đứng trước cửa phòng thay đồ đợi con Minh Thùy như kẻ biến thái thì nó nhảy xổ ra hù tôi.

“Muốn chết à?” Tôi hét vào mặt nó.

“Trong bồ quyền rũ quá nha, trai trong trường phải chảy máu mũi mà chết với cậu mất!” Vừa nói nó vừa đưa tay vuốt từ đùi lên eo tôi. Tôi đánh vào tay nó một cái đau điếng.

“Này, người mình không phải chùa nhá! Sờ đùi hai trăm, eo một trăm. Đưa ba trăm đây!” Tôi xòe tay ra trước mặt nó. Nó chê môi định quay đi, tôi nắm tay nó kéo lại. “Ê, dê mình xong rồi không trả tiền à?” Nó bỏ chạy ra cửa thì tôi bắt được.

“Rồi, rồi, chiều đi KFC! Tha ỉnh!” Nó nói không ra chữ khi bị tôi kẹp cổ cù léc nó. Chỉ có trò này mới trị được nó mà thôi. Tôi với nó đi cười giỡn dã thì đi ra hồ bơi.

“Nam nữ bơi chung à?” Tôi hỏi.

“Không, nam bên hồ mét tám, nữ thì mét bảy.” Ồ, nên làm vậy, lỡ nam nữ bơi chung thì đụng chạm thân thể thì rắc rối.

Để đi qua hồ dành cho nữ thì phải đi ngang hồ dành cho nam. Đã nói đi ngang thì làm sao không đụng độ với mấy con “dê” non đó chứ. Trai lớp tôi thì không nói, trai lớp chuyên Anh thì cứ trở mắt ra nhìn. Kèm theo nhiều lời bàn tán.

“Bạn gái tin đồn của Minh Long đó, đẹp quá! Nhìn vậy mới xứng với Long nhà mình. Ai như con nhỏ Thực Khuê quê mùa kia. Bám riết lấy Minh Long!” Thì ra cô bé hôm bữa tôi gặp tên lag Thực Khuê. Những gì còn đọng lại trong tôi về cô bé đó là trang-điểm-đậm-lè.

Đến hồ thì mọi người đang khởi động, tôi cũng vào khởi động chung cho vui. Tên đứng đầu danh sách nên tôi luôn được “tiến cử” trước.

Kiểu bơi đầu tiên, bơi sải, đơn giản đối với tôi. Nói về môn bơi thì chả có kiểu nào làm khó được tôi. Bà cô dạy bơi khá dễ tính, bả kiểm tra tôi qua bốn kiểu bơi thì tôi được đánh đạt. Lên bờ ngồi xem mấy cô khác bơi. Nhìn khá thú vị.

Hai tiết bơi nhanh chóng trôi qua. Tôi cùng Thùy quay lại phòng thay đồ để học tiết cuối. Lúc đi ngang hồ bơi nam thì tôi trượt chân bật ngửa ra phía sau. Ngay trước mặt có một người đang khoác cái khăn tắm trên vai tôi liền níu lấy. Trời không thương, tôi níu lấy cái khăn nhưng cái khăn lại rơi tự do theo tôi.

“Bịch” âm thanh mông chạm đất vang lên. Đau điếng. Tiên sư thằng nào đem nước rửa chén đổ ra đây cho bốn cô nương té quá mạng thể này.

Một bàn tay nắm lấy tay kéo tôi lên, tôi nhắm mắt khi bị kéo lên bất ngờ. Hoàn hồn khi tôi đã đứng lên và dựa sát vào người đã kéo tôi lên. Tôi cao ngang ngực người con trai đó, tầm mắt tôi rơi ngay vào hình xăm trên ngực cậu ta. Hình xăm thánh giá có con rắn quấn quanh.

28. Chương 28: Lật Lại Hồi ức

Tôi trở mắt nhìn. Chết trân, mọi hồi ức đêm đó ùa về. Mọi thứ trong đầu tôi trống rỗng. Người con trai đó, người qua đêm với tôi, cha của con tôi...

“Phương Anh không sao chứ?” Giọng nói quen thuộc phát ra khiến tôi sực tỉnh. Ngước mắt lên nhìn người con trai đó là ai. Tôi chết đứng lần thứ hai, tay chân tôi như đông lại khi nhìn thấy mặt cậu ta. Không ai khác, người đó là Minh Long. Gì đây, trò đùa à? Con trai tôi là con của Minh Long à? Tôi không tiếp thu nổi nữa.

“Không... Không...sao! Cái hình, cái hình xăm...” Tôi cố nặn ra một nụ cười rồi chỉ vào hình xăm trên ngực cậu ta.

“À, cái hình xăm này là để người khác nhận dạng ra mình, đẹp không?” Lại nụ cười vô tội vạ ấy, sao bây giờ tôi ghét nụ cười đó quá vậy. Tôi gật đầu và bỏ đi. Đầu tôi đau nhức, chuyện gì đang xảy ra vậy? Bốn chữ “Mình biết tất cả” không lẽ ám chỉ về điều này. Nếu cậu ta biết thì tại sao không đứng ra chịu trách nhiệm mà cứ âm thầm quan sát tôi như thế.

Tiết học cuối, tôi chẳng tiếp thu nổi chữ nào nữa. Trong đầu tôi giờ đây chỉ lảng vảng cái hình xăm đó, Minh Long, Minh Phong và cái đêm định mệnh ấy.

Trống tan trường vang lên, tôi không đợi ai hết, đứng lên tức tốc đón xe taxi về nhà. Bước vào nhà, tôi thấy Minh Phong đang chơi đùa cùng dì. Tôi bế lấy thằng bé, tay mở điện thoại, so sánh giữa Minh Long và Minh Phong. Giống y như đúc. Từ đôi mắt, chiếc mũi đến cả cái miệng. Không khác một li.

Tôi trao thằng bé lại cho dì, chạy lên phòng thay đồ. Tôi phải đi tìm sự thật. Năm phút sau, tôi bước xuống với bộ đồ si bó sát. Gương mặt được trang điểm để che đi sự non nớt của cái tuổi mười bảy.

“Con đi đâu thế?” Dì tôi hỏi.

“Con đi tìm sự thật! Con sắp tìm được ba của Minh Phong rồi!”

“Thật không? Vậy đi nhanh đi con!” Dì tôi hồi thích.

Chiếc taxi lao nhanh trên đường, nửa tiếng sau tôi có mặt tại quán bar nơi đã từng xoay chuyển định mệnh đời tôi. Tôi bước vào quán, tìm ngay quầy lí.

“Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô?” Một chàng trai có dáng người cân đối, khuôn mặt ưa nhìn tiến đến hỏi tôi. Đó là quản lý của quán-anh Tùng.

“Em là bạn của Minh Thùy, anh biết chứ?”

“À, em là Phương Anh, lâu lắm rồi mới đến quán, sao có chuyện gì?”

“Anh còn nhớ sinh nhật của Minh Thùy vào 17/3 năm ngoái không?” Tôi hỏi.

“Nhớ, có gì không em?”

“Đêm hôm đó, có một cô gái mặc váy đỏ bị chuốc rượu, cô ấy là bạn tụi em, anh có biết ai là người chuốc rượu cô ấy không?” Tôi thấy anh ta trầm tư, đừng nói là không biết nha, hôm đó anh ngồi kế bàn tôi đó.

“Đó là Lộc Vũ, cậu ấy là người bỏ thuốc ngủ vào ly rượu của cô bạn đó!”

“Lộc Vũ?” Vậy không phải là Minh Long, chuyện gì vậy, rõ ràng đêm đó mình đâu nhìn lầm, không lẽ Lộc Vũ cũng có hình xăm?

“Ừ, Lộc Vũ bỏ thuốc vào ly rượu, khi cô gái đó uống vào và bắt đầu bị tác dụng của thuốc nên ngủ đi, lúc Lộc Vũ ẵm cô gái đó đi về phòng nghỉ thì bị một thanh niên đi cùng nhóm tụi em chặn lại. Cả hai đánh nhau ghê lắm, Lộc Vũ bị đánh nhập viện luôn. Quán anh bữa đó bị thiệt hại đáng kể.”

“Anh có biết thanh niên đó là ai không?”

“Anh không biết, cậu ta hôm đó mặc áo đen thì phải! Lúc này bảy giờ cậu ta thường lui tới quán lắm, cậu ta đi với Minh Thùy và một thanh niên khác.”

Nghe anh ta nói đến đó, không còn nghi ngờ gì nữa. Người qua đêm với tôi hôm đó là Minh Long. Tôi bắt đầu cảm thấy sốc và khó thở. Cậu ta biết tất cả, hôm đó cậu ta không say. Là cậu ta cố tình phá đi sự trong trắng của tôi. Giờ tôi nên vui hay nên hận cậu ta đây. Sự thật quá cay nghiệt, người tôi thầm yêu lại chính là người biến tôi thành đàn bà ở cái tuổi mười bảy này. Lòng tôi hiện tại đau lắm, cậu ta biết hết nhưng trốn tránh, để tôi chịu khổ một mình. Cậu ta còn biết đến hai từ trách nhiệm nữa hay không?

29. Chương 29: Adn

Tôi đi bộ về nhà cứ như cái xác không hồn, tôi muốn khóc lắm nhưng nước mắt tôi đã cạn từ lâu lắm rồi.

“Ầm” tôi va phải ai đó. Đầu óc choáng váng, tôi lật đặt đứng lên xin lỗi.

“Phương Anh! Phương Anh, con không sao chứ?” tiếng nói quen lắm, tôi ngược nhìn, thì ra là mẹ. “Con làm sao vậy, sao con phờ phạc quá vậy?” Mẹ vuốt tóc tôi, sao ngay lúc này đây, tôi cảm thấy bà quá xa lạ.

“Mẹ đi đâu đây?” Cổ họng tôi khô khan, âm thanh phát ra cũng thật khó nghe.

“Mẹ đi shopping, con đi không?” Mẹ hỏi tôi. Nếu câu hỏi này phát ra từ một năm trước thì tôi sẽ hào hứng nhận lời ngay. Tôi nhẹ nhàng lắc đầu. Giờ tôi mệt lắm.

“Không, mẹ đi đi! Con về trước!” Nói rồi tôi lách người đi qua, hiện tại tôi chẳng muốn nói chuyện với ai cả.

Về đến nhà là chín giờ tối, tôi qua phòng bé Minh Phong về phòng tôi. Nó ngủ ngon lành mà chẳng hay biết gì. Tôi đặt nó lên giường, tôi ngồi kế bên, tay nhẹ nhàng vuốt tóc nó. Gương mặt Minh Phong khi ngủ thật bình yên. Nhưng gương mặt này đã gọi lên cho tôi niềm ki ức đêm đó.

“Mẹ sẽ quên đi nỗi đau đó vì con! Bằng mọi giá, mẹ sẽ bắt Minh Long nhìn mặt con.” Tôi đứng lên, đi vào phòng tắm thay đồ. Hôm nay, khó khăn chỉ mới bắt đầu.

Sáng hôm sau, tôi đến trường vẫn với cái mặt lạnh tanh. Nhưng ngoài lạnh trong nóng, lòng tôi cứ như lửa đốt. Vừa bước đến khúc quẹo trên dãy D, tôi thấy Minh Long đang dựa vào lang can, cậu ta không đứng một mình. Mà là hai mình. Minh thứ hai là Thục Khuê, cô bé đó cứ nín lấy nín để cậu ta. Lòng tôi bỗng dưng khó chịu. Ghen hả? Ừ tôi ghen đấy.

Tôi hít thật sâu rồi bước đến, cố gắng làm lơ “bước qua nỗi đau” nhưng một sức mạnh vô hình khiến tôi vừa đi đến ngay cậu ta thì đứng lại. Bị gì vậy trời? Không lẽ làm chuyện tình tay ba tại chỗ này chứ.

“Phương Anh, cậu ăn sáng chưa?” Cậu ta hỏi tôi.

“Chưa.” Tôi ăn rồi mà, sao tự nhiên lại trả lời chưa. Chắc điên mất.

“Vậy mình đi xuống căn tin ăn sáng nha?” Cậu ta mỉm cười mời tôi đi ăn. Tôi gật đầu.

“Anh Long, sao lúc này em hỏi anh ăn chưa, anh nói là rồi mà giờ lại mời chị này đi!” Thục Khuê ỏng ẹo trách móc.

“Trời ơi, lúc này là ăn rồi, bây giờ là chưa ăn!” Tôi bất ngờ trước câu trả lời bá đạo của cậu ta. Muốn cười lắm mà tôi ráng kềm chế lại.

Cậu ta đưa ra cái lí do xong thì nắm tay tôi kéo đi trong sự ngỡ ngàng, bẽ bàng của Thục Khuê. Cậu ta đi bộ mà tôi chạy theo không kịp.

Tôi chỉ gọi một ly sữa, cậu ta thì một ly cafe' sữa. Cả hai nhìn nhau rồi tự động bật cười.

“Minh Long, ngồi yên, trên đầu cậu dính gì kìa, để mình lấy xuống cho.” Tôi với tay bứt một cọng tóc của cậu ta. Tay thì đã kẹp sẵn chiếc lá. Tôi đưa chiếc lá cho cậu ta còn tôi lấy cọng tóc cho vào một cái bao nhỏ.

Tiếng trống vang lên, tiết học đầu tiên bắt đầu. Năm tiết học trôi qua nhanh chóng, lòng tôi cứ thấp thỏm.

Buổi chiều tôi quyết định nghỉ học để đi đến bệnh viện để xét nghiệm ADN. Bỏ hơn mười triệu để tôi có thể lấy được kết quả ngay trong ngày. Cầm tờ kết quả trong tay, đầu óc tôi quay cuồng như trong cơn mưa dông dữ dội.

30. Chương 30: Thừa Nhận

Tờ kết quả ADN ghi mấy chữ ngắn ngủi mà lòng tôi chua chát. Mọi nghi ngờ giờ đã sáng tỏ. Tôi không ngờ để tìm ba cho Minh Phong lại dễ dàng đến vậy. Trái đất thật sự là quá tròn. Ngày mai, tôi sẽ hỏi cậu ta lí do gì mà lại làm chuyện đó với tôi.

Tôi đi về nhà, đi tôi dường như đã dẹp bỏ mọi chuyện ở công ty và dành tất cả thời gian cho đứa cháu yêu quý này. Khi ngủ đi cũng dành ngủ với nó. Dĩ bảo tôi cần sức khỏe để ôn thi và chưa có kinh nghiệm chăm con. Lí do vô cùng chính đáng, tôi không phản bác được gì.

Tối hôm nay cũng vậy, đi không cho tôi đụng đến Minh Phong. À, nói vậy có lẽ hơi quá. Dĩ không cho Minh Phong ngủ cùng với tôi.

Tôi đi ra lang can, tựa người vào thành lang can, tay cầm tờ xét nghiệm ADN, ngày mai tôi mở miệng sao đây nhỉ? Thôi để mai tính.

Ngày hôm sau, vào trường, tôi không gặp được Minh Long, không lẽ cậu ta biết nên đã trốn rồi. Thánh sao. Tôi đến lớp cũng không gặp. Chỉ nghe lớp trưởng lớp cậu ta bảo rằng cậu ta bận ôn luyện để thi gì đó. Khoảng một tháng sau mới xong. Tôi phải ngậm cái sự uất ức này đến một tháng sao.

Tôi tìm mọi cách liên lạc nhưng không được. Đành chờ một tháng vậy. Thời gian cũng trôi qua, tôi lao đầu vào bài vở và cũng mém quên đi việc đó. Nhưng vô tình, hôm nay, trong lúc học hóa tôi vô tình thấy cậu ta đi ngang qua phòng. Tôi xin phép giáo viên rồi chạy ra để gặp cậu ta.

“Minh Long, Minh Long!” Tôi vừa chạy vừa gọi tên cậu ta. Không biết cậu ta giả diên hay giả điếc mà không đứng lại. Dồn hết nội công, tôi chạy hết max đến chạm vào vai cậu ta. Cậu ta quay lại. À á a, tôi quê rồi, nhầm người rồi, không phải Minh Long. Xin lỗi cậu ta xong tôi quay lưng về lớp học. Hu hu, quê quá. Đang bực bội thì tôi thấy cái dáng người quen thuộc, gương mặt bất cần đời, cao ngạo đang tựa lưng vào lang can. Tôi đi đến, cậu ta mỉm cười, chọc quê hả.

“Mình thấy cậu đuổi theo nam sinh đó mà gọi tên mình nên mình đứng đây chờ, có chuyện gì? Nhớ mình à?” Thật là to gan, dám nói tôi nhớ cậu ta.

“Chiều nay cậu rảnh không? Mình đi đâu nói chuyện chút đi!” Tôi vào thẳng vấn đề, không lòng vòng nhiều, tốn thời gian.

“Chiều nay thì không nhưng chủ nhật thì rảnh, chủ nhật năm giờ chiều ở quán Nhớ đi.” Cậu ta đưa địa điểm và thời gian, tôi gật đầu đồng ý.

Năm giờ chiều ngày chủ nhật, tôi bước vào quán Nhớ. Đi thẳng lên lầu, cậu ta đã ngồi sẵn ở đó. Tôi tiến đến, ngồi đối diện cậu ta. Gọi một cốc capuchino. Khi cốc capuchino được bưng ra thì câu chuyện của tôi và cậu ta mới bắt đầu.

“Minh Long, cậu còn nhớ ngày 17/3 năm ngoái chứ?” Tôi lại lần nữa đi vào vấn đề nhanh chóng.

“Nhớ.” Cậu ta đã trả lời rất dứt khoát.

“Cậu đã từng nói cậu biết tất cả, thế cậu biết gì?”

“Mình chỉ nói băng quơ” lại là băng quơ.

“Đêm hôm đó cậu đã qua đêm tại quán bar với một cô gái, đúng không?” Giọng tôi bắt đầu đanh lại.

“...” im lặng. Cậu ta lại im lặng.

“Cô gái cậu qua đêm là mình đó Minh Long, cậu biết không?”

“Biết” tôi thật sự bất ngờ khi cậu ta thừa nhận. “Mình biết hôm nay cậu đến đây để nói gì nữa kìa. Mình biết cậu mang thai con mình và mình biết hôm nay cậu đến để mình nhận trách nhiệm.” Tôi bắt đầu thấy sợ người con trai đang ngồi trước mặt mình rồi. Hiện tại, gương mặt cậu ta không có vẻ lo ngại của mấy tên nhóc tuổi mười bảy mười tám mà là một gương mặt cương định, quyết đoán, sâu sắc.

“Tại sao cậu biết?” Tôi hỏi.

“Bởi vì mình luôn theo dõi cậu, bởi vì mình thích cậu!” Tôi không tiếp thu nổi nữa rồi.

“Nhưng tại sao cậu lại qua đêm với mình?”

“Tại vì mình bị ép.”

“Ai ép cậu?”

“Là cậu đó!” Tại sao lại là tôi. Tôi ép cậu ấy quan hệ với mình. Gì đây, cậu ấy đang nói gì vậy? Hai lỗ tai tôi lúng búng về những lời cậu ta nói.

31. Chương 31: Diên Vì Yêu

Tại tôi? Tại sao lại tại tôi? Hàng ngàn câu hỏi tôi đặt ra trong đầu, cậu ta vẫn kiên nhẫn ngồi đó đợi tôi suy nghĩ thông nào.

“Tại sao là tại mình?” Tôi hỏi lại, cái gì rõ ràng vẫn tốt hơn.

“Đêm hôm đó, khi cậu bị Lộc Vũ bế đi, mình đã đánh cậu ấy để cứu cậu đấy. Nếu không là người qua đêm với cậu là Lộc Vũ chứ không phải mình rồi!” Cậu ta vừa nói vừa cười, rất đắc ý.

“Nhưng mình hỏi là tại sao là tại mình mà cậu phải qua đêm với mình?” Tôi khá kiên nhẫn để hỏi đi hỏi lại.

“Khi tớ bế cậu vào phòng và đặt cậu xuống giường rồi định đi về thì cậu cứ ôm khư khư lấy mình. Cậu còn nói những lời đường mật, nào là đừng đi, nào là... Mình cố gỡ tay cậu ra thì cậu càng giữ chặt. Cậu là người chủ động xé áo mình ra đó, hự cả hàng nút đẹp trên áo. Mình cố hết sức nhưng lúc đó cậu đã đè mình ra giường và còn chủ động hôn mình.” Sao? Tôi chủ động? Trời ơi, đầu óc tôi ong ong lên. Sao tôi lại có thể?

“Sao lúc mình đè cậu xuống giường rồi hôn cậu thì cậu không biết đẩy mình ra hả?” Tôi khá gượng.

“Lúc đầu định đẩy ra nhưng... Cậu cũng biết mình cũng là đàn ông mà! Làm sao có thể... Lúc đó trong người đang có men rượu nên... Nhưng mà lỗi là tại cậu, đêm đó là cậu ép mình, giờ thì đừng bảo mình chịu trách nhiệm gì cả.” Cậu ta nói. Tôi bất ngờ, không ngờ cậu ta lại nói ra những lời như vậy. Minh Long đứng lên đẩy ghế toan bước đi.

“Tôi không bắt cậu chịu trách nhiệm gì cả, tôi chỉ muốn gặp cậu để báo cho cậu biết rằng: trên cõi đời này cậu còn có một đứa con, đứa con do tuổi trẻ bồng bột của ba và mẹ nó. Không có cậu, tôi với Minh Phong không có chết đâu. Tôi đã mang thai chín tháng, tôi đã sinh nó ra một mình mà không có ba nó bên cạnh được thì tôi cũng sẽ một mình được. Minh Phong sẽ không cần một người ba vô trách nhiệm như cậu đâu.” Nói hết, tôi bước ra khỏi quán, cố chạy thật nhanh để không ai thấy nước mắt tôi đang rơi. Đau lòng, thật sự rất đau. Tôi cứ nghĩ...cứ nghĩ... Nhưng đời thật bất ngờ.

Chạy về nhà, tôi lên phòng mình, cô trông trẻ đang hát ru cho Minh Phong ngủ. Tôi bảo cô đi ra ngoài rồi mình ngồi xuống kế bên cái nôi.

“Con trai, mẹ xin lỗi! Mẹ xin lỗi, là mẹ không tốt! Nếu sau này con không có ba con có trách mẹ không? Ba con không cần con! Mẹ phải làm sao đây? Mẹ cũng đã yêu ba con mất rồi.” Tôi gục đầu xuống chiếc nôi mà khóc. Khóc cho thỏa nỗi lòng, khóc xong coi như quên hết.

Ngày hôm sau, tôi vào trường với cặp mắt sưng vù. Đêm qua tôi khóc quá nhiều, khóc cho con tôi, khóc cho bản thân tôi. Trong đầu tôi cứ lộn xộn mãi những câu nói của cậu ta. Đi đến khúc cua khu D. Tôi thấy cậu ta đứng đó với Thục Khuê, nhưng lần này cậu ta không khó chịu với Thục Khuê như mọi lần mà nói chuyện rất vui vẻ.

Tôi cười thầm. Làm lơ tôi bước ngang qua, coi như cậu ta không có mặt tại đó.

“Phương Anh.” Cậu ta gọi tên tôi, cố giả điên lẫn giả điên, tôi cứ bước thẳng về lớp học. Tôi chẳng biết cậu ta có đi theo hay đứng yên ở đó. Tôi không quan tâm nữa.

Cả buổi sáng tôi im lặng chẳng mở miệng lấy nửa lời. Đến giờ ăn trưa, tôi với Minh Thùy xuống căn tin ăn trưa. Đang bưng khay cơm về bàn thì “ào”, một ly trà đá tạt thẳng vào mặt tôi. Rát cả da mặt. Tôi hét hồn khay cơm rơi xuống đất, thức ăn văng tứ tung. Tôi lấy tay vuốt mặt, mở ra xem ai chơi bẩn thế. Ồ, ngạc nhiên chưa. Là Thục Khuê. Cô bé đang đứng mím môi tức giận. Xung quanh có vô số nam sinh lẫn nữ sinh vây quanh.

“Con nhỏ đó là ai mà dám chọc tới Phương Anh vậy? Nó không biết lượng sức mình rồi, cả trường này không ai dám đụng vào Phương Anh. Hot girl của trường đấy, nghe nói con nhỏ kia là người theo đuổi Minh Long, còn Minh Long thì yêu Phương Anh!” Đó là một vài lời bàn tán xung quanh. Tôi cười khẩy rồi mới bắt đầu hỏi lý do cô bé đó nổi đóa giữa trưa.

“Em làm gì tạt nước chị thế?” Tôi nhẹ nhàng hỏi nhưng trong lời nói thì đầy sự nguy hiểm. Tôi có thể tặng cho cô bé một phát tán bất cứ lúc nào.

“Tôi khuyên chị nên từ bỏ Minh Long!” Còn dám đưa lời khuyên cho tôi. Thật đáng sợ.

“Tại sao?”

“Tôi không thích lúc nào anh Long cũng kêu tên chị. Trong câu chuyện của anh ấy lúc nào cũng nhắc đến chị, tôi thua chị ở chỗ nào? Tôi xinh đẹp hơn chị nữa mà.” Quào, tự tin gớm.

“Cái đó là chuyện của Minh Long, chị không biết. Nhưng em nên biết, lúc chị học lớp mười, chị cũng xinh đẹp như em. Có lẽ nhan sắc chị đã bị xuống cấp. Chị cũng nói cho em biết, chị không hề yêu Minh Long.” Tôi gần từng chữ. Đau, tim tôi đau khi thốt ra như vậy. Cảm giác khó chịu lắm. Vừa lúc này, có người bưng khay cơm đi ngang, tôi với tay cầm lấy một cái chất lỏng gì đó không rõ tạt thẳng vào mặt cô bé. “Cái này chị trả cho ly trà đá ban nãy.” Khi thứ chất lỏng đó đáp lên mặt cô bé thì tôi phát hiện đó là canh. Rất nóng. Cô bé ôm mặt la làng, còn người bị cướp chén canh là Minh Long.

Cậu ta buông khay cơm chạy lại đỡ Thực Khuê, hét thẳng vào mặt tôi:

“Phương Anh, cậu điên rồi!”

“Phải, mình điên rồi, mình điên vì cậu đó, mình điên vì mình quá yêu cậu đó!” Tôi hét trong nước mắt, giờ thì tôi là kẻ xấu trong mắt của Minh Long rồi. Tôi bỏ chạy khỏi căn tin, tôi chạy thật nhanh ra sân sau trường. Tim tôi lại đau.

32. Chương 32: Truyền Máu

Tôi ngồi xuống dưới gốc cây cổ thụ ngàn năm đã có từ đời nào. Nước mắt tôi đua nhau rơi xuống. Tại sao tôi phải khóc vì cậu ta chứ? Tôi có là gì của cậu ta đâu chứ, không là gì nhưng tim tôi lại đau thế này.

“Phương Anh, mình biết bỏ trốn ở đây mà!” Đây là giọng nói của Minh Thùy, may quá, không phải Minh Long. Minh Thùy ngồi xuống kế bên tôi, tay vỗ nhẹ vào vai tôi. “Bỏ đừng khóc nữa, khi yêu là vậy đó!” Con Thùy này rành dữ. Nhưng lúc này tôi chẳng còn cảm xúc để nghĩ ngợi nhiều.

“Cậu về đi, mình muốn ở một mình!” Tôi thẳng thừng đuổi thẳng cổ nó, thật, lúc này tôi chỉ muốn yên tĩnh.

Tôi cứ ngỡ khóc xong lòng sẽ nhẹ hơn nhưng ai ngờ, càng khóc thì lòng càng nặng nề, càng khó chịu gấp mấy lần. Tôi vào trễ một tiết học, đi ngang lớp của Minh Long, chỗ cậu ấy trống không, chắc có lẽ đang ở phòng y tế với Thực Khuê rồi. Tôi mỉm cười giấu cợt rồi bước về lớp.

Giờ ra về, tôi gặp Minh Long ở gần cổng trường. Nhìn nhau một cái rồi tôi bước qua luôn, nhìn càng lâu thì tim càng đau. Bỗng điện thoại tôi run lên trong túi, là dì sao? Sao dì lại gọi lúc này nhỉ?

“Alo, con nghe nè dì!”

“...”

“Dì nói cái gì? Minh...Minh Phong, Minh Phong tại sao lại ở bệnh viện? Bệnh viện nào vậy dì? Được rồi, con đến liền!” Tôi cúp máy, chạy thật nhanh ra đường đón xe đến bệnh viện. Chuyện gì vậy? Tại sao thẳng bé lại vào đó. Lòng tôi rối bời lên. Hôm nay quá nhiều việc ập đến.

Xe chạy rất nhanh đến bệnh viện Quốc Tế, theo lời dì, tôi chạy đến phòng cấp cứu. Dì đang ngồi đó, đang khóc nữa. Cô giữ trẻ thì im lặng đứng kế bên.

“Chuyện gì vậy dì?” Tôi hỏi dì.

“Cô chủ! Tôi xin lỗi!” Cô giữ trẻ lên tiếng. “Tại tôi, tôi sơ suất để Minh Phong té xuống hồ bơi.”

“Hồ bơi?” Gì đây? Nó có biết đi hay bò đâu mà té xuống hồ bơi?

“Tại tôi, tại tôi sơ suất để xe đẩy của Minh Phong gần hồ bơi, tôi quên chốt bánh xe nên xe đã lao xuống hồ bơi.” Trời ơi, tôi choáng thật rồi. Sao quá nhiều tình tiết gây cản vậy? Tôi sẽ phải làm sao nếu mất con đây. Nước mắt tôi lại rơi.

“Ai nhà người nhà của bệnh nhi?” Bà bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu.

“Tôi!” Tôi đứng lên.

“Cô đi xét nghiệm máu xem cô có cùng nhóm máu với bệnh nhi không? Bệnh nhi bị máu khó đông, máu chảy ra mũi quá nhiều. Bây giờ bệnh nhi đang thiếu máu, là nhóm máu hiếm!” Trời đất, là máu hiếm nữa sao. Minh Long, sao cậu không nói với tôi cậu thuộc nhóm máu hiếm.

“Để tôi truyền máu, tôi là cha đứa bé, tôi cùng nhóm với nó!” Tôi quay ngoắt qua phía phát ra tiếng nói. Là Minh Long, sao cậu ta lại ở đây? Tôi toan định bước đến hỏi thì cậu ta đã đi vào phòng cấp cứu.

Khoảng mười lăm phút sau cậu ta bước ra từ phòng cấp cứu. Mặt mày bơ phờ hơn lúc nãy, có lẽ do bị hụt máu bất ngờ nên chóng mặt.

“Minh Phong qua cơn nguy hiểm rồi!” Cậu ta nhìn tôi, nở một nụ cười vô tội vạ. Tôi im lặng, hiện tại tôi đang cảm thấy rất khó xử khi phải đối mặt với Minh Long.

“Có thể vào thăm bệnh nhi rồi!” Ý tá bước ra thông báo với tôi. Tôi đứng lên đẩy cửa phòng đi vào, không ngờ Minh Long cũng đứng lên đi theo.

Thằng bé nằm trên giường bệnh, gương mặt xanh xao quá. Thằng bé không còn vẻ yên bình như những ngày trước. Tôi đưa tay sờ mặt nó, tội nghiệp con tôi. Nước mắt tôi lại rơi nữa, hôm nay tôi khóc nhiều quá rồi.

“Nín đi!” Minh Long đưa tay lau nước mắt và vén vài sợi tóc đang rũ xuống mặt cho tôi, bàn tay của cậu ta ấm áp đến lạ thường. “Không phải con trai đã qua cơn nguy hiểm rồi sao? Sao cứ khóc?”

“Kệ tôi, tôi khóc là chuyện của tôi. Không phải cậu đã nói sẽ không chịu trách nhiệm về nó mà!”

“Hôm đó mình đùa đấy, không ngờ cậu phản ứng ghê vậy! Làm sao mình không chịu trách nhiệm được, con trai của mình dễ thương đến mức này mà.” Cậu ta đưa tay sờ mặt thằng nhóc, mỉm cười hạnh phúc.

“Cậu nghĩ tôi tin hả? Còn cả vụ lúc...” Tôi chưa nói hết câu thì cậu ta đã chồm người qua hôn nhẹ lên môi tôi. Tôi đứng hình, cảm giác âm ấm ở bờ môi, có chút ngọt, có chút đau lòng, có chút tê dại, có chút... Sao lại nhiều cái có chút quá vậy.

“Cảm thấy thế nào?” Cậu ta mỉm cười khi rời khỏi môi tôi. “Giờ tin anh rồi chứ, bà xã?”

33. Chương 33: Chính Thức Theo Dõi

Tôi chờ người ra vài giây, hệ điều hành bị tê liệt tạm thời. Mọi thứ xung quanh tạm thời cũng không lưu được. Nhưng kí ức lúc sáng ủa về khiến tôi thức tỉnh khỏi “cảm dỗ đôi môi”.

“Bà xã bà huyện gì? Cậu đừng nghĩ hôn một cái thì tôi sẽ quên hết những gì cậu nói và cậu làm. Cậu cho tôi hi vọng rồi dập tắt hi vọng, tìm tôi không đủ chỗ để cho cậu rạch rồi để nó lành rồi lại rạch. Dù sao cũng cảm ơn cậu đã cứu con tôi!” Miệng nói vậy nhưng trong thâm tâm tôi lại muốn chạy lại và ôm Minh Long mà nói rằng “Em yêu anh”. Tôi sợ, tôi yêu cậu ta rồi một ngày nào đó cậu lại dùng ánh mắt lúc sáng nhìn tôi. Tôi mở cửa bước ra ngoài vì không muốn cãi nhau với Minh Long trước mặt con.

“Phương Anh, em cũng biết anh thích em mà! Anh biết anh đã sai khi nói như vậy ở quán cà phê, anh biết anh đã đùa hơi lỗ, anh biết...”

“Cậu còn biết những gì nữa? Đẹp cái kiểu xưng hô anh em đi!” Tôi khá quạu khi cậu ta cứ biết hết cái này đến cái khác mà không hề biết tôi yêu cậu ta nhiều như mức nào. Giá như cậu biết.

“Tại sao lúc sáng trước mặt Thục Khuê thì em nói không yêu anh nhưng khi anh ôm lấy Khuê thì em nói em điên vì quá yêu anh? Em trả lời được anh sẽ nói cho em nghe anh biết những gì!” Thôi xong, tôi bị ép vào thế bí rồi, lúc sáng là do kích động quá mà nói bừa, giờ thì bị lấy khẩu cung. Không ngờ tình tiết lại đi xa dữ vậy.

“Tôi nói bừa!” Bí quá nói đại, hiện tại tôi không muốn thừa nhận rằng mình yêu cậu ta. Ấy da, lúc sáng nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận. Tôi điên mất.

“Em nói đùa? Anh không tin! Trong mắt em hiện lên tình cảm em dành cho anh! Anh còn thấy rõ là em đang ghen nữa kìa.” Cậu ta ép tôi vào vách tường, hai tay cậu ta khóa hai bên, hết đường cho tôi chạy. Càng lằng nhằng là tôi thừa nhận mất.

“Cậu nghĩ cậu là ai mà tôi phải ghen?”

“Là ba của con em, là người em đơn phương ba năm. Nhiều đây lí do đã đủ để em ghen chưa?” Ồ, dư luôn rồi đó. Tôi muốn nói như thế ghê.

“Ai nói những lí do đó khiến tôi ghen?”

“Anh nói!” Cậu ta trả lời một cách chắc như đinh đóng cột. Anh nói, hai từ đó nghe thật lọt tai. Nếu cậu ta nói như vậy sớm hơn thì chắc có lẽ tôi sẽ đổ mắt rồi. Tôi vô tình quay đầu qua hướng cửa chính của bệnh viện thì tôi thấy dì đang đứng đó nhìn tôi và Long. Tôi đẩy cậu ta ra, cậu ta nhìn qua hướng tôi vừa nhìn thì mỉm cười chào dì tôi.

“Cậu đi về đi!” Tôi lại lần nữa đuổi thẳng cổ một đứa.

“Vậy anh về, con về nha dì!” Cậu ta cúi xuống hôn nhẹ vào trán tôi, cứ như lời từ biệt của một chàng trai dành cho người con gái trong phim Hàn Quốc. Cậu ta giở trò gì trước mặt dì tôi đây. Đi về lẹ đi, còn làm màu nữa.

Dì đứng nhìn theo bóng lưng cậu ta rồi nhìn tôi mỉm cười. Ý gì đây, nụ cười gian trá quá vậy.

“Ba của Minh Phong à?” Từ khi nào dì tôi thích hỏi những câu đã có câu trả lời rồi vậy chứ. Tôi chỉ miễn cưỡng gật đầu. “Cái con bé này, biết chọn người qua đêm quá ha, đẹp trai thật!” Giời, dì nghĩ sao mà lại khen kiểu đó. Dì không còn là dì của ngày hôm qua nữa rồi.

Tôi bỏ đi vào phòng con trai, không nói chuyện với dì nữa. Dì đưa quần áo cho tôi thay, lần này rút kinh nghiệm, tôi chọn phòng một người cho con trai để tránh ồn ào.

Khoảng bảy giờ, tôi đang ngồi học bài, dì tôi đang làm việc thì cửa phòng bệnh bật mở. Tôi tưởng là bác sĩ hay y tá gì đó nhưng không ngờ là cậu ta, vào đây làm gì đấy.

“Con chào dì!” Cậu ta lễ phép chào dì tôi.

“Chào con” dì tôi cũng vui vẻ đón tiếp.

“Dì có việc gì thì cứ về nhà mà làm, con ở đây với Phương Anh được rồi!” Tôi cứ cho rằng dì sẽ từ chối vì chúng tôi không có kinh nghiệm trông trẻ nhưng biết đâu bất ngờ, dì đồng ý ngay. Trời ơi! Dì ơi là dì.

Cậu ta thu dọn đồ giúp dì, còn mở cửa tiễn dì. Khi dì đi khuất thì cậu ta đóng cửa nhìn tôi mỉm cười.

“Dì về rồi!” Tôi biết rồi, có cần khai không hử.

“Vào đây làm chi?” Tôi hỏi.

“Trông con, thì con bệnh phải vào trông chứ, không lẽ bỏ?” Tôi cứ ngỡ vậy.

“Vậy cậu xin đi qua đêm bằng cách nào?”

“Thưa mẹ, cho con đi thực hiện nghĩa vụ cao cả. Anh xin vậy đó!” Tôi gật đầu, im lặng tiếp tục học bài.

Xong tất cả các môn bình thường, giờ thì tới Tiếng Anh, môn tôi dốt xuyên thời đại. Đang bí bách toàn bộ mớ Tiếng Anh hỗn độn thì có một cốc cà phê sữa đặt trước mặt tôi. Là vị cà phê tôi yêu thích.

“Em uống đi! Câu này em phải làm như thế này, em phải xem nghĩa và thì của câu thì mới làm bài được!” Ồi, cảm động chết mất. Tim tôi lại rung lên liên hồi nhưng cố gắng không để ra mặt.

Cậu ta dùng cả buổi để chỉ tôi làm bài tập, quả là dân chuyên Anh có khác, làm một loáng là xong.

Tôi thu dọn tập vở, bảo cậu ta trông con dùm tôi ra ngoài mua đồ ăn. Cố đi nhanh vì tôi không biết để cậu ta một mình với Minh Phong cậu ta có gây ra thảm họa hay không nữa.

Khi tôi quay về, không ai biết tôi thấy cảnh tượng gì đâu, hoành tráng vô cùng. Một người đàn ông đẹp như tượng sáp đang chăm chú thay tả cho con. Nhìn có gì đó ngộ ngộ. Tôi tiến vào, đặt hai hộp đồ ăn xuống bàn rồi đi lại “giành” công việc với cậu ta.

“Cậu ra đi, để tôi làm cho!” Sau một hồi hí ha hí hoáy thay tả thì cũng xong. Tôi tự hào hếch mặt lên.

“Em mặt tả cho con xấu như vậy mà còn tự hào!”

“Cậu làm xem!”

“Ra, anh làm cho xem.” Cậu ta đẩy tôi ra một bên, chưa đầy năm phút thì đã xong. Thật không ngờ, cậu ta lại mặc tả đẹp đến vậy. Á, lộn, cậu ta mặc tả cho con đẹp đến vậy.

Hôm nay, tôi mới tận mắt thấy cậu ta đảm đang trong việc trông con. Pha sữa, thay tả, cho con bú, cậu ta đều rành tất. Khi con ngủ say, lúc này cũng đã khuya. Cậu ta bước đến, khoác lên vai tôi chiếc áo khoác và nhẹ nhàng thì thầm:

“Kể từ hôm nay, anh chính thức theo đuổi em nhé! Bà xã của anh!”

34. Chương 34: Lên Báo

“Được, vậy tôi nói gì thì cậu cũng nghe theo?” Tôi hỏi.

“Phải, với một điều kiện, em đồng ý thì gì anh cũng làm!” Còn đưa ra điều kiện với tôi nữa sao.

“Được.”

“Em phải kêu anh bằng anh và những việc gì anh cũng làm trừ việc ngừng theo đuổi và chăm sóc ẹ con em! Đồng ý không?” Không, tôi không đồng ý đâu. Đó là những điều tôi muốn cậu làm đấy. “Em im lặng là đồng ý rồi đấy, anh đi ngủ đây!” Tôi nói đồng ý khi nào chứ? Tôi định phản bác thì thấy cậu ta đã nằm yên vị trên ghế salong và mắt nhắm kín.

“Nè, lên giường kia mà nằm, nè!” Tôi khều khều, cậu ta không nhúc nhích, chắc đã ngủ thật rồi. Tôi ngồi xuống, nhìn lên cậu ta khi ngủ. Mắt, mũi, miệng, đẹp thật. Lúc này tim tôi rung lên, mặt tôi bất ngờ cũng nóng lên. Sao thế? Sao mình kì vậy?

Minh Phong và Minh Long đã yên giấc, riêng tôi không thể nào ngủ được. Tôi cứ trần trọc mãi chuyện hôm nay đến gần sáng thì chợt mắt được một lúc nhưng dụi vào đánh thức tôi dậy.

“Phương Anh! Dậy đi con, dậy chuẩn bị đi học!” Tiếng dì thổ thổ hòa cùng âm thanh ơ a ô i của Minh Phong khiến tôi tỉnh giấc. Tôi tưởng Minh Phong khóc nhưng không phải, Minh Long đang lau người thay quần áo cho con. Cậu ta vừa thay vừa nói chuyện gì đó rất vui vẻ với thằng bé. Khi tôi đi ngang qua để vệ sinh cá nhân thì hai cha con im bật. Gì thế, đến Minh Phong cũng nghe lời cậu ta hơn tôi sao.

Tôi bỏ vào phòng vệ sinh, thay đồ mà cứ hậm hực về thằng nhóc. Minh sinh ra nó mà nó không nghe lời mình, đi nghe lời người dưng. Ý, là ba nó mà, nó nghe lời cũng phải.

Thay đồ xong, đi ra tôi lại thấy Minh Long lại đang rù rì gì đó với con trai, đầu độc tâm hồn trẻ con à? Thế mà thằng bé cứ quơ tay múa chân cười toe toét, vui lắm sao?

“Minh Long, cậu...anh vào thay đồ đi rồi đi học!” Giả vờ quan tâm để điều tra xem cậu ta nói gì với Minh Phong. Khi thấy cậu ta vào trong và có tiếng xả nước, tôi chắc cậu ta sẽ không nghe gì bên ngoài thì mới bắt đầu điều tra. “Dì, anh ta nói gì với dì và Minh Long vậy?”

“Không có gì cả!” Dì tôi hắng giọng cười cười. Tôi không tin là không có gì.

“Minh Phong, nói mẹ nghe xem ba đã nói gì với con?” Tôi bế nó lên và hỏi. Nó cứ ô a ô ê, tôi biết nó đang nói những gì lúc này hai cha con nó nói với nhau bằng ngôn ngữ “thách thức” người khác. Cư như tiếng ngoài hành tinh vậy. Tôi thở dài.

“Em bớt khủng cho anh nhờ, con chỉ mới gần hai tháng thì sao biết nói mà em hỏi cung nó!” Cậu ta đi ra từ lúc nào vậy? “Muốn biết thì hỏi ba nó, ba nó sẽ trả lời cho em nghe!” Cậu ta vòng tay ôm lấy eo tôi. Hành động này là gì đây, tôi ngơ ngạo để thoát khỏi cánh tay cậu ta nhưng vô dụng.

“Vậy anh nói xem, anh đã nói gì với nó?” Tôi nhẹ nhàng đặt Minh Phong xuống giường để rảnh tay mà xử lí cậu ta khi cậu ta nói nhảm nói cuội.

“Anh nói rằng, ba với mẹ sẽ sinh cho con thêm một đứa em nữa, con chịu không? Anh cứ tưởng Minh Phong sẽ không chịu mà khóc thét lên nhưng nó vui vẻ gật đầu đồng ý.” Cậu ta cho tay vào túi quần, mặt ngửa lên trời tự tin vô đối.

“Anh có bị gì không? Nó biết gì mà đồng ý với không đồng ý?” Tôi phát điên lên vì cậu ta, quá bệnh hoạn.

“Thôi, đi học! Thưa dì tụi con đi.” Minh Long tự nhiên nắm tay tôi và kéo đi, không quan tâm đến lời tôi nói ban nãy. Mất thăng bằng, tôi chỉ biết chạy theo.

“Nè, anh buông tôi ra! Tôi tự đi được.” Tôi vùng khỏi tay cậu ta nhưng càng vùng thì cậu ta siết càng chặt.

“Em mà còn vùng vẫy thì anh sẽ bế em đi từ đây ra cổng bệnh viện đấy, anh không ngại đâu!” Nhìn cậu ta thì tôi cũng đủ biết chuyện gì cũng dám làm. Tôi đành im re đi theo. Ra đến cổng thì phải đứng chờ xe taxi. Tay cậu ta vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi thì không dám phản kháng vì ai biết được cậu ta sẽ làm gì chứ.

Vào trường, cậu ta vẫn nắm khư tay tôi, làm trò gì đây?

“Anh buông tôi ra xem, tôi có chạy đâu mà anh lo!” Tôi nghiêng răng nói. Cậu ta thì cứ vô âu vô lo mà tươi cười đi vào trường. Bỏ ngoài tai những lời tôi nói. Tên này bị điên rồi hay sao chứ.

Vào lớp là thoát khỏi cậu ta, tôi mừng hết sức. Xoa xoa cổ tay chỗ bị cậu ta nắm thì...gì đây? Cái nhẫn này đâu ra vậy? Tôi đâu có đeo nhẫn, là nhẫn cặp sao. MINH LONG, cậu chết với tôi.

“Phương Anh, bồ xem nè, bồ nổi tiếng rồi!” Tôi cầm lấy điện thoại của con Thùy xem, trong đó là một tấm ảnh của một nam sinh và một nữ sinh đứng trước bệnh viện. Nam sinh có mái tóc nâu gọn gàng. Nữ sinh thì mái tóc cột đuôi ngựa năng động. Trời ơi, là tôi với Minh Long chứ ai. Ảnh dễ sợ. Ở dưới bức hình còn kèm theo dòng chữ nghiêng nghiêng nhỏ nhỏ: Người thừa kế tập đoàn đa quốc gia Minh Thiên Long nắm tay bạn gái trước bệnh viện. Rồi còn thêm một mớ câu chữ ngổn ngang bịa chuyện của đám nhà báo rối hơi.

Đó giờ tôi biết cậu ta là con nhà giàu nhưng tôi không ngờ là con trai duy nhất của tập đoàn gì gì đó, tôi mà biết là tôi không đơn phương cậu ta ba năm đâu. Dính vào loại công tử này mình thêm tai tiếng. Cuối cùng của trang báo mạng là dòng chữ: đang điều tra cô gái trong hình là ai. Điều tra làm gì? Tôi là hạt cát của sa mạc này thôi mà.

Sao đời tôi lận đận quá vậy, dính vào loại “Hoa Hoa công tử” rồi.

35. Chương 35: Dẹp Loạn Báo Lá Cải

Tôi hậm hực bước qua lớp của Minh Long, đi vào như một cơn bão cấp độ max.

“MINH LONG, anh xem anh đã gây ra cái gì?” Tôi đặt cái điện thoại xuống ngay trước mặt cậu ta.

“Anh cũng đang xem anh đã gây ra chuyện gì mà lên báo mạng đây!” Cậu ta huơ huơ chiếc điện thoại trước mặt tôi. “Em xem, chúng ta chụp hình rất ấn ảnh!” Còn ngồi trầm trồ khen ngợi bức ảnh được chụp lên.

“Ấn cả cái máy chữ ấn ảnh gì! Anh đi mà dẹp cho tôi, còn nếu muốn lên báo với gái thì đi mà tìm Thực Khuê, tôi không muốn dính vào loại công tử như anh!” Tôi nghiêng đến tê tái hàm răng.

“Được, anh sẽ dẹp loạn! Còn về việc em không muốn dính vào loại công tử như anh thì em cũng trót đại dính vào rồi! Còn về phần Thực Khuê, cô bé đó làm sao lên hình đẹp bằng em!” Cái miệng cậu ta được làm bằng gì vậy? Lời nào nói ra cũng đường mật khiến cho con tim của phụ nữ phải tan chảy.

“Chiều nay tôi không muốn thấy hình ảnh này trên báo nữa! Tôi về lớp!” Tôi quay lưng đi về lớp, không muốn dây dưa lâu lắc với cái tên này, càng đối mặt lâu thì tim tôi như muốn vỡ ra vì rung động.

Giờ ra chơi, mọi trang mạng đều không còn tấm hình đó nữa, tôi mừng thầm. Nhưng thay thế tin đó lại là tin giật gân khác. Đã điều tra ra cô gái trong hình, cô ấy là cháu gái của nữ doanh nhân Hà Nghi, người đang sở hữu một tập đoàn ngang tầm của gia đình Minh Long. Cô ấy tên là Phương Anh và pla pla thứ khác. Ai đã cung cấp lí lịch của tôi cho đám nhà báo đó vậy.

“Minh Long!” Tôi đuổi theo cậu ta khi thấy cậu ta đi quanh qua khúc cua của khu E. Rất nhanh tôi đã đuổi kịp.

“Sao đây bà xã, nhớ anh à?” Cậu ta giờ này còn tâm trạng để đùa giỡn nữa.

“Không, tôi không rảnh nhớ anh!”

“Vậy có chuyện gì mà đuổi theo anh vào tận đây!” Cậu ta nói mà còn chỉ chỉ xung quanh. Tôi nhìn theo hướng cậu ta chỉ. Cảnh vật quen lắm mà cũng lạ lắm, nơi này khá vắng, có gương, có từng phòng nữa. Á, tôi không để ý, đuổi theo cậu ta vào nhà vệ sinh luôn rồi. “Em muốn quản lí cả việc này của anh sao?” Trời ơi, đã biết tôi vào lộn mà còn trêu chọc, sao cậu ta ác quá vậy.

“Tôi sẽ ra ngoài đợi anh, vậy ha!” Tôi quay lưng đi ra, ôi giờ rồi, sau lưng tôi là một đám nam sinh đang hiếu kỳ dòm ngó chuyện thiên hạ. Nhìn bộ đó tôi muốn chọc mù mắt hết cho rồi. Ngượng chín mặt, tôi chạy một mạch về lớp.

Nhào vô ôm con Minh Thùy, xấu hổ quá. Con Minh Thùy ôm lấy tôi, nhẹ nhàng hỏi:

“Bỏ bị sao vậy? Ai làm gì bồ?”

“Huhu, Thùy ơi, mình không muốn sống nữa, mình chết mất, nhục nhã quá, huhu...”

“Có chuyện gì vậy?” Nó đẩy tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi mà hỏi. Tôi thành thật khai báo, kể đầu đuôi câu chuyện, nghe xong nó phá lên cười. Cười lăn cười lộn, bạn bè tốt “de kêu”.

“Bỏ làm vậy mà xem được hả Thùy? Bạn của bồ bị giễu cợt như thế mà bồ ngồi cười tỉnh bơ vậy?” Tôi đẩy nó ra, thật là..

Giờ này tôi chỉ muốn kiếm một cái lỗ để chui xuống cho rồi. Quá nhục nhã, thật sự nhục nhã. Còn tên Minh Long đó, vui lắm hay sao mà “nhớ anh mà theo anh vào đây rồi em muốn quản lí cả việc này của anh” thích giễu cợt tôi mới chịu à. Tôi sẽ ghi sổ vụ này.

Chiều về nhà để thay quần áo, sẵn tiện mở ti vi lên xem thời sự. Lướt qua lướt lại và dừng lại bằng tin “hôm nay có gì hot”.

Tôi hết hồn khi thấy bản mặt của tên hot boy đó trên ti vi. Còn đang mặc đồng phục, bối cảnh sau lưng là trường học. Không lẽ cậu ta bị chặn lại ngay lúc tan trường ban nãy?

“Cậu có thể cho chúng tôi biết cô gái trong hình là ai không?” Bọn nhà báo vây quanh chỉ hỏi đúng câu đó. Bất ngờ hơn là câu trả lời của cậu ta.

“Cô gái đó là vợ chưa cưới của tôi, tôi sẽ nói rõ hơn khi cô ấy chấp nhận lời cầu hôn của tôi.” Ôi giờ, tên bệnh hoạn đó đang nói gì vậy. Cầu hôn, vợ chưa cưới. Cậu ta điên rồi.

Tôi suy nghĩ, xâu chuỗi toàn bộ mọi chuyện lại, ôi không, sao tôi không nghĩ ra cậu ta là một con người xảo quyệt. Tôi đã tự sa đầu vào lưới của cậu ta rồi. Trời ơi, ngu quá trời ngu.

36. Chương 36: Em À, Anh Yêu Em!

“Ting toong...” Ai lại đến nhà lúc này vậy. Tôi tắt tivi rồi đi ra mở cổng.

“Ra ngay đây!” Tôi chạy ra mở cổng, là dì tôi. Sao dì lại về giờ này, còn Minh Phong dì bỏ cho ai. “Dì, Minh Phong dì bỏ cho ai?” Tôi đi theo dì vào nhà.

“Minh Long đang ở với thằng bé! Con yên tâm, con vào bệnh viện với Minh Long đi. À, sẵn tiện con ghé qua shop thời trang nam mua đồ cho Minh Long luôn, thằng bé đi học về là ghé ngay, trông thấy mà thương.” Dì tôi vừa nói vừa cười, tôi thì bực bội vô cùng. Mua đồ sao? Hành hạ quá đáng.

Tôi xin phép dì để đến bệnh viện, để tiện việc ghé chỗ này chỗ kia nên tôi đi xe nhà. Tôi chẳng biết shop thời trang nào bán quần áo đẹp nên ghé vào shop mà mẹ tôi hay mua đồ cho anh hai và ba tôi. Ở đó quần áo đẹp và tốt lắm.

Tôi đẩy cửa đi vào shop, mấy cô nhân viên ở đây đa số đều biết mặt tôi vì lúc trước tôi hay cùng mẹ đến đây.

“Phương Anh, lâu quá mới thấy em ghé shop nha!” Đó là chị Hà, chủ shop.

“Dạ, dạo này em hơi bận nên không đến shop mua đồ được!” Tôi mỉm cười.

“Nay shop chị có nhiều mẫu mới, em mua cho ba hay anh hai?” Vừa nói chị vừa dẫn tôi đi vào nơi treo hàng mới.

“Em mua cho chồng em!” Tôi cũng nói bừa đại, chứ nói mua cho bạn thì ai mà tin, còn mua cả đồ lót.

“Quào, lấy chồng lúc nào vậy?” Chị nhìn tôi ngạc nhiên

“Mới đây thôi chị!” Tôi cười cười. Tôi chăm chú lựa đồ, cậu ta mặc áo màu gì vậy? Quần gì giờ? Size mấy nhĩ? “Chị ơi...” Tôi quay qua kiểm chị Hà thì tôi bất ngờ bắt gặp ánh mắt của mẹ tôi. Hôm nay mẹ cũng đến đây mua đồ cho ba và anh hai. Thật trùng hợp. Tôi chỉ nhìn mẹ gật đầu chào lấy lệ. Không biết từ lúc nào tôi lại có cảm giác xa lạ với mẹ mình quá.

“Phương Anh.” Mẹ đi đến nắm lấy tay tôi. “Con mua quần áo này cho ai?” Mẹ cầm chiếc áo pull màu vàng chói mắt lên hỏi tôi.

“Con mua cho chồng con, ba của Minh Phong.” Tôi thành thật trả lời, tôi nghĩ không có việc gì tôi phải giấu.

“Minh Phong là ai?” Mẹ tôi hỏi.

“Minh Phong là con trai của con với Minh Long.” Tôi lại tiếp tục trả lời, lúc này, tôi thấy mình không có bất cứ lỗi lầm nào với ba mẹ nữa. Tôi không còn “được” gọi là chữa hoang nữa. Ngay lúc này nếu mà Minh Long cầu hôn tôi thì tôi sẽ đồng ý ngay. Vì sao à? Vì tôi chứng minh ẹ thấy, điều tôi nói là thật, không phải phịa chuyện ra.

Mẹ tôi quay lưng đi, hình như bà khóc, sao bà lại khóc chứ, đúng ra bà phải mừng vì tôi đã có một gia đình nhỏ cho riêng mình mà. Tôi lại tiếp tục lựa quần áo cho cậu ta. Giờ là đến giai đoạn khó khăn cho tôi, giai đoạn chọn đồ lót. Không lẽ gọi hỏi cậu mặc đồ lót size mấy à? Ngại chết!

Nhắm tới nhắm lui thì chọn đại, vừa không hay không vừa thì ráng mà chịu. Tôi đi ra quầy tính tiền, khi thanh toán xong, tôi đi ngang qua mẹ, lễ phép thưa một tiếng:

“Thưa mẹ con đi!” Nói rồi tôi bước nhanh ra khỏi shop, trời đang mưa bụi. Không đủ để ướt đồ nhưng đủ để gợi lên những hồi ức cũ.

Tôi đẩy cửa phòng của Minh Phong bước vào. Thằng nhỏ đã ngủ nhưng thằng lớn thì đang ngồi chơi điện thoại. Thấy tôi, cậu ta tắt điện thoại rồi đứng lên cười.

“Anh đi tắm thay đồ rồi ra ăn tối, tôi có mua đồ ăn này!” Tôi giơ bịch đồ ăn trong tay lên và đưa giỏ quần áo cho cậu ta.

“Ừm, em nói nhỏ thôi, khó khăn lắm anh mới dỗ được Minh Phong ngủ.” Nói rồi cậu ta cầm bộ quần áo còn cả hiệu đi vào nhà vệ sinh. Tôi ở ngoài đây thì dọn thức ăn ra. Sau khi dọn xong tôi nhẹ nhàng bước đến giường của con trai. Thằng bé thật đáng yêu, đôi má phúng phính hồng hồng cùng cái miệng nhỏ chúm chím khi ngủ trông cứ như một thiên thần. Tôi giữ nó lại và sinh nó ra quả là một quyết định đúng đắn.

Tôi đi ra lang can phòng bệnh, xoay lưng về hướng phòng mà ngắm nhìn mưa bụi. Một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi, cái xiết tay không chặt cũng không lỏng nhưng đủ để tôi không thoát ra được. Nếu cậu ta im lặng như vậy thì khung cảnh lãng mạn biết bao.

“Không ngờ, em còn nhớ cả size quần áo của anh, nhất là đồ lót, thật là vừa vặn!” Cậu nói đầy hàm ý mờ ám của cậu ta phá tan khung cảnh lãng mạn này giờ. Tôi mất hứng, kéo tay cậu ta ra và đi vào trong phòng. Cậu ta kéo tay tôi lại, lần này là mặt đối mặt, mắt nhìn mắt. Môi cậu ta tiến gần đến môi tôi, khẽ thì thầm: “Em à, anh yêu em nhiều lắm!”

Tan chảy, tim tôi tan chảy thật rồi. Cậu ta càng cúi xuống thấp hơn. Hơi thở rất gần, tôi nhắm mắt chờ đợi. Ba giây, không thấy gì hết. Tôi mở mắt ra, cậu ta đang cười toe toét. Quê, một cảm giác quê không hề nhẹ. Tôi đã bị cậu ta troll hai lần trong một ngày.

“Em muốn anh hôn em sao? Không có vụ đó đâu, hôm nay anh không có hứng!” Cậu nói này là ý gì, tôi muốn cậu ta hôn tôi à. Mơ đi, chỉ là phản xạ tự nhiên khi người mình yêu đến gần hơn so với khoảng cách quy định mà thôi. Tôi lại ngượng chín cả mặt. Cậu ta hôn nhẹ vào trán tôi: “anh sẽ hôn môi em sau. Hiện giờ em chỉ cần biết, anh yêu em nhiều lắm, bà xã của anh!”

37. Chương 37: Ôm

Tôi và cậu ta ngồi xuống ăn, mặt cậu ta thì khoái chí lắm, troll được tôi rồi mà. Ngồi ăn cứ cười mĩm mĩm mãi. Tôi hậm hực, gấp nguyên con tôm chiên cho vào miệng. Oa, cay quá, sao lại có cái loại tôm lăn bột cay thế này chứ, lần sau không mua ở quán bà mập nữa.

“Em uống nước đi!” Cậu ta đưa cho tôi ly nước khi nhìn thấy biểu hiện khác lạ trên mặt tôi. Tôi gạt đầu thay lời cảm ơn, tu ừng ực một hơi. Cảm giác cay nồng đã lan xuống đến cổ, bộ bà mập đó cho cả gói bột ớt vào con tôm bầy lớn vậy đó hả. Sau một hồi ho khan, ho lên bờ xuống ruộng thì tôi đã cảm thấy cảm giác nồng đó đã giảm. “Em ổn không?” Cậu ta cầm ly nước lại cho tôi. Định cho tôi chết bằng nước à?

“Ổn, không sao, chỉ là sặc ớt!” Tôi cầm ly nước rồi uống tiếp. Cậu ta nhìn tôi mỉm cười, ầy, trong nước này có bỏ thuốc gì không vậy. “Anh có bỏ gì bầy bạ vào đây không?” Tôi hỏi.

“Không có!” Anh ta trả lời một cách dứt khoát.

“Tôi tin anh đấy, anh mà bỏ gì vào đây thì ngày mai đừng nhìn mặt tôi nữa đấy!” Tôi hăm dọa.

“Em ăn gì nữa không? Anh ra ngoài mua!”

“Phô mai que, trà sữa bánh flan, anh đi mua đi!” Tôi biết là làm khó cậu ta rồi, ở xung quanh đây thì kiếm đâu ra phô mai que và trà sữa bánh flan chứ. Tôi nói xong thì cậu ta đã mở cửa phòng bước ra. Cậu ta vừa đi được vài phút thì ngoài trời đổ mưa lớn, gió thổi cũng mạnh. Trong phòng thì Minh Phong lại khóc. Tôi chạy lại bế thằng bé lên.

“Nín đi con, nín đi con! Nín mẹ thương, con đói phải không? Để mẹ lấy sữa cho con uống! Đây rồi, ba đã pha sữa sẵn cho con rồi, nào ngoan, uống đi!” Tôi đưa bình sữa, thằng bé mút liên hồi, có lẽ là nó đói. Sau khi uống sữa xong mà thằng bé vẫn khóc, tôi phát hoảng lên, giờ thì làm gì.

“Àu ơ ví dầu, cầu ván đóng đinh, cầu tre lắc lẻo ghập ghềnh khó đi, khó đi mẹ dắt con đi, con đi trường học mẹ đi trường đời, ầu ơ. Àu ơ, gió đưa cây cải về trời...” Tôi phải hát đi hát lại mấy lần như vậy thằng bé mới chịu ngủ. Khi tôi khẳng định nó đã ngủ say thì mới nhẹ nhàng đặt nó xuống giường.

Còn Minh Long, sao đi giờ này chưa về, hơn nửa tiếng rồi, tôi lo lắng đứng ngồi không yên. Cậu đừng bị gì nha Long, tim tôi cứ thắt lên từng cơn khi nghĩ đến việc Long đang phải đội mưa đội gió. Tại tôi cả, tại tôi muốn chơi cậu ấy nên đã nghĩ ra cái trò này. Cậu mà bị gì thì sau này tôi không biết ăn nói sao với con mình.

Lòng tôi hiện giờ cứ như có lửa, lo lắng như vậy không có ích gì, tôi lấy điện thoại ra gọi cho cậu ta. Ba lần đầu còn đổ chuông nhưng không ai nghe máy. Những lần sau thì nghe giọng cô tổng đài duyên dáng “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Tôi cúp máy rồi gọi lại. Vẫn là câu nói đó. Tôi lo cho

cậu ta muốn phát khóc lên được. Ngay giờ phút này tôi muốn chạy đi tìm cậu ta nhưng còn Minh Phong, nó còn quá nhỏ, lỡ nó muốn uống sữa hay bị đau gì thì sao. Cả hai người bọn họ đều là những người quan trọng đối với tôi, tôi không muốn họ xảy ra chuyện gì cả.

“Cạch” Tôi quay qua, cánh cửa phòng bật mở, là Minh Long. Cậu ta ướt sũng như con chuột lột. Cậu ta mỉm cười, giờ những thứ đang cầm trong tay lên.

“Anh mua được...”

“Anh đừng nói gì cả, là em không tốt, là em bắt anh đi mua đồ trong lúc mưa lớn, là em không tốt!” Tôi chạy lại ôm chầm lấy cậu ta mà khóc. Mặc dù quần áo cậu ta ướt hết nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể cậu ta.

“Anh không sao, em đừng khóc!” Cậu ta nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tay vuốt nhẹ mái tóc tôi.

“Em xin lỗi, anh mà xảy ra chuyện gì thì em không sống nổi đâu, anh quan trọng đối với em. Em yêu anh mà! Em xin lỗi!” Trong lúc bỗng bột giải bày mà tôi đã lỡ miệng nói ra điều mà tôi giấu sâu trong tận đáy lòng bấy lâu nay.

“Anh cũng yêu em!” Khi cậu ta nói ra lời này tôi mới biết ban nãy mình đã nói điên khùng những gì. Ôi giờ ời! Nhưng lúc này, đối với tôi, điều đó không còn quan trọng, quan trọng là cậu ấy đã an toàn và lại quay về bên tôi- người con trai tôi thầm yêu.

38. Chương 38: Đánh Nhau Với Tình Địch

Hôm nay là ngày Minh Phong xuất viện nhưng tôi và Minh Long phải đến trường nên tôi nhờ dì làm thủ tục xuất viện và đưa Minh Phong về nhà dùm.

Có lẽ hôm nay là một ngày mà tôi cảm thấy đẹp nhất, Minh Phong đã về nhà, tôi và Minh Long lại tay trong tay đến trường và đặc biệt hôm nay là ngày học cuối cùng để nghỉ Tết. Quá xá đã.

Tôi và cậu ta cùng nhau đi ăn sáng ở quán phở Hoàng vì quán đó bán rất ngon. Tô phở bán kính nhỏ xíu mà nó sâu kinh khủng. Ăn hoài không hết, tôi lại vẫn còn trong chế độ giảm cân nên ăn gì cũng phải chừa mực. Ăn được nửa tô thì tôi dùng ánh mắt đáng yêu nhìn Minh Long, cậu ta khá “hiếu” ý tôi. Gắp mấy miếng thịt bò bỏ qua cho tôi. Trời ơi, ánh mắt đó của tôi có nghĩa là ăn dùm chứ có ai xin thịt đâu. Tôi khóc thầm trong bụng.

“Anh ăn dùm em đi!” Tôi lại dùng ánh mắt đáng yêu lẫn đáng thương đó để năn nỉ cậu ta.

“Tại sao anh phải ăn dùm em?” Cậu ta hỏi lại tôi.

“Em no!” Tôi thành thật trả lời mong nhận được sự bao dung của cậu ta nhưng tôi đã lầm.

“Em có biết thức ăn rất quý hay không hả? Ở Châu Phi còn không có thức ăn để ăn đấy. Họ sẽ không có phở ăn như em đâu. Tốt nhất em hãy ráng mà ăn hết, đừng để anh bán em qua bên đó nhé!” Cậu ta dùng giọng điệu của một gia trưởng để dạy tôi. Nghĩ tôi sẽ sợ cậu à.

“Anh bán em qua đó làm gì? Em không biết tiếng Anh. Với lại em ăn không nổi là có lí do, em no rồi, em không ăn nổi nữa, anh ăn dùm em đi!” Tôi dùng giọng nũng nịu để năn nỉ, nghe nói con trai thì thích ngọt nên tôi dùng chiêu “mật ngọt chết ruồi” này. Nếu cậu ta không ăn giúp thì chắc không phải là đàn ông rồi.

“Thôi được, anh sẽ ăn giúp em! Chỉ một lần thôi đấy!” Cậu ta kéo tô của tôi qua, tôi ngồi nhìn cậu ta ăn. Chỉ là ăn thôi có cần đẹp đến vậy không chứ. Không biết từ khi nào tôi lại thấy yêu cái vẻ đẹp của cậu ta đến thế. Ăn xong tô phở của tôi thì cậu ta cảm lạnh hẳn, không còn ồn ào như hôm trước.

“Anh có sao không?” Tôi hỏi cậu ta. Cậu ta không trả lời, chỉ lắc đầu. Có lẽ quá no, tôi lại hành hạ cậu ta thêm một lần nữa rồi.

Vào đến trường, thay vì cậu ta nắm tay tôi như hôm qua nhưng cậu ta chỉ nói với tôi vài lời rồi bỏ chạy mất.

“Em về lớp đi, anh đi trước nha!” Tôi chẳng kịp ừ hử gì cả. Đành ôm cặp đi lên lớp một mình. Khi đi ngang lớp cậu ta thì tôi nhìn vào, chỗ cậu ta trống không. Cậu ta đi đâu được chứ.

“Cậu tìm ai?” Một cô bạn đeo mắt kính rất dễ thương với mái tóc búp bê ôm sát khuôn mặt tròn tròn hỏi tôi.

“À, mình tìm Minh Long.” Tôi cười cười trả lời.

“Cậu ấy chưa tới lớp, cậu quay lại sau nhé!” Chưa tới lớp, là sao chứ? Cậu ta vào trường trước tôi mà. Không lẽ đi gặp Thực Khuê. Có thể lắm chứ. Tôi cảm ơn cô bạn đó xong thì đi về lớp. Lòng dấy lên nỗi bất an kì lạ. Tôi đứng lên, định đi qua khối mười xem sao nhưng khi đi ngang nhà vệ sinh nam ở khúc cua E thì tôi thấy Minh Long từ trong đó bước ra. Mặt mũi bơ phờ, tay cầm khăn giấy chùi miệng. Cậu ta làm gì ở trong đó vậy. Đùng nói là hôn...hôn...hôn thằng nào nha.

“Anh đi đâu vậy, em tìm anh nãy giờ!” Tôi hỏi. Lòng thì lo sợ câu trả lời.

“Anh đi vệ sinh” đây, đây là câu trả lời tôi sợ nhất.

“Anh làm gì trong đó mà lâu thế?”

“Anh bị...nôn” Nôn sao? Sao lại đến nông nỗi phải nôn chứ.

“Anh không sao chứ?” Tôi nhón chân lên áp trán tôi vào trán cậu ta, không có sốt. Không lẽ bị rối loạn hệ tiêu hóa.

“Anh không sao, chỉ là lúc sáng ăn no quá thôi! No quá thì nôn, không sao đâu. Em đừng lo! Về lớp đi, sắp vào học rồi!” Cậu ta xoa đầu tôi rồi nắm tay tôi về lớp. Lại là tại tôi mà cậu ta mới bị vậy, thật là có lỗi.

Trong giờ Ngữ Văn, lớp tôi cứ như là thung lũng ngủ say. Nó im phăng phắc, không một tiếng nói. Lâu lâu chỉ có vài tiếng rừ rừ rừ rừ nhỏ.

“Phương Anh nè!” Còn Thùy kêu tôi.

“Gì?”

“Sao đã là tiết năm buổi sáng rồi mà vẫn chưa thông báo gì về việc nghỉ Tết hết vậy?”

“Bồ có chắc nay là buổi học cuối để nghỉ Tết không?”

“Chắc mà!”

“Kệ đi, còn buổi chiều nữa mà! Cúp học không? Mình chịu hết nỗi rồi!” Tôi đưa ra một ý kiến không liên quan gì đến với vấn đề chính sự đang bàn bạc. Tôi cứ nghĩ con Minh Thùy sẽ từ chối nhưng không ngờ nó đồng ý ngay.

Tôi đứng lên vờ đi vệ sinh vì đau bụng, nó năm phút sau sẽ ra. Đi lang thang một mình ở trường rất dễ bị bắt nên tôi quyết định đi ra hồ bơi sau trường, ở đó giờ này không có giám thị.

Vừa ra đến đó thì tôi gặp ngay cô bé Thực Khuê đang trốn học ở đó. Mặc dù thấy hơi có lỗi về việc hôm bữa nhưng tôi quyết không xin lỗi, hiên ngang đi vào.

“Chị còn dám xuất hiện trước mặt tôi?” Trời, tôi xuất hiện trước mặt cô bé sao?

“Có gì mà chị không dám em!” Tôi nhún vai trả lời. Cô bé đó đứng lên đi đến trước mặt.

“Hôm nay, tôi sẽ cho chị biết thế nào là đau thấu xương!”

“Ồ, em sẽ làm gì chị!” “Bốp” Âm thanh khô khốc vang lên, ra tay nhanh lắm. Cô bé này không phải tầm thường. Tôi cười nhếch mép. Để xem, một con chim nhỏ thì làm cách nào chiến thắng được một con sói già.

Tôi bắt đầu né những đòn đánh của cô bé. Đánh nhau phải có phong cách, không dùng tay nhưng đối phương vẫn phải bại trận. Cú đánh cuối của tôi hơi mạnh khiến cô bé lao thẳng xuống hồ bơi. Điều đặc biệt là cô bé không biết bơi.

“Phương Anh, Minh Long đến!” Sao cậu ta lại đến đây. Tôi đã nghe tiếng bước chân càng gần. Nếu đứng đây tôi sẽ thành kẻ xấu. Tôi phải cứu Thực Khuê. Đó là si

39. Chương 39: Thủ Đoạn

Tôi đưa tay ra định kéo Thực Khuê lên, khi tay cô bé đã gần chạm tay tôi thì tôi rút tay lại. Tại sao tôi phải cứu tình địch của mình chứ. Tôi nhếch miệng, xin lỗi em nhé Thực Khuê.

Tôi lao thẳng xuống hồ bơi, xõa tóc ra, lặn xuống uống vài ngụm nước đầy Clo đó. Sau đó tôi bắt đầu thả thuyền cơ thể, để toàn thân trôi theo dòng nước. Nhẹ nhàng nhắm mắt, dang tay ra để chờ đợi kết thúc.

Cô bé Thực Khuê nắm lấy chân tôi, cứ nắm đi cô bé, có lời chị xuống nước thì chị cũng không chết đâu.

“Phương Anh!”

Bùm, một loạt âm thanh xảy ra, mặt nước hồ bơi bị lay động. Có người đang nhảy xuống hồ, tôi hé mắt, Minh Long đã nhảy xuống hồ rồi. Để xem cậu ta cứu ai, tôi hay Thực Khuê.

Mặt nước gần tôi động mạnh, Minh Long ôm tôi vào lòng. Cậu ta cứu tôi. Lòng tôi thầm nở hoa.

“Phương Anh, Phương Anh, tỉnh lại đi em!” Cậu ta vỗ nhẹ nhẹ vào mặt tôi. Ngậm nước này giờ đến lúc này mới phun ra được, mỗi miệng chết. Tôi ho sặc sụa vài tiếng rồi mở mắt. “Em có sao không?” Cậu ta vuốt tóc tôi.

“Em không sao nhưng em rất sợ!” Tôi nhào vào ôm cậu ta. Mặt hướng về cô bé Thực Khuê mới vừa được “vớt” từ dưới nước lên. Tôi nở nụ cười nửa miệng với cô bé, trong cuộc sống, đôi lúc cần một chút thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn. Xin lỗi em, vì con của chị nên chị phải làm như vậy thôi.

Minh Long bế tôi vào phòng y tế. Tôi nhìn con Minh Thùy nháy mắt một cái, nó cười lại. Từ khi nào mà tôi sống đây thủ đoạn như thế chứ.

Vào phòng y tế, cậu ta nhờ cô Diệp đi đến tủ để đồ cá nhân của tôi và cậu ta để lấy dùm bộ đồ dự phòng. Cả hai giờ ướt mem, đi ra ngoài cũng ngại. Rất nhanh, Thực Khuê cũng được bế vào phòng y tế. Sáu mắt nhìn nhau trào máu mũi.

“Anh, em muốn nói chuyện riêng với Khuê!” Tôi lên tiếng.

“Được, vậy anh ra ngoài, có gì gọi anh!” Tôi gật đầu, đợi khi cậu ta đã khuất sau cánh cửa thì mới mở lời.

“Thế nào em gái?” Tôi nhìn qua giường của cô bé.

“Tôi không ngờ chị lại thủ đoạn hơn tôi nghĩ. Sẽ có một ngày anh Long ghé thăm con người của chị mà đến với tôi thôi!” Mạnh miệng lắm.

“Được, chị sẽ chờ ngày đó! Nhưng em nên nhớ rằng, vở kịch này chị là nữ chính, còn em, chỉ là nhân vật phản diện.” Tôi nhìn cô bé và nở một nụ cười dịu dàng.

Cánh cửa phòng mở ra, cô Diệp đưa bộ đồ cho tôi và mỉm cười.

“Hôm nay nhiều em cúp tiết đi bơi quá nha! Em đi thay đồ nhanh đi Phương Anh, nước thấm vào người là bệnh đấy!” Tôi gật đầu, đứng lên đi vào phòng thay đồ. Đồ dự phòng là quần áo thể dục nên mặc vào rất thoải mái.

Thay đồ xong thì tôi đi ngay, tính tôi không thích nán ná lại lâu những chỗ có thể mang đến rắc rối cho bản thân. Tôi nhìn và mỉm cười với Thực Khuê lần cuối trước khi tôi bước ra khỏi căn phòng này.

Minh Long đã về lớp trước, tôi cũng lên lớp để đi ăn cùng trưa cùng Minh Thùy.

Ngồi ăn dưới căn tin mà miệng nó nói không ngớt, không mỗi miệng sao trời. Tôi thì mỗi lỗ tai rồi đấy.

“Mình không ngờ bồ chơi ván bài ngựa vậy luôn, xoay chuyển tình thế rất hoàn hảo, từ hung thủ chuyển thành người bị hại! Tuyệt!”

“Như vậy mới làm bạn với bồ được!” Tôi bật cười, nó cũng cười. Cả hai cùng cười nụ cười của kẻ chiến thắng. Cô bé Thục Khuê đó lợi dụng tiền của để làm càn thì tôi lợi dụng nhan sắc của chính mình để diễn tốt vở kịch này.

Tôi lấy nhan sắc thơ ngây mà trời ban để che mắt người đời. Chỉ cần thêm một chút thông minh, tôi có hàng tá lí do để khiến mình trở nên yếu đuối trong mắt người khác. Không phải tôi xấu xa nhưng đó là cách tôi tự vệ. Và tôi chỉ làm những điều như vậy khi có lợi cho bản thân và người thân của mình. Giống như chuyện hôm nay, tôi làm như vậy vì Minh Phong, còn ai tin hay nghĩ sao là quyền của họ. Tôi không bận tâm.

40. Chương 40: Cuộc Vui Thâu Đêm

“Tối nay mình đi chơi thâu đêm đi!” Đang ăn thì Minh Thùy đề nghị.

“Thôi!” Tôi từ chối ngay, tôi không muốn quá khứ lại lặp lại một lần nữa đâu.

“Sao vậy?”

“Không muốn đi!”

“Có Minh Long đấy, dù sao đi ở chỗ của mình mà, an toàn lắm, yên tâm đi!” Tôi im lặng do dự hồi lâu, nửa muốn đi, nửa không muốn. Con tôi mới vừa ra viện, tôi muốn dành nhiều thời gian ở bên cho nó hơn. “Bồ ỉnh mượn điện thoại!” Tự nhiên con Thùy xin mượn điện thoại, tôi ngờ vực lắm nhưng cũng đưa.

Tôi thấy nó bầm bầm gì gì đó, nó đang gọi cho ai đó.

“Alo, dì ơi, con là bạn của Phương Anh, con muốn rủ Phương Anh đi dự tiệc thâu đêm của con tổ chức mà bạn ấy không đi, dì nói xem có buồn không?” Thiên địa, tiên sư con bạn, nó bầm vào số một là số dì tôi hiện lên, số ba mẹ tôi đã xóa rồi.

Nó đưa điện thoại cho tôi, con này, cứng sẽ chết với chế.

“Con nghe đây dì!”

“Con cứ đi đi!” Dì tôi lên tiếng. Sao, sao dì đứng về phe con Thùy?

“Nhưng còn...”

“Con yên tâm, dì sẽ chăm sóc Minh Phong cho con, con cứ đi đi. Con muốn chăm sóc Minh Phong thì con còn cả đời để làm việc đó. Nhưng đi chơi với bạn bè thì khác, bây giờ là năm cuối rồi đấy. Con phải biết việc nào nên làm trước, việc nào nên làm sau. Vậy đi, chiều nay ra cổng dì sẽ cho người đem quần áo cho con!” Dì làm ột tràn mà tôi không chen lời vào được.

“Dạ” Tôi cuối cùng phải nghe lời dì. Con Thùy thì đắc ý lắm, thắng được tôi rồi mà. Nể nó là bạn đó giờ nên bỏ qua.

Tôi ăn thật lẹ hết phần thức ăn còn lại trong khay rồi bỏ đi lên lớp, mặc xác con Thùy ngồi nhời. Tôi lên lớp nhưng không vào, tôi đứng ngay lang can nhìn ra vườn trường.

“Sao em đứng đây!” Giọng nói của cậu ta vang lên sau lưng tôi, chỉ có cậu ta mới có tư cách đứng ôm tôi từ phía sau.

“Không có gì, buông em ra đi anh, đây là trường học, lỡ ai thấy thì làm sao?” Đúng vậy, lỡ ai thấy thì sao.

“Kệ họ!” Cậu ta cứ vậy, ngang ngược đến tột đỉnh.

“Á, tôi không thấy gì hết!” Giọng con Minh Thùy hét lên, tôi nói rồi mà, lỡ ai thấy thì sao? Tôi đẩy Minh Long ra, cậu ta cũng buông tôi ra. Con Thùy thì chạy cái vèo vào lớp. Tôi đi theo nó vào lớp. “Bồ không thể làm như vậy được!” Con này sản rồi.

“Làm gì? Mình có làm gì đâu!”

” Bồ không thể để Minh Long ôm được!”

“Tại sao?”

“Bồ làm vậy mình sẽ ganh tị mà chết, đã lâu lắm rồi, Viễn Kiệt nhà mình không ôm mình như Minh Long ôm cậu! Huhu, mình ganh tị quá!” Tạ ơn trời đất, may mắn là Việt Nam cấm giết người chứ không là tôi giết nó rồi. Khùng hết thuốc chữa.

Đến chiều tan học, tôi đi ra ngoài là thấy ngay chiếc xe của dì tôi đậu cách đó không xa. Tôi đi đến lấy quần áo, nhìn xung quanh cũng có nhiều người lấy quần áo giống tôi lắm nha. Không lẽ đi chung.

Sau khi lấy quần áo xong thì...xe ai nấy đi đến địa điểm. Con Thùy đưa địa điểm, từng chiếc xe hơi bắt đầu lăn bánh tới đó.

Ngồi xe hơn một tiếng là đến nơi. Không ngờ giữa thành phố sầm uất mà còn có một nơi yên tĩnh thế này. Đây là một hội quán hạng sang, tôi cũng đã từng đến đây mấy lần rồi, cũng có thể hội viên.

Tôi đứng đó nhìn nhìn đợi con Thùy đến thì một người đàn ông khoảng chừng hai mươi mấy vận vest đen đi ra.

“Phương Anh, nay ngọn gió nào đưa em đến đây?” Đây là anh Bạch, chủ của hội quán. Tôi và Minh Thùy từng là khách quen của anh.

“Tụi em đi họp đêm!” Tôi cười trả lời.

“Vậy trong đi!”

“Em đợi Minh Thùy nữa, còn mấy bạn này chưa có thể hội viên.” Tôi chỉ tay về phía mấy bạn đứng gần đó. Bỗng điện thoại tôi rung lên, Minh Thùy, sao nó lại gọi nhỉ.

“Alo, có gì không bồ?” Tôi hỏi.

“Bồ dẫn mấy người kia vào làm thẻ hội viên dùm mình nha, xe của mình với Minh Long bị kẹt lại rồi!” Chèn oi, sao giờ mới gọi. Tôi đồng ý ngay.

Sau cuộc gọi đó, tôi dẫn mọi người vào làm thẻ hội viên và bắt đầu quẩy tới bến. Tiếng nhạc sập sinh, tiếng va chạm của thủy tinh, tiếng hò reo, tiếng cười, tiếng nói, những âm thanh đó là tôi nhớ lại một năm trước. Vì không muốn có sự cố xảy ra, lần này quyết định tỉnh táo đến tận cuối.

41. Chương 41: Không Đụng

Hơn một tiếng kể từ khi bắt đầu buổi tiệc thì tôi mới thấy Minh Thùy và Minh Long đến, hai người bọn họ chết dầm ở đâu giờ mới xuất hiện. Tôi hậm hực bước lại.

“Hay quá ha, chết ở đâu giờ mới có mặt!” Tôi hỏi con Minh Thùy.

“Trước tiên mình xin trao trả Minh Long cho bồ!” Nó đẩy Minh Long qua phía tôi, tay nó khoác vào tay Viễn Kiệt. “Xe mình và xe Minh Long bị kẹt lại ở cái vòng xoay do có tai nạn liên hoàn xảy ra nên đến trễ, giờ thì mình cũng đến, thôi để tụi mình vào trong thay đồ đã!” Nói rồi nó bỏ đi một mạch.

“Em giận anh à?” Minh Long cúi người xuống thì thào vào tai tôi.

“Không, anh vào thay đồ đi! Em đợi anh ở ngoài!” Tôi đẩy cậu ta đi, sau đó thì quay lại bàn ngồi đợi. Tiếng nhạc sập sinh cùng ánh đèn mờ ảo làm cho con người ta cứ như bị cuốn vào một thế giới khác. Cái hội này gọi là hội “ăn chơi”, tất cả mọi người ở đây đều là tiểu thư công tử, ăn chơi trát tán.

“Chào em!” Kế bên tôi có người vừa ngồi xuống, ánh sáng mờ ảo nhưng tôi nhận ra đó là Lộc Vũ, cái tên chúc thuốc tôi năm ngoái. Theo lịch sự, tôi mỉm cười chào lấy lệ. “Anh có thể mời em ly rượu được không?” Cậu ta hỏi.

“Không!” Có tiếng người nữa vang lên, tôi dám thề là tôi chưa mở miệng luôn đấy. Quay lại nhìn xem ai thì ra là Minh Long. Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, cánh tay cậu ta tự nhiên đến nỗi tùy tiện ôm tôi vào lòng.

Kiểu cách gì đây? “Không thể, bàn này thiếu chỗ rồi, cậu đi chỗ khác dùng cho, đừng để tôi tiễn cậu đi “Chợ” nữa đây.”

Lộc Vũ đứng lên rời đi, tôi biết, trong ly rượu của cậu ta sẽ có thuốc, năm ngoái cậu ta không đạt được mục đích nên năm nay sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Sao em không từ chối?” Minh Long nghịch vài sợi tóc ở mép tai của tôi.

“Chưa kịp từ chối thì anh đến!” Tôi trả lời, sau đó thì cả hai cùng im lặng. Con Minh Thùy đã lên sàn nhảy, nó lôi tôi theo. Lâu lắm rồi mới nhảy lại nên chừng chút xíu là tôi bỏ cuộc. Một quá xá mệt.

Mọi người quây một cách rất nhiệt tình, đến mười giờ đêm thì ai cũng thấm mệt. Tất cả đều trở về chỗ ngồi.

“Mọi người, chúng ta hãy cùng chơi gì đi! Chúng ta chơi hát truyền không?” Con Minh Thùy cầm micro hỏi. Nó đã ngà ngà say.

“Được, được!” Mọi người ở dưới vỗ tay rần rần.

“Thế lệ, ai hát không được sẽ bị phạt, sẽ bị người rồi kể bên đút rượu bằng môi, chịu không?”

“Chịu, chịu!” Tất cả lại hò reo, con này nó điên thiệt rồi.

“Thùy hát trước nhé!” Nó ngồi vào vòng tròn và bắt đầu hát. “Mình tạm chia tay nhau nhé anh để ta biết được có yêu nhau không. Chờ k nhé! Hát đi!”

Giờ thì đến Viễn Kiệt, cậu ấy ngồi gãi đầu một hơi rồi mới hát.

“Không, không, tôi không còn tôi không còn yêu em nữa. Chờ n!”

“Năm tay anh thật chắc, giữ tay anh thật lâu, hứa với anh một câu rằng ta sẽ mãi đi đến cuối con đường. Chờ đi.”

“Đường dài đường dài không ngại bước chân. Chờ c”

“Con cò bé bé, nó đậu cành tre, đi không hỏi mẹ biết đi đường nào. Chờ n.” Bài hát thiếu nhi đó là do Minh Long hát, nguyên một đám ngồi cười ha hả lên. Điều ghê sợ là giờ tới tôi hát, tôi thì chẳng nghe nhạc Việt, mà có nghe tôi cũng chẳng thuộc.

Tôi suy nghĩ trong sự âm thầm của thời gian. “Năm, bốn, ba, hai, một! Hết giờ rồi, Minh Long, cậu phạt Phương Anh đi!” Minh Thùy rót một ly rượu đầy đưa cho Minh Long.

“Anh phạt em nhé!” Cậu ta nhìn tôi hỏi ý kiến. Hỏi gì không biết, chơi với tụi này thì không có vụ miễn giảm rồi.

“Minh Long, phạt nửa ly thôi, để xem phạt xong Phương Anh biết hát không thì mới làm nốt nửa ly còn lại!” Con Minh Thùy đưa ra sáng kiến, chắc tôi giết nó mất.

Minh Long cầm ly rượu đó lên, uống vào một nửa sau đó cúi xuống hôn tôi. Nụ hôn này không giống trong bệnh viện, không nhẹ nhàng, không ngọt ngào như vậy. Nụ hôn này mạnh bạo, chua chát, cay nồng của rượu. Cậu ta rất khéo léo, truyền rượu từ miệng cậu ta sang miệng tôi mà không rơi giọt nào.

Sau khi xong thì mọi người vỗ tay rầm rầm.

“Rất lãng mạn, sao Phương Anh, bỏ đã biết hát chưa? Nếu chưa thì nửa ly cuối!” Con Minh Thùy cười, Minh Long thì đã cầm ly rượu lên rồi.

“Biết rồi, biết rồi!” Tôi bỗng nhớ ra bài hát này, tôi đã thuộc từ rất lâu. “Ngoài trời gió thét từng hạt nắng tắt hàng cây tán lá xác xơ!”

“Giỏi! Chờ X!” Con Minh Thùy khen tôi, Minh Long thì cười và uống hết nửa ly cuối. Màn âm nhạc đó kéo dài hơn hai tiếng, tất cả đã say hết rồi, con Minh Thùy đã gục rồi.

“Thôi, mọi người về phòng nghỉ đi! Hơn mười hai giờ rồi!” Sau khi tôi nói xong thì mọi người đứng lên tạm biệt nhau về phòng. Viễn Kiệt thì bế Minh Thùy về phòng, còn Minh Long...tôi dẫn cậu ta về phòng. Cậu ta đã say như Minh Thùy luôn rồi.

Hên là phòng của cậu ta không xa, đi vài bước là tới. Tôi đặt cậu ta lên giường rồi quay ra. Cánh tay tôi bị kéo lại. Mắt nhắm bằng tôi ngã nhào xuống giường. Cậu ta vòng tay ôm lấy tôi.

“Ồ lại đây với anh!” Chất giọng nhẹ nhàng nghe mà buồn nôn.

“Không được, buông em ra đi, em về phòng!” Tôi đẩy tay cậu ta ra thì cậu ta lại dùng chân gác lên người tôi.

“Anh hứa, anh sẽ không đụng vào em!” Không đụng? Trong từ điển của cậu ta không đụng là có ý nghĩa như thế nào. Ôm như vậy gọi là không đụng, vậy đụng là sao, lột sạch sanh quần áo gọi mới gọi là đụng à?

Tôi cố thoát thì càng bị siết chặt, sau một hồi vùng vẫy như cá ngộp nước thì tôi ngủ lúc nào chẳng hay.

42. Chương 42: Chuẩn Bị Du Lịch

“You’re always on my mind, All day that all the time, You’re every thing to me, brightest start to let me see...”

“Alo, Phương Anh nghe!” Tôi chụp cái điện thoại đang hò hét phá vỡ giấc ngủ của tôi. Trở mình qua, sao người nặng trĩu vậy trời.

“Phương Anh, bỏ chết bầm ở đâu rồi, cả Minh Long nữa, hai người chết rồi giấu xác ở đâu hả?” Tôi chết rồi giấu xác ở đâu nhỉ? Tôi vẫn còn mơ màng lắm cho đến khi...

“Ai gọi sớm quá vậy?” Một giọng nói trầm ấm vang lên kể bên, một vòng tay siết chặt tôi lại. Tôi quay đầu qua, một bộ mặt bánh trai gái ngủ đang nằm kể bên, ở cự ly gần. Cậu ta ở trần, để lộ nguyên hình xăm chằng lờ trên ngực. Mặt tôi nóng lên rồi đấy.

“Ai nói vậy?” Con Minh Thùy hỏi tôi.

“À, bỏ nghe nhầm rồi đấy, mình đang ở phòng mình mà, làm sao có ai được! Đợi mình chút, mình ra ngay!” Tôi nhanh chóng cúp máy trước khi tên kẻ bên lại nói thêm lời gì nữa.

Cậu ta ở trần, tôi nhìn lại người tôi, may quá, vẫn còn mặc quần áo đang hoang. Tôi lay lay Minh Long:

“Dậy đi anh, mọi người tìm chúng ta đi ăn sáng kìa!” Tôi thở thễ vào lỗ tai cậu ta.

“Hôn anh đi anh dậy!” Còn đòi hôn. Mắt cậu ta vẫn nhắm nghiền, miệng thì cứ cười chờ đợi.

“Em không hôn!” Tôi cự tuyệt.

“Hôn không?” Cậu ta hỏi lại.

“Không hôn!”

“Vậy anh hôn!” Cậu ta giơ một tay lên nắm ngay ót tôi mà kéo xuống, đầu cậu ta hơi ngẩng lên một chút. Mặc dù không mở mắt nhưng cậu ta vẫn hôn một cách chính xác vào môi tôi. Do nụ hôn kéo dài quá lâu cộng thêm việc tôi hắt hơi trong khi hôn nên lỡ cắn vào môi cậu ta.

Máu từ khoe môi của cậu ta chảy ra, tanh tươi, mặn mặn. Không biết cậu ta có bị mắc bệnh truyền nhiễm hay không nữa. Cậu ta thì tỉnh hẳn, ngồi bật dậy nhìn tôi bằng ánh mắt uất hận.

“Em không thích thì nói, làm gì phải cắn anh như vậy chứ!” Cậu ta nói với tôi, tung mền, cậu ta đứng lên bỏ vào phòng vệ sinh đóng cửa cái rầm. Nhưng lúc đó là do tôi hắt hơi mà, đâu phải tôi cố ý đâu.

“Anh à, em không cố ý đâu!” Tôi lại đứng ngay cửa nói vọng vào.

“Em không cố ý thì ai cố ý, em cắn vào môi anh thế này, cắn trong lúc hôn thì không cố ý gọi là gì?” Cậu ta từ trong phòng nói vọng ra, kèm theo tiếng xả nước.

“Sự cố!”

“Em nói nghe hay thật! Với em lúc nào cũng là sự cố!” Tôi vặn tay cửa đẩy cửa đi vào phòng vệ sinh luôn. Cậu ta vừa thấy tôi thì tay với ngay cái khăn tắm quấn lại nửa thân dưới. Tôi nhìn trên kệ để đồ, một đồng giấy dính máu. “Em vào đây làm gì?” Cậu ta hỏi tôi nhưng gương mặt rất bức bối.

“Trị thương!” Tôi nhón chân lên hôn vào ngay môi cậu ta, tôi hút sạch máu chảy ra từ vết thương trên miệng đấy. Khi tôi định buông ra thì cậu ta bất ngờ cắn vào khóe môi tôi, đau rát. Tôi quay qua tấm kính nhìn môi mình rồi đá cậu ta ra khỏi phòng tắm, đồ chết tiệt.

Tôi đóng cửa một cách thô bạo nhất có thể, lần này tôi thông minh hơn cậu ta, khóa trái cửa, đừng hòng mà xông vào lúc bốn cô nương đây thay y phục.

“Anh xin lỗi nhé!” Cậu ta ở ngoài nói vọng vào.

“Anh cố ý đấy nhé, do lúc này em hắt hơi nên mới cắn vào miệng anh, còn giờ anh vô duyên vô cớ cắn vào miệng em!” Tôi trả lời.

“VẬY anh sai rồi, anh xin lỗi!” Trong giọng nói còn pha chút tiếng cười.

Năm phút sau tôi bước ra trong bộ đầm xanh nước biển trong nắng động. Cậu ta cũng đã y phục chỉnh tề rồi. Quần áo này là do hội quán cung cấp cho những ai ở qua đêm, ở mé kia của hội quán là trung tâm thương mại. Đêm qua tôi đã đi chọn đồ ọi người nên giờ tất cả mới có đồ mặc.

Tôi và Minh Long ngồi vào bàn ăn sáng trễ nhất, những người kia đã ăn gần xong và họ đang chụp ảnh kỉ niệm.

“Chết đâu giờ này mới ra?” Con Thùy hỏi.

“Ồ trông!” Tôi chỉ chỉ vào phòng.

“Đêm qua hai cậu đã làm gì?” Viễn Kiệt hỏi, tên này làm gì điều tra dữ vậy.

“Ngủ” Minh Long trả lời.

“Chắc không?”

“Minh Long đây thề không làm chuyện bậy bạ như cậu với Minh Thùy đâu!” Minh Long trả lời hình như trúng tim đen của hai người bọn họ nên cả hai im bật. Tôi ngồi vừa ăn vừa cười.

Sau khi xong bữa ăn thì chúng tôi tạm biệt và hẹn hai tuần sau gặp lại. Tôi lên xe đi về nhà, đường hôm nay trống nên xe chạy rất nhanh, một lúc là về đến nhà. Vừa quay lưng vào thì chuông cửa lại vang lên. Cô giúp việc chạy ra mở cổng, là Minh Long. Sao cậu ta biết tôi ở đây nhỉ?

“Sao anh lại đến đây?” Tôi hỏi.

“Thăm con” cậu ta trả lời rồi đi thẳng vào nhà như đây là nhà cậu ta. Tôi đi theo vào, đi tôi thấy Minh Long thì cười suốt, hai người nói chuyện rất ăn ý. Hòa nhau chọc tôi.

“Long, con mới đến à? Ăn gì chưa? Để đi kêu người ta làm!” Dì tôi niềm nở chào đón.

“Dạ rồi! Tụi con ăn ở hội quán rồi!” Cậu ta lễ phép trả lời. “Con lên lầu thăm Minh Phong nhé dì!” Cậu ta chỉ lên lầu. Dì tôi gật đầu. Khi cậu ta khuất bóng ở ngã rẽ thì dì tôi lên tiếng:

“Phương Anh! Ngồi xuống đây ăn bánh với dì!” Dì ngoắt tôi lại ngồi kế.

“Dạ thôi, con lên trên xem sao, mắc công anh ta lại gây ra thảm họa thế giới nữa!” Tôi từ chối rồi chạy nhanh lên trên đó. Cậu ta đang tắm cho Minh Phong, dì tôi kiểm đầu ra cô bảo mẫu sexy dữ vậy? Mặc đồ bó cứng, cổ áo thì trễ xuống để lộ cả vòng một, nhìn thật chướng mắt. Tôi đi vào nhìn cô ta đang cố quỳn rũ Minh Long khi cứ liên tục sửa đi sửa lại dáng ngồi.

“Lưu Ly! Cô ra ngoài đi!” Tôi ra lệnh, cô ta lớn hơn tôi tận bốn tuổi, tên Lưu Ly, lí do tôi biết tên cô ta là do hôm cho cô kia nghỉ việc thì dì tôi nói cô ả này sẽ đến thay thế.

Đợi cô ta ra ngoài thì tôi mới lên tiếng hỏi Minh Long.

“Anh không thấy khó chịu khi cô ả đó cứ ọ qua ọ lại như con lợn hả?”

“Không!” Cậu ta trả lời tỉnh hơn tôi nghĩ.

“Em thì khó chịu đấy!”

“Tại sao?”

“Ghen” Tôi nói thật cảm xúc trong lòng tôi ra. Ghen thì tôi nói ghen, mắc gì che giấu.

“Cô ta không hấp dẫn bằng bà xã của anh!” Cậu ta nở một nụ cười ma mãnh. “Phải không con trai?”
Thằng bé thì đang ngồi trong thau chơi với mấy con vịt mủ, chẳng thèm quan tâm đến chính sự. Cậu ta thì cứ thoa xà bông rồi xả bằng nước.

Tắm xong thì cậu ta ẵm thằng bé lên, đặt nó xuống giường rồi lau khô người nó. Tôi chỉ được làm “cu li” cho cậu ta. Chạy vòng lấy quần áo, giặt thơm cho cậu ta.

Mười phút loay hoay thì cậu ta đã cho “ra lò” một Minh Phong cực kì đáng yêu. Cậu ta đưa nó cho tôi ẵm, bế nó trong vòng tay lòng tôi ẵm áp thấy lạ.

“Công nhận Minh Phong giống ba đẹp trai dễ sợ!” Cậu ta nhìn Minh Phong rồi tự khen. Thế mà thằng bé cười thích thú. Bó tay thiệt.

Tôi với cậu ta bế Minh Phong xuống nhà, Lưu Ly đang ngồi nói chuyện với dì tôi. Vừa thấy Minh Long thì ả ta lại kéo kéo áo, chỉnh sửa lại cổ áo. Nhìn mà tôi muốn đổ nước sôi vào vòng một cô ta ghê nơi, cho chảy hết mủ ra luôn. Nhìn là biết hàng giả rồi.

“Dì, con có chuyện muốn nói!” Minh Long lên tiếng, cô ta như hiểu ý nên đứng lên đi.

“Chuyện gì nói đi con!” Dì tôi hỏi.

“Dạ, con định Tết này đưa Phương Anh cùng Minh Phong sang Thái Lan du lịch! Được không dì?” Cậu ta hỏi ý dì tôi.

“Được, mà con bé Phương Anh đồng ý không?” Dì nhìn tôi.

“Dạ, cô ấy đồng ý rồi!” Tôi thề với chúa tôi nói láo là ăn cháo suốt đời đấy, tôi chưa hề mở miệng và việc này cậu ta chưa hề bàn với tôi. Tên này lại cho tôi vào hoàn cảnh việc đã rồi.

“Vậy hai đứa định chừng nào đi?”

“Cuối tuần này! Con xin phép dì được rồi nên giờ con xin phép dì con về để chuẩn bị.” Cậu ta lễ phép chào tạm biệt dì tôi. “Anh về nhé, ba về nhé con trai!” Cậu ta hôn lên trán tôi, hôn lên trán Minh Phong rồi rời đi. Tôi cứ ngẩn người ra, sao không hỏi xem tôi có muốn đi hay không chứ! Tên ôn dịch.

43. Chương 43: Chuyển Đi Bị Hủy

Thời gian trôi nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp chuẩn bị gì. Tính từ ngày cậu ta lên kế hoạch đến nay thì tôi chỉ bàn chuyện với cậu ta thôi, không có gặp mặt.

Hôm nay là ngày chủ nhật, ngày mà chúng tôi sẽ cùng đi du lịch ở Thái Lan. Vé máy bay và hộ chiếu tôi đã nhận được từ chiều hôm qua. Chuyến bay từ Việt Nam đến Thái Lan sẽ khởi hành lúc mười giờ mười lăm. Thế nên tám giờ tôi đã ra sân bay. Phải làm nhiều thủ tục nên đi sớm cho chắc ăn.

Dì tôi định sẽ đi theo giữ Minh Phong cho tôi làm thủ tục nhưng do có cuộc họp đột xuất nên dì tôi đã không đi cùng tôi ra sân bay được. Vậy là tôi phải tự xoay xở một mình. May mà có vài người ở sân bay giúp đỡ giữ hộ hành lý để tôi làm thủ tục.

Tất cả thủ tục được tôi hoàn thành trước giờ bay một tiếng, thế là tôi phải ngồi đợi cậu ta. Đã chín giờ rưỡi mà cậu ta chưa tới, tôi lo lắng gọi điện thoại:

“Anh đến chưa?”

“Chưa em, anh...anh...sắp đến rồi!” Giọng cậu ta ngập ngừng, giống như ở đó đang xảy ra việc gì vậy.

“Được rồi, em đợi anh!” Tôi bắt đầu công cuộc chờ đợi mỗi một. Làm đủ trò, từ chơi game điện thoại, chơi với Minh Phong, rồi đi ăn vặt,... Nửa tiếng đã trôi qua, đã là mười giờ rồi, cậu ta vẫn chưa đến, chuyến bay trễ mất.

Đã có lệnh vào khu vực cách ly để chờ đợi rồi, chỉ còn mười lăm phút nữa, làm sao cậu ta đến kịp. Điện thoại tôi reo lên, là Minh Long.

“Em à, chắc có lẽ anh phải qua đó sau, em cứ đưa con sang đó trước đi, nơi ở anh có ghi địa chỉ cho em rồi, qua đó em cứ đưa bức thư anh viết sẵn là mọi người biết liền. Xe anh gây tai nạn cho người ta, giờ phải đưa đi cấp cứu nên...” Cậu ta tuôn một tràng dài giải thích sự việc với tôi.

“Thôi được rồi, em sẽ qua đó trước, mà người đó anh đưa đến bệnh viện nào vậy?” Tôi hỏi.

“Bệnh viện quốc tế!”

“Được rồi, em cúp máy đây, đến giờ bay rồi!” Tôi cúp máy, kéo hành lý rảo bước nhanh đi ra khỏi sân bay, tôi sẽ không qua đó, chủ yếu chuyến đi này tôi muốn đi cùng Minh Long, thế mà...

Ba ngày sau kể từ ngày chuyến bay bị hủy, tôi âm thầm theo dõi Minh Long. Không ngờ, cậu ta giấu tôi nhiều chuyện đến vậy.

Tôi núp sau vách tường cách chỗ cậu ta đang đứng chừng ba mét để gọi một cú điện thoại, mong rằng cậu ta sẽ nói sự thật.

“Anh đang ở đâu đấy?”

“Ở nhà!” Câu đầu tiên cậu ta đã nói dối tôi rồi, tôi mỉm cười hỏi tiếp.

“Người anh gây tai nạn là nam hay nữ?”

“Là nam” Điều này là tôi chưa xác định được vì tôi chưa gặp mặt người đó.

“À, vậy thôi nha anh!”

“Ừm, tạm biệt em!” Cậu ta không hề hỏi xem tôi và con như thế nào.

Khi tôi thấy cậu ta đi vào phòng 107, tôi đã lén đi theo. Cửa khép hờ, đủ để tôi nghe và thấy những gì đang xảy ra bên trong. Lòng tôi hụt hẫng vô cùng khi biết rằng, những gì cậu ta nói này giờ chỉ toàn là giả dối.

Người nằm trên giường bệnh không phải là một người đàn ông mà là một cô gái. Người đó lại còn là Thực Khuê. Tôi tự hỏi tại sao cô bé này thích chen chân vào chuyện tình cảm của tôi và Long. Khi mọi thứ tôi gần đạt được thì cô bé này lại phá hoại. Tôi cũng tự hỏi rằng tôi và cô bé đó, ai mới là người đến sau.

Ánh mắt quan tâm, lo lắng ấy của cậu ta tôi cứ ngỡ là chỉ dành cho riêng mình tôi. Không ngờ, ánh mắt đó cậu ta đem đi làm từ thiện với mọi người. Cậu ta còn dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn Thực Khuê, ánh mắt đó...cậu ta chưa bao giờ nhìn về phía tôi.

Tay tôi vịn chặt lấy tay cầm cửa, hiện tại nếu không có gì bám víu tôi sợ chắc tôi gục ngã mất. Tim tôi như ta nát ra. Sao cứ hết lần này đến lần khác cậu ta cứ xát muối vào tim tôi rồi liệng chừa lành bằng mặt ngọt. Cậu ta còn cuối xuống hôn nhẹ lên trán Thực Khuê. Thì ra, đó giờ những gì cậu ta làm cho tôi đều là như những gì cậu ta làm cho người khác. Tôi cũng như những người con gái khác thôi, không hơn không kém.

Tôi đóng mạnh cửa lại để ám chỉ rằng có người đứng ở ngoài này giờ và cũng để kết thúc những gì tôi thấy. Tôi không muốn thấy gì nữa, tôi không muốn nghe thêm một lời thoại nào từ họ nữa. Tôi không muốn. Tôi không muốn.

Tôi chạy nhanh ra khỏi bệnh viện, cũng chính nơi này, cậu ta từng hôn tôi, từng nắm tay tôi, từng đợi mưa để thỏa theo lời yêu cầu của tôi. Và giờ cũng chính nơi này, tôi nhận ra, tôi không phải là người con gái duy nhất được cậu ta làm điều đó. Hiện tại, nếu cậu ta xuất hiện ở đây thì tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, giữa tôi và Thực Khuê, ai mới là người quan trọng cậu nhất.

Nếu câu trả lời là tôi, thì có lẽ tôi sẽ “mừng” đến phát khóc. Không phải tôi khóc vì vui mà tôi khóc cho sự lừa dối. Nếu cậu ta chọn Thực Khuê, tôi sẽ sẵn sàng buông tay, tôi không muốn ràng buộc một cái xác bên mình. Nếu cậu ta đã chọn Khuê thì tôi có giành mấy đi nữa thì cũng lấy được cái xác, còn linh hồn và trái tim thì Thực Khuê đã giữ. Tôi cao thượng lắm, tôi sẽ không ràng buộc ai với hai từ “trách nhiệm”. Tôi cũng mệt mỏi khi phải tranh giành cậu ta lắm rồi. Tôi cũng không còn đủ nước mắt để khóc nữa. Chỉ cần cậu ta nói, tôi sẽ chấp nhận, thà một mình tôi đau còn hơn là cả ba cùng khổ.

44. Chương 44: Lễ Loì Đón Giao Thừa

Từ ngày tôi trở về từ bệnh viện, tôi không còn gọi điện thoại cho cậu ta nữa. Tôi không gọi không phải là không nhớ, tôi không gọi vì tôi sợ mình lại làm phiền cậu ta.

Ngày nào tôi cũng tắt bật dọn dẹp nhà cửa đón Tết để quên đi vết dao đã cứa tim tôi ngày hôm đó. Sáng thì tôi vui vẻ cười đùa, đến tối thì lại ôm gối mà khóc. Tôi tự trách do bản thân mình quá ngốc, lại quá tin người. Chỉ hai ba lời nói, một vài hành động là đặt trọn niềm tin vào người ta.

Tính từ hôm đó đến nay là đã bảy ngày, không một cuộc gọi, không một tin nhắn. Chắc cậu ta giờ này đang vui vẻ bên Thực Khuê, làm gì dư thời gian mà nhớ đến tôi. Tôi thì khác, tôi chỉ cần nhìn Minh Phong thì đã nhớ cậu ta muốn phát điên lên.

“You’re always on my mind...”

Tôi chụp lấy cái điện thoại, thầm mong là cậu ta. Người ta nói hy vọng nhiều là thất vọng nhiều, đúng vậy, tôi hi vọng cậu ta gọi nhưng không phải, đó là Minh Thùy.

“Minh nghe nè Thùy!” Giọng tôi náo nức bất máy.

“Đi shopping không?” Con Thùy hỏi.

“Ừm, đi, chỗ cũ hả?”

“Ừm, giờ đi liền nha, lát gặp, bye!”

Tôi nghĩ mình nên làm gì đó cho khuây khỏa, hơn là ngồi ở nhà chờ tin nhắn hay cuộc gọi của ai kia mà chưa chắc họ nhớ đến mình.

Tôi thay đồ rồi đi xuống lầu, dĩ tôi ngày nào cũng vậy, rảnh là ôm lấy Minh Phong không rời. Như vậy tôi có nhiều thời gian để học và làm việc cá nhân hơn. Tôi cúi xuống hôn nhẹ lên trán Minh Phong rồi rời đi. Tôi đã cố trang điểm đậm để che đi cái bản mặt âu sầu cả tuần nay nhưng không thể, chắc mấy cái đó hết hạn sử dụng nên không phát huy tác dụng.

Tôi đi taxi tới Hùng Vương Plaza, đợi hơn mười phút thì con Thùy mới tới. Nay nó trúng số hay sao mà mua quá trời quá đất quần áo. Tôi chỉ mua vài bộ mới nhất và chọn đồ cho Minh Phong. Con Thùy thấy nhưng không thắc mắc, nó cứ mua hết giày dép, nón nải,...thì chuyển sang ăn uống.

Tôi với nó ngồi trong khu ăn uống nhìn ra ngoài. Phía xa xa kia tôi thấy có dáng người trông quen lắm. Cao cao, ốm ốm, càng nhìn càng giống Minh Long. Khi người đó quay mặt qua hướng tôi thì tôi mới khẳng định rằng đó là Minh Long.

Cô gái nhỏ đi kế bên là Thực Khuê, còn bà già kia chắc là mẹ của Minh Long, bà ta tỏ ra khá thân thiện với Thực Khuê. Tay tôi siết chặt đến nỗi móng tay bấm sâu vào da thịt mà ứa máu ra.

Thực Khuê, Thực Khuê, Thực Khuê à, đúng ra người đi kế bên Minh Long là chị chứ đâu phải là em! Cuộc sống đâu lường trước điều gì. Em hay lắm, giờ thì chị đã thành người phản diện trong vở kịch này, em thì là nàng công chúa nhỏ bé.

Còn cả Minh Long, cậu cũng quá giỏi khi lừa dối sau lưng tôi. Tội của cậu có được coi là ngoại tình không nhỉ? Tôi và cậu chỉ còn thiếu một tờ giấy và một buổi lễ thôi mà, thế nhưng có lẽ đó là viễn vọng. Hiện tại, cậu đang nhìn về phía tôi nhưng trong mắt cậu, tôi thấy được rằng, tôi chưa bao giờ tồn tại. Đau thật!

Tôi đẩy ghế đứng lên, bước nhanh về phía đó, tìm tôi mới biết nhịp đập tình yêu là gì thì cậu ta đã vội cửa ngay vào đó một nhát, cậu cho tôi đau về thâm tâm thì tôi cho cậu đau về thể xác.

“Minh Long! Hứa Thiên Minh Long!” Tôi gọi cả tên cả họ cậu ta ra. Thật may mắn, con trai tôi không mang họ cậu ta, nó mang họ cậu ta thì sau này cũng như ba nó thôi. Tiếng giày cao gót của tôi nện chất chúa trên sàn đá, sau lưng tôi là tiếng gọi í ới của Minh Thùy. Tôi bỏ ngoài tai tiếng kêu của nó, bỏ ngoài mắt những ánh nhìn của dư luận.

Cậu ta quay lại theo phản xạ tự nhiên, tôi biết chắc, lúc này cậu ta đã nhìn thấy tôi. Gương mặt tái xanh trong thật đáng thương. Cậu muốn tôi vào vai ác quỷ sao? Tôi sẵn sàng thôi.

“Không phải...em...em đang...” Tôi không để cậu ta nói hết lời. “Bốp” âm thanh ghê sợ vang lên, gương mặt cậu ta hằn năm ngón tay của tôi. Tôi cười khẩy.

“Dối trá!” Nước mắt tôi lăn dài trên mặt. Đánh cậu, tôi cũng đau lắm. Cậu đau một còn tôi đau mười kia. Cứ tưởng đánh một cái thì lòng sẽ nhẹ nhưng không ngờ, đánh cậu thì lòng tôi nặng thêm.

“Chị lấy quyền gì mà đánh anh ấy?” Thực Khuê tiến lại đẩy tôi ra, mặt đậm đậm nhìn tôi.

“Bốp” Tôi tẩn vào mặt Thực Khuê một cái giáng trời, cô bé ngã sòng soài dưới đất. Tôi cúi người xuống nhìn cô bé đang ôm mặt khóc. “Chị lấy quyền là mẹ của con Minh Long chị đánh anh ấy và em! Sao, có ý kiến gì không?”

Tất cả im lặng, cả plaza bị tôi làm cho náo loạn, may mà bà già kia không chen vào, bả mà chen vào thì tôi tẩn bả có nước húp cháo thôi cả đời thôi.

Tôi quay lưng bước nhanh ra khỏi plaza, mặc cho nước mắt rơi, mặc cho tay tôi đau rát, mặc ọi người nhìn tôi. Tôi cứ chạy, hiện tại tôi không biết đang đi đâu nữa.

Điện thoại tôi reo lên, là Minh Long. Tôi tắt máy, ngay lúc này đây, tôi không muốn nghe thấy giọng nói của cậu ta. Tôi không muốn nghe những lời giải thích giả dối từ con người đó nữa. Tôi ước gì, đêm hôm đó cậu ta đừng cứu tôi, cứ để mặc cho số phận đi.

Mười giờ đêm, tôi ngồi ở xích đu trong sân đợi đón giao thừa. Tôi nhớ như in lời cậu ta nói “Giao thừa năm nay anh sẽ cùng đón với em!” Lúc đó tôi đã rất vui, nhưng giờ tôi nhận ra, đó chỉ là một lời nói suông.

“You’re always on my mind, all day that all the time, you’re every thing to me, brightest start to let me see,...” Điện thoại tôi lại reo lên, là Minh Long, tôi tắt máy, khóa nguồn lại. Giờ tôi mệt mỏi lắm rồi.

“Ai gọi mà con không nghe!” Dì tôi ra đây từ lúc nào tôi chẳng hay.

“Là số lạ thôi dì!” Tôi trả lời.

“Thằng Long sao giờ này chưa đến, nó nói sẽ cùng đón giao thừa với mình mà!”

“Anh ta không tới đâu!” Nói đến đây nước mắt tôi lại tuôn rơi, nếu cậu ta cùng tôi đi Thái Lan thì tốt biết mấy. Bây giờ đã cùng ngồi đây đón giao thừa rồi.

Dì rất hiểu tôi, dì không nói gì thêm cả. Cả hai cùng im lặng, gió thổi nhẹ nhẹ qua tán cây cứ như đang khóc thương ột mối tình sắp tan vỡ.

45. Chương 45: Hình Như Em Mất Anh

Mùng ba Tết, tôi cùng Minh Thùy đi biển. Con này dư tiền lắm, đem phung phí khắp nơi. Tôi chơi với nó mà nhận được biệt danh “trùm sò”, tại vì tôi keo lắm, làm gì mua gì toàn là con Thùy chi thôi.

Canh ba bữa mùng hai nó gọi rủ đi, tôi đồng ý ngay. Con tôi thì dì đã bế nó đi du lịch nước ngoài rồi, ở nhà còn mình tôi. Quay đi quẩn lại một mình cũng chán. Thôi thì đi chơi cho đầu óc khuây khỏa, quên hết mọi chuyện hẩm rài.

Năm giờ sáng tôi và nó ra đến Nha Trang, mình mẩy ngồi tàu đau hết. Vươn vai, tôi hít một ngụm lớn không khí biển, thật là dễ chịu. Nó lôi tôi đi thuê khách sạn, chọn phòng rẻ thôi, Vip một mới chịu. Con Thùy này hết thuốc về bệnh vùng tiền của nó rồi.

Tôi cười cười nói nói vậy thôi chứ lòng đau lắm, tôi cứ nhớ mãi những lời hứa mà cậu ta nói với mình. Sau khi cất quần áo, đóng cửa phòng, tôi đi ra biển, lúc này mọi thứ còn vắng vẻ lắm. Chỉ có một vài người đang nằm phơi nắng sớm ngoài biển. Tôi đoán vậy thôi chứ trời đang triển mưa, lấy đâu ra nắng mà tắm.

Tôi đi dọc theo bờ biển, lượm những vỏ sò, vỏ ốc lên ngắm nghía rồi quăng chúng trở về với biển. Giá như thời gian có thể quay lại như tôi ném vỏ ốc về phía biển thì tốt biết mấy.

Phía xa xa kia có một thanh niên đang đứng, dáng người rất giống Minh Long. Có lẽ tôi đã bị ảo giác chăng, yêu quá, hận quá nên đi đâu cũng thấy bóng hình cậu ta. Tôi quay lưng đi như cố xua đuổi những hình ảnh trước mắt.

“Anh Long!” Tiếng gọi thánh thót nghe rất lạ mà cũng rất quen níu kéo đôi chân tôi đứng lại và xúi dục tâm mắt tôi phải nhìn về phía đó. Đúng là Minh Long, không phải tôi nằm mơ đấy chứ, sao “hên” quá vậy. Đi đâu cũng gặp.

Cậu ta cùng Thực Khuê đang đi về phía tôi nhưng có lẽ, cậu ta không nhìn thấy tôi đâu. Tôi không đi đâu cả, cứ đứng đấy ngây ngốc mà nhìn. Càng lúc hai người bọn họ tiến đến gần tôi, gần đến nỗi mà cậu ta đã đứng trước mặt tôi.

“Trùng hợp thật! Đi đâu cũng gặp hai người!” Tôi nhìn vào mắt cậu ta, không một chút thối thẹn nào. Tôi lại nhìn xuống cánh tay đang tự nhiên khoác lấy cánh tay cậu ta. Trong tình huống này, có lẽ tôi được gọi là kẻ thứ ba.

“Ừm, trùng hợp thật!” Cậu ta lấy đầu ra kiểu ăn nói lạnh lùng như vậy chứ?

“Trong anh có vẻ hạnh phúc nhỉ, dường như mọi việc trước đây giữa anh với em thì anh không nhớ gì nữa!” Tôi tiếp tục cười, tôi cười để cố giấu đi hàng nước mắt sắp tuôn ra. Tôi bắt đầu ăn nói chả liên quan gì cả rồi. “Đây, trả lại anh, em không xứng đáng có được nó, anh hãy để người anh yêu thật sự giữ! Anh đừng buồn vì những gì đã có, em không trách anh đâu, hãy cứ coi như em là một cơn gió thoảng qua đời anh vậy!” Tôi cầm tay Thực Khuê, dúm chiếc nhẫn vào lòng bàn tay cô bé. Không ngờ, khi sự tức giận, ghen tuông đạt đến đỉnh điểm thì tôi lại có thể nói chuyện một cách cao thượng đến vậy.

“Em hãy giữ nó đi Phương Anh!” Cậu ta lấy chiếc nhẫn trong tay Thực Khuê ra và để vào lòng bàn tay tôi. Tôi nhìn cậu ta, rồi lại nhìn chiếc nhẫn. Sự đau khổ đã đưa tôi đến một quyết định mà cậu ta và tôi không lường tới. Tôi cầm chiếc nhẫn ném thẳng xuống mặt biển bao la kia và hét lên: “Hứa Thiên Minh Long, em yêu anh!” Giây phút chiếc nhẫn chạm mặt nước cũng là lúc nước mắt tôi rơi xuống. Chảy dài. Nóng hổi. Tôi không khóc, chỉ là mắt tôi đang đổ mồ hôi thôi. Nhưng sao tim tôi đau quá vậy.

“Khi nào anh còn muốn bên em, anh hãy tìm chiếc nhẫn đó về! Anh nhé!” Tôi nói với cậu ta mà cứ như thâm thì vào gió. Cậu ta giơ tay lau nước mắt tôi, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng. “Có lẽ, em sắp mất anh!” Tôi đẩy tay cậu ta ra.

Xin cậu, đừng để lại thêm một kỉ niệm nào nữa. Tôi không muốn đêm nào cũng gặm nhấm mớ kỉ niệm đó mà khóc. Tôi quay lưng rời đi trước khi nước mắt tôi chảy ra thêm nữa. Cuộc tình này có lẽ sẽ không có kết thúc đẹp, thay vì níu kéo, tôi sẽ buông tay và chúc cậu hạnh phúc.

“Anh sẽ yêu em trong bao lâu?”

“Mãi mãi”

Hai từ ấy quá hoa mỹ, quá xa xỉ. Quá khứ hiện về trong tôi, giá như cậu đừng nói gì cả. Cậu đừng hứa yêu tôi mãi mãi gì cả thì bây giờ có lẽ, tim tôi sẽ không đau như vậy. Tôi hỏi rằng, tại sao cậu lại làm vậy? Tại sao cậu lại cho tôi hạnh phúc rồi phủ sạch bằng một nhát dao?!

Tôi chưa bao giờ sở hữu cậu hay tôi sắp mất cậu rồi?

46. Chương 46: Giải Thích

Sau khi trải qua kì nghỉ Tết dài dằng dặc và những nỗi buồn miên man thì hôm nay tôi lại phải đến trường. Lại phải lao đầu vào đóng sách vở để chuẩn bị cho kì thi học kì và đại học sắp diễn ra. Thật tình tôi rất ngán học nhưng vì tương lai của con em nên phải ráng.

Tôi bước vào trường, trống trải. Không có ai đi bên cạnh nắm tay tôi, không có ai tâm sự với tôi. Tự nhủ lòng “mày đi học mười hai năm trời bước vào cổng trường một mình hoài đấy, có thằng Tây nào chết đâu. Mắc gì phải buồn khi cậu ta chỉ nắm tay mày có hai tuần.”

Đi dọc hành lang để đến lớp thì tôi lại gặp cậu ta, vẫn đứng yên vị chỗ ấy. Mắt hướng xa xăm như con người mang nhiều tâm sự. Có một chút gì đó tiếc nuối trong tôi, một chút tức giận, một chút...một chút...yêu thương.

Cậu ta nhìn về phía tôi, mắt chạm mắt, tim tôi như có dòng điện chạy qua. Cảm giác cực kì mãnh liệt. Tôi đứng đấy, ngây ngốc nhìn nụ cười của cậu ta. Đây là lần thứ mấy tôi nhìn thấy nụ cười giả tạo đó nhỉ. Tôi phải ngoái lại xem sau lưng mình có ai không, mắc công thì mình lại nhận lầm.

“Anh cười với em đấy! Nhìn đi đâu vậy?” Cậu ta bước đến gần tôi, lại nhẹ nhàng vén những lọn tóc vô tình rơi xuống. Tôi nắm tay cậu ta lại.

“Đừng, đừng đụng vào em! Em không muốn nhận lấy những cử chỉ thân mật này để rồi nhận ra nó chỉ là sự lừa dối! Anh đang hạnh phúc bên Thục Khuê thì xin anh hãy quay về bên cô bé, đừng cố níu bên này kéo bên kia. Người đau khổ chỉ có em và Khuê thôi. Cô bé đó yêu anh nhiều lắm nhưng em dám khẳng định rằng: không ai yêu anh nhiều hơn em đâu.” Tôi lách người đi lại lang can nhìn xuống sân sau trường. Cậu ta đi lại đứng sau lưng tôi, không ôm, không khoát vai. Giờ đây, tôi với cậu ta đã có một khoảng cách.

“Em cho anh một lần giải thích, được không?” Cậu ta hỏi.

“Anh nói đi, em sẵn sàng nghe mà!” Tôi quay lại nhìn cậu ta, cố nặn ra một cười tươi nhất có thể nhưng lúc này, tôi nghĩ rằng nụ cười của tôi đang méo xệch rất khó coi.

“Anh đã sai khi anh giấu em! Tình cảm anh dành cho em là thật, cho con là thật. Anh yêu em nhiều hơn anh nghĩ. Hôm ra sân bay, vô tình xe anh gây tai nạn cho Thục Khuê, gia đình cô ấy có mối thâm giao sâu nặng với gia đình anh. Do anh không muốn bị trách mắng nên đã đưa cô ấy đi bệnh viện. Anh cũng định nói sự thật với em nhưng...” Nói đến đây, cậu ta dừng lại.

“Nhưng sao?” Tôi hỏi tiếp.

“Nhưng anh sợ em ghen nên anh đã giấu, anh nghĩ em đã đi du lịch Thái Lan nên mới ém luôn chuyện đó, không ngờ, bữa đi plaza lại gặp em. Anh rất bất ngờ. Hôm đó là ngày Thục Khuê xuất viện, mẹ anh mời gia đình cô ấy cùng cô ấy sang nhà anh chơi. Hôm đó chưa gặp được ai cả thì anh đã bị em tán xéo mặt. Còn hôm đi biển, mẹ anh kêu anh đưa cô ấy đi biển để cho tâm trạng khuây khỏa sau vụ tai nạn. Lại không ngờ, ở đó anh lại gặp em!”

“Ồ, thì ra là vậy! Nếu như anh kể thì chẳng phải anh là một người đàn ông quá nhu nhược sao? Anh không dám cãi lời mẹ anh, anh không dám nói rằng anh đã có người yêu, anh không dám nói rằng anh đã có con, anh không dám nói gì cả. Chỉ biết im lặng đứng nhìn em bị tổn thương. Nhưng anh à, em đã mất niềm tin vào anh một lần thì làm sao dám tin anh lần thứ hai đây?”

“Tại sao chứ?” Cậu ta nắm chặt tay tôi.

“Tại vì em không dám đem tim mình ra mà cá cược với ván cờ mà trong khi em đã rõ em là người thua cuộc. Anh đừng nói với em rằng mẹ anh muốn Thục Khuê làm con dâu nên anh không dám cãi lại. Em nói đúng chứ?”

“...”

“Em biết mà, anh sẽ im lặng. Anh không cần bận tâm về Minh Phong, một mình em, em có thể nuôi nó trưởng thành được. Từ hôm nay, em và anh coi như không còn bất kì mối quan hệ nào nữa. Chào anh!” Tôi quay lưng đi, thật tốt, lần này nước mắt tôi không rơi. Có lẽ nó đã cạn.

“Em chấp nhận con em mồ côi cha sao?” Cậu ta hét lên.

“Phải, thà nó mồ côi cha, còn hơn có một người cha nhu nhược như anh.” Cậu ta bước nhanh về phía tôi. Lấy trong cặp ra một tờ giấy đưa tôi.

“Đó chỉ là em nói, nhưng trên pháp luật, nó đã là con anh. Nó mang họ của anh! Nó là cháu nội của dòng họ Hứa, nó có đủ tư cách để sở hữu toàn bộ tài sản anh có.” Cậu ta đưa tôi tờ giấy khai sinh của Minh Phong. Dòng chữ họ tên bị tổ chảng đập vào mắt tôi. Hứa Thiên Minh Phong. Sốc, tôi sốc toàn tập. Thật tình cậu ta đi nước cờ này quá lợi hại. Hình như, tôi lại thua trắng cậu ta.

47. Chương 47: Mẹ Của Minh Long

Sau khi tan học, tôi lầm lũi bước về nhà. Nói vậy thôi chứ có xe đưa rước đàng hoàng mà không đi, thích đi bộ vậy cho nó lạ. Đang lẩm nhẩm đếm số bước chân thì tôi va vào một anh chàng bận đồ đen từ đầu đến chân. Mặc mày nghiêm trọng nhìn tôi. Có lẽ làm màu. Tôi cúi người xin lỗi nhưng bị chặn lại. Ý gì nhỉ? Không lẽ bắt tôi bồi thường?

“Bà chủ muốn gặp cô!” Tên đó chỉ vào quán cà phê bên kia đường. Bà chủ?

“Tôi đâu có làm công cho ai đâu mà có bà chủ bà chúa gì ở đây? Mấy anh có lẽ lộn người rồi!” Tôi cười cười rồi định lách người đi qua nhưng ý định không thành. Bị tên đó tóm cổ lại.

“Mẹ của cậu Minh Long muốn gặp cô!” À, à, sao không nói như vậy ngay từ đầu chứ. Dễ hiểu mà cũng dễ xử hơn. Tên đó dẫn tôi qua đường, đưa tôi vào bàn bà ta ngồi. Tôi lễ phép cúi đầu:

“Con chào bác!” Không ừ không hử, bà ta liếc từ trên xuống dưới đánh giá toou chắc. Tại bà là mẹ của Minh Long, dù gì cũng là người lớn nên tôi nhịn thôi. Chứ người bình thường là bị tôi tán lời con mắt rồi.

“Cô ngồi đi.” Bà ta hất mặt về phía chiếc ghế đối diện bà. Tôi chỉ dùng một từ miêu tả bà thôi. Chảnh. Quá chảnh. Sau khi bà đợi tôi yên vị ngồi xuống và một ly nước cam được phục vụ bưng ra xong bà mới đi vào vấn đề. “Tôi không biết cô thích uống gì nên gọi đại, riêng con bé Khuê thì thích nước cam!”

“Vâng” Khuê, Khuê, làm như thách thức lòng kiên nhẫn của tôi chắc. Biết tôi với cô bé đó là tình địch, sống không đội trời chung mà còn nhắc tới. Tôi ngồi khoáy khoáy ly nước cam.

“Sao cô không uống?” Bà ta hỏi.

“À, vâng, xưa giờ con không uống hay ăn đồ do người khác gọi trước, ai biết được ở đây có thuốc thì sao?” Tôi nói thẳng lí do.

“Haha, thông minh lắm cô bé! Rất ra dáng của người tiếp nối tập đoàn của Hà Nghi!” Bà ta nói gì ấy nhỉ? Hà Nghi là tên dì tôi mà. Mà thôi kệ, bỏ đi, tôi không quan tâm bà ta nói nhằm cái gì.

“Bác có chuyện gì cần nói xin nói nhanh, con không có thời gian để buôn dưa lê với bác!”

“Được, ta sẽ nói. Nếu là con bé Thục Khuê thì nó rất thích nói chuyện với ta.”

“Nếu bác gọi con ra đây để nói về Thục Khuê thì con xin về trước! Chào bác!” Thà nói tôi vô lễ còn hơn ngồi đó nghe chuyện của tình địch.

“Có gì cô gấp, tôi muốn hỏi cô chuyện hôm cô nói ở plaza, là thật chứ?”

“Nếu bác muốn biết thì bác về hỏi con trai bác.”

“Nó không nói!”

“Vậy xin lỗi bác. Con cũng không thể nói! Chào bác con về!” Tôi gật đầu nhẹ một cái rồi đẩy ghế đứng lên. Quay lưng bước đi ra khỏi cửa. Chán nản những lời vô bổ của bà ta.

Vừa đẩy cửa bước ra thì gặp người không nên gặp-Thục Khuê. Sao tôi cứ gặp hết người này đến người khác vậy. Nghe tên thôi là đã thấy xui rồi. Tôi lách người qua, đi luôn.

Bực mình, hết hứng đi bộ. Tôi đón taxi để về nhà.

Nhà hôm nay trống trải quá, không có dì cũng không có Minh Phong, có mấy người giúp việc cứ chạy ra chạy vào như giỡn. Tôi lên phòng, nằm ưỡn người ra. Học, học, học, yêu, yêu, yêu, hận, hận, hận. Phức tạp quá.

Tôi lắc đầu xua đi những suy nghĩ trong đầu, lần qua, lần lại, tôi ôm gối ngủ lúc nào chẳng hay. Khi giật mình dậy đã bảy giờ tối. Màn hình điện thoại tôi cứ chớp sáng. Hình như có cuộc gọi nhỡ.

Tôi mở lên, là Minh Long, tôi định bấm gọi lại nhưng mấy cái kí ức kia ủa về làm cho tim tôi đau nên thôi. Tôi xóa đi mấy cuộc gọi đó, tốt nhất không thấy thì ổn hơn.

Tôi đã mất đi niềm tin vào cậu ta rồi. Lừa dối như vậy là đủ lắm rồi.

Trong cuốn tiểu thuyết Dụ Tình đã từng nói “trong tình yêu, nếu không tin tưởng nhau thì chẳng còn chỗ cho điều gì cả!” Tôi thấy rằng có vẻ là đúng. Mặc dù tôi biết mình bị lừa dối và những lời giải thích ban sáng của cậu ta cũng chỉ là giả tạo nhưng thật sự “Tôi chưa bao giờ ngừng yêu!”

48. Chương 48: Anh

Ngày nào cũng như ngày nấy, cũng phải vác xác đến trường rồi lại gặp Minh Long, tôi thấy chán dễ sợ. Cậu ta cứ đứng ngay chỗ đó, làm gì thế? Đợi tôi à? Rồi việc. Tôi tai điếc mắt ngơ bỏ đi thẳng vào lớp. Cậu ta không kêu gì cả, chỉ đứng nhìn tôi rồi cậu ta đi về lớp.

“Nè, hai bồ chia tay rồi hả?” Con Thùy hỏi tôi bằng giọng buồn buồn.

“Ừm!” Tôi đáp nhẹ.

“Tiếc quá, mối tình đẹp thế mà sớm nở chóng tàn!” Nói xong thì nó cắm đầu vào cuốn tiểu thuyết. Tôi ngồi đó im lặng, buồn thiu buồn thiu.

Đứng lên, tôi bỏ xuống căn tin, giờ này còn sớm, tranh thủ mua bánh gì nhai chơi cho đỡ buồn. Lúc đi ngang sân sau trường, tôi thấy Thực Khuê đang đứng nói chuyện với một nam sinh. Không phải Minh Long, mặt mày lạ hoắc. Coi vậy mà con bé này ghê thiệt.

Tôi nhìn hai người đó cười giỡn cợt rồi bỏ đi. Sao lòng tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng vậy, cảm giác mà Thực Khuê phản bội Minh Long sao mà dễ chịu quá. Tôi cảm thấy đời đáng sống và vui hơn nhiều.

Trong giờ học thì tôi nhận được loa phát thanh của trường mời tôi xuống phòng tài vụ. Tôi nhớ tôi đâu có thiếu tiền học phí trường này học kì nào đâu. Sao giờ còn triệu tập.

Tôi đi xuống xem là cái gì mà lại gọi tôi, tay cầm sẵn ví tiền để có gì thì đóng luôn.

“Cô ơi! Em là Phương Anh, này có loa trường gọi em xuống đây, chi vậy cô?” Tôi hỏi cái cô ngồi trong phòng, tôi học ở đây ba năm mà tôi không biết cổ tên gì hết.

“Có người cho em bó hoa gấu bông cùng hộp quà này.” Cô đưa cho tôi. Chèn ơi, bó hoa gấu bông bụi tởm chẳng luôn. Mấy con gấu ở trong cũng xinh quá trời. Còn hộp quà được bọc nhung đỏ này nữa, là gì nhỉ? Tôi mở ra, quà, là một cọng dây chuyền cùng chiếc đồng hồ đeo tay thương hiệu của Pháp đẳng hoàng.

“Ai gửi mấy thứ này vậy cô?” Thăm hỏi lòng tôi ai triệu phú, ai là người mang đến những thứ này.

“Cô không biết nữa em!” Tôi gật đầu rồi đi về lớp, ở đây không có tấm thiệp nào cả. Mà hôm nay ngày gì nhỉ, sao tôi được tặng quà? Tôi đi ngang lớp Minh Long, cậu ta đang cười nói trong lớp nhưng khi đầu qua thấy tôi thì khựng lại ngay lập tức. Mắt cậu ta dán vào bó hoa gấu bông cùng cái hộp nhung. Đừng nói cậu ta nảy sinh ý định cướp cạ nha. Tôi ôm quà chạy thẳng về lớp.

Giờ ra về, con Thùy cứ léo nhéo bên tai tôi rằng ai tặng. Tôi đã trả lời một ngàn lần không biết mà nó cứ hỏi. Đi chưa ra cổng trường thì tôi nhận ra một điều lạ là cổng trường nay xôm dừ.

Tôi cùng Minh Thùy đi ra xem chuyện gì thì đập vào mắt tôi là chiếc Camry màu đen bóng loáng đang đỗ xích ngay cổng trường một cách ngang ngược. Người đàn ông đứng khoanh tay ở đầu xe cũng ngang ngược không kém, mái tóc màu nâu bị gió thổi làm cho rối lên, gương mặt toát lên vẻ lạnh lùng của người đàn ông thành đạt. Mắt kính đã che mất đôi mắt của anh ta. Một đôi mắt rất đẹp. Cái áo sơ mi trắng cùng quần âu màu đen lại tôn lên dáng người chuẩn không cần chỉnh của anh ta.

Ngón tay anh ta khê nhịp trên đầu xe, chậm rãi nhưng có tiết tấu. Anh ta đứng thẳng người dậy và mỉm cười khi thấy tôi. Tôi cũng mỉm cười, mỉm cười hạnh phúc. Anh ta dang tay ra, tôi chạy lại sà vào lòng anh ta.

“Anh!” Tôi dúi đầu vào ngực anh ta, giây phút này tôi cảm thấy yên bình lạ. Nếu tôi không bắt gặp ánh mắt tức giận của Minh Long đang nhìn tôi đằng kia.

“Em chào anh!” Con Thùy đi lại cúi đầu lễ phép chào anh ta. Anh chỉ cười gật đầu.

“Em khỏe không?” Anh hỏi tôi. Tôi gật đầu, nước mắt lăn dài trên má, tôi hạnh phúc lắm.

Anh nắm tay tôi một cách ngang ngược đẩy tôi vào xe. Nói tiếng đẩy chứ anh nhẹ nhàng lắm, thắt dây an toàn cho tôi xong anh mới quay về ghế lái. Yên vị trong xe, mắt tôi nhìn về hướng Minh Long, cậu ta đang hỏi gì đó với con Minh Thùy. Nhưng tôi thấy con này nó lắc đầu lia lịa.

“Em nhận được quà rồi chứ?” Anh hỏi tôi khi xe đã khuất trường.

“Rồi anh! Của anh hả?” Tôi cười đáp.

“Ừm, thích không?”

“Dạ thích, mà nay là ngày gì vậy anh?”

“26/2

“Là ngày gì anh?” Tôi hỏi ngu.

“Là sinh nhật em đó! Hôm nay anh đưa em đi ăn nhé! Chịu không?”

“Chịu!” Anh nhìn tôi cười triu mến, lúm đồng tiền của anh hoen sâu vào trong rất cool nha. Chúng tôi im lặng cả đoạn đường đến nhà hàng. Hôm nay anh bao trọn một tầng để mừng sinh nhật tôi. Có cả bánh kem, âm nhạc, rượu, thức ăn,...

Chúng tôi vui vẻ ngồi ăn tối với nhau dưới ánh nến lãng mạn. Anh rất hiểu ý tôi, chưa bao giờ anh quên tôi thích gì và không thích gì. Anh thật sự là người đàn ông tốt. Anh nhẹ nhàng lấy khăn giấy chùi miệng giúp tôi. Rất dịu dàng.

“Em có thể chơi một bản nhạc bằng đàn Hạc Cầm không?” Anh bất ngờ hỏi. Tôi chỉ gật đầu. Vừa gật đầu xong thì tôi đã bị bắt lên sân khấu, nơi có chuẩn bị sẵn cây đàn Hạc Cầm. Tôi ngồi vào vị trí và bắt đầu những nốt nhạc đầu tiên của bản Sky City. Âm nhạc réo rắc vang lên, không nhanh không chậm, không vui không buồn. Bản nhạc này mang lại cho con người nhiều cảm xúc khác nhau. Sau khi chơi xong bản nhạc, cả tầng đó vỗ tay. Toàn là những nhân viên phục vụ và anh.

Tôi mỉm cười đi xuống, anh đến nắm tay tôi.

“Em chơi hay lắm! Chúng ta về nhé?” Anh hỏi.

“Dạ” tôi gật đầu.

Anh nắm tay tôi ra khỏi nhà hàng, lúc này trời đã nhá nhem tối. Anh lái xe đưa tôi về nhà. Khi xuống xe, tôi còn hơi luyến tiếc giây phút được bên anh. Lâu lắm tôi mới gặp anh, chỉ có anh mới cho tôi cảm giác bình yên khi ở bên.

Anh xuống xe, đứng đối diện tôi, nhìn tôi mỉm cười.

“Hẹn gặp lại em!” Tôi gật đầu buồn bã.

“Khi nào em gặp lại anh?” Tôi hỏi.

“Nếu em muốn, chiều nào anh cũng đến rước em! Được không?”

“Được, tất nhiên là được!” Tôi gật đầu, ôm anh. Anh cũng ôm tôi.

“Thôi, vào nhà đi bé cưng, mai gặp em!” Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi. Anh vẫn vậy, luôn tạm biệt tôi bằng cách này. Minh Long cũng từng tạm biệt tôi bằng cách này nhưng cậu ta khác hẳn anh. Cậu ta ban bố nụ hôn này khắp nơi nhưng anh thì lại không.

49. Chương 49: Phương Anh! Em Là Của Anh!

Hôm nay đi học là ngày kinh hoàng nhất trong suốt mười hai năm đến trường. Cái bọn con gái thì nói tôi bắt cả hai tay. Có Minh Long mà còn se sua trai đẹp. Bọn con trai thì chê dầm dề. Nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng làm nằm ở cảm xúc của Minh Long.

Đi vừa đến lớp thì tôi bị cậu ta chặn lại. Kéo tôi đi ra sau vườn. Mặt cậu ta nói lên cho tôi biết tình này căng lắm rồi.

“Anh buông em ra đi Minh Long!” Tôi vùng vẫy cố thoát khỏi nhưng không được. Đến nơi, cậu ta hất tay một cái, khiến tôi mất thăng bằng lao về phía cái ghế đá đối diện. Tôi xoa xoa cổ tay, đỏ hết cả lên.

“Ai?” Gì? Ai gì? Cậu ta sản hả.

“Ai?” Tôi hỏi lại.

“Người hôm qua em đi chung là ai?” Cậu ta gặng từng chữ. Âm thanh phát ra nghe thật ghê rợn.

“Là ai thì liên quan gì đến anh?” Tôi cố tình trêu tức cậu ta.

“Quen lâu chưa?”

“Rồi!”

“Anh ta là ai?”

“Tại sao em phải nói?”

“Anh hỏi em anh ta là ai?” Cậu ta hét lên. Hên đây là sân sau, chỗ này tương đối vắng vẻ, ít người qua lại.

“Anh đang ghen à?” Tôi hỏi cậu ta.

“Phải, anh đang ghen đấy, anh ghen thật đấy, anh không thể chịu nổi cách em nhìn anh ta, cách em ôm anh ta. Tất cả những điều đó, tất cả những điều đó em chưa bao giờ làm với anh! Phương Anh, anh nói cho em nhớ, em là của anh! Nếu em không nhớ điều này thì đừng trách anh, anh sẽ khiến em phải khắc cốt ghi tâm. Anh ta hơn anh chỗ nào? Em nói đi, giàu có, đẹp trai, danh vọng, tiền tài, anh ta có thì anh cũng có đủ! Anh ta có gì mà anh không có?” Cậu ta ghì chặt lấy vai tôi ấn vào thành ghế. Cảm giác đau nhức truyền toàn thân.

“Anh ấy có sự dịu dàng mà anh không có, anh ấy yêu thương em vô điều kiện mà anh không có. Anh ấy không làm đau em như anh đã và đang làm. Anh ấy không khiến em bị tổn thương. Anh ấy không lừa dối em. Anh ấy tốt với em về mọi mặt. Anh ấy nhớ ngày sinh nhật của em. Anh ấy biết em thích gì và không thích gì. Tất cả những điều ấy anh đều không có!” Tôi nấc lên nghẹn ngào. Nước mắt tôi tuôn ra. Cánh tay cậu ta nói lỏng hơn rồi buông hẳn. “Tất cả những điều đó anh đều không có nhưng em vẫn yêu anh vô điều kiện, anh đã cướp đi một phần cuộc đời của em ở cái tuổi mười bảy nhưng em không một lời oán trách. Em vẫn yêu anh, yêu nhiều hơn nữa nhưng đến khi em biết được anh lừa dối em!” Tôi đứng lên, tay quệt nước mắt. Cậu ta tiến lại gần và ôm lấy tôi.

“Anh xin lỗi! Anh sai rồi!” Tôi đẩy cậu ta ra.

“Anh đừng gây ra chuyện rồi xin lỗi, em không có lỗi cho anh xin. Thà anh đừng lừa dối em, thà anh đừng giấu em, thà anh...thà anh...thì tất cả mọi chuyện không thành ra như vậy!” Tôi quay lưng đi về lớp.

“Em yêu anh ta hơn anh sao?” Cậu ta hét lên. Tôi im lặng bước tiếp. Nước mắt vẫn tuôn rơi. Anh đừng nói như Minh Long, làm sao em có thể yêu ai hơn anh nữa chứ. Anh thật sự không hiểu em gì cả. Anh là

đồ ngốc. “Phương Anh! Em là của anh!” Cậu ta lại hét với theo. Tôi cảm thấy vui vì câu nói đó nhưng lòng tôi nhói lên một nhịp. Nhớ cậu ấy cũng hét lên như vậy với Thục Khuê thì sao chứ? Như vậy, tôi đâu phải duy nhất là của cậu.

“Tình yêu thật sự không xa, cái xa nhất là khoảng cách.” Tôi lại nhớ đến câu ấy trong một cuốn tiểu thuyết từng đọc. Giờ đây, giữa tôi và Minh Long đã hiện rõ một khoảng cách. Đó là khoảng cách của người thứ ba.

50. Chương 50: Đừng Làm Phương Anh Khóc

Tôi đi về lớp, gục đầu lên bàn khóc. Xung quanh có vài tiếng xì xầm bàn tán.

“Phương Anh, đừng khóc! Bạn khóc tim mình tan nát mất!” Tôi ngước mặt lên, một người con trai có nụ cười hiền như nắng sớm đang nhìn tôi. Tay cầm tờ khăn giấy. Cậu bạn này là Hoàng Lâm, người thích thăm tôi ba năm. Bằng với thời gian tôi yêu Minh Long không ngừng nghỉ.

“Cảm ơn!” Tôi nhận tờ khăn giấy từ tay cậu bạn đó. Cố nở một cười tươi nhưng không thể.

“Phương Anh, bỏ bị gì vậy?” Con Minh Thùy ngồi xuống kế tôi. Tay nó giành lấy tờ khăn giấy lau nước mắt cho tôi. Cậu bạn kia cũng ngầm hiểu nên quay lưng đi.

“Không có gì!” Tôi trả lời.

“Còn bảo không có gì, tên khốn Minh Long làm bỏ khóc phải không? Tên đó đẹp trai mà sao tệ quá vậy. Cứ làm cho bỏ khóc hoài. Minh Thùy này quyết không để tên đó làm bỏ khóc nữa.” Nói rồi nó đứng lên bỏ đi. Giờ tôi chẳng còn tâm trạng để xem nó đi đâu, nó muốn đi đâu thì đi, tôi không muốn quản.

Giờ ra về tôi nghe một tin dữ. Con Minh Thùy ban sáng đi cảnh cáo Minh Long, nghe đồn nó còn đánh Minh Long nhưng Minh Long không phản ứng.

Tôi gặp cậu ta ở sảnh lớn, mặt cậu ta xạm một bên. Trời ơi, con này đánh dữ vậy. Lòng tôi đau thắt lại. Tôi định tiến lại bôi thuốc dùm cậu ta nhưng Thục Khuê đã bước đến trước tôi. Cô bé ngồi xuống nhẹ nhàng bôi thuốc lên mặt cậu ta. Tim tôi muốn vỡ ra. Cảnh tượng này quá sức hoa mỹ, chỉ cần thêm chút gió, chút lá nữa là như phim anime.

Tôi thở hắt ra, quay lưng đi. Tôi quên mất, bây giờ bên cậu ta còn có người chăm sóc. Cậu ta không trông trải như trước. Tôi bước xuống từng bậc thang đi ra cổng trường, tôi cứ đi như hư vô, không để ý xem xung quanh là xảy ra chuyện gì nữa. Đến chừng có một lực kéo rất mạnh, khiến tôi ngã vào lòng ai đó.

Tôi ngước nhìn, là anh. Mặt anh có đôi phần giận dữ nhưng vẫn có chút lo lắng. Bàn tay tôi vẫn đang được nắm trong một bàn tay khác nhưng bàn tay ấy không phải là anh. Tôi nhìn qua, là Minh Long, sau lưng Minh Long là Thục Khuê. Anh vẫn nắm chặt bàn tay còn lại của tôi. Đứng theo góc nhìn đối diện đây có được coi là chuyện tình tay tư không nhỉ?

Cả hai đồng loạt buông tay tôi ra.

“Em bị gì vậy?” Cả hai cùng đồng loạt hỏi, bộ có luyện tập trước hay sao mà ăn khớp dữ vậy.

“Em không sao, chỉ là không có tâm trí để ý.” Tôi trả lời.

“Hay thật, đến chừng vào bệnh viện em mới để ý à?” Đây là lời của Minh Long, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận. Đối với tôi chỉ có sự tức giận chứ chưa bao giờ có sự lo lắng. Tôi mỉm cười nhẹ.

“Về thôi Phương Anh!” Anh kéo tay tôi. Tôi gật đầu.

“Khoan, anh là ai?” Minh Long giữ tay tôi lại khiến cho anh cũng phải khựng lại.

“Tôi là ai thì liên quan gì đến cậu? Cậu là Minh Long phải không? Người làm cho Phương Anh khóc suốt thời gian qua?”

“Đúng, tôi là Minh Long. Cô ấy khóc vì giữa chúng tôi có mâu thuẫn không giải quyết được. Còn anh là ai mà chen vào chuyện này?” Minh Long hỏi.

“Tôi không là ai cả! Mâu thuẫn giữa cậu và Phương Anh chỉ được hóa giải khi người thứ ba bị loại. Còn giờ, nếu cậu chưa loại được người thứ ba thì buông tay Phương Anh ra. Tôi sẽ thay cậu chăm sóc Phương Anh trong suốt thời gian này.” Phong thái quyết đoán của anh đã đánh gục sự ngạo mạn của Minh Long.

“Anh biết gì về Phương Anh?” Minh Long hỏi.

“Tôi biết về Phương Anh nhiều hơn những điều cậu biết! Dường như cậu chẳng biết gì về Phương Anh cả. Nếu đã không biết gì thì đừng làm Phương Anh khóc.” Nói xong anh đẩy tôi vào xe. Chiếc xe nhanh chóng rời đi khỏi trường. Ngồi trong xe tôi và anh lại mỗi người một tâm trạng. “Ngày mai thứ bảy, em có bận gì không? Nếu không anh đưa hai mẹ con em đi chơi!” Bất ngờ anh lên tiếng. Tôi gật đầu, mai tôi cũng chẳng bận gì. Minh Phong thì đi đã trả nó lại cho tôi rồi. Thôi được, mai sẽ đi với anh cho thư thả tâm trạng.

“Mai mấy giờ?” Tôi hỏi.

“Tám giờ anh đến đón em!” Anh trả lời. Rồi cả hai lại tiếp tục im lặng. Thật tình tôi rất muốn nói nhiều thứ với anh nhưng tôi chẳng biết phải mở lời như thế nào. “Em yêu cậu ta nhiều lắm phải không?” Anh lại hỏi.

“Dạ! Ba năm là khoảng thời gian không hề ngắn!”

“Ừ, anh muốn em tìm được hạnh phúc ình. Hãy cố vượt qua sóng gió em nhé, anh tin hai đứa sẽ lại về bên nhau thôi.”

Tôi cũng mong như lời anh nói. Minh Long có đủ kiên nhẫn nắm tay tôi vượt qua hay chỉ thấy chút gió đã vội buông tay?

51. Chương 51: Em Biết, Anh Muốn Buông Tay

Từ tối, tôi đã chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi chơi ngày hôm sau với anh. Lòng tôi háo hức lắm, vì lâu rồi mới được đi cùng anh. Cả đêm cứ lặn qua lộn lại chẳng ngủ được. Minh Phong thì khác, thẳng bệ ngủ rất ngon. Tôi bước xuống giường, ngồi xuống kế chiếc nôi mà Minh Phong đang ngủ.

“Sau này, con lớn lên, con không được giống ba con nhé. Con không được làm người phụ nữ nào khóc đấy. Mẹ biết con trai mẹ sẽ rất ngoan mà. Mẹ biết, nếu con không có ba đó là một thiệt thòi lớn nhưng biết sao được, ba không yêu mẹ con mình. Con đừng buồn, mẹ sẽ con một cuộc sống không thiếu thứ gì cả. Trừ ba con ra.” Tôi khẽ vuốt đôi gò má xinh xắn của nó. Da mịn trơn, trông là muốn cắn.

Ngồi nhìn Minh Phong thì tôi ngủ lúc nào chẳng hay. Trong mơ, tôi thấy Minh Long dắt con tôi đi mất, gào thét cỡ nào cậu ta vẫn bế nó đi. Minh Phong khóc nhiều lắm, tôi cũng khóc nhiều lắm.

“Oa...oa...oa” Tôi choàng tỉnh dậy sau tiếng khóc. Thì ra là mơ, không có gì cả. Minh Phong vẫn ở cùng tôi. Tôi đi lại bế nó lên, tay lấy bình sữa pha sẵn cho nó bú. Bú được một lúc thì nó ngủ tiếp. Cứ ăn ngủ suốt thôi. Đặt nhẹ vào nôi, tôi lại ngắm nhìn cục cưng của mình tiếp. Càng nhìn càng yêu.

“You’re always on my mind...”

“Alo, ai vậy?”

“Anh đây, em dậy chưa, bảy giờ rồi!” Cái gì, bảy giờ rồi sao, sao không ai nói cho tôi biết hết vậy. Tôi bật dậy.

“Em...dậy rồi, đang thay đồ cho Minh Phong!” Tôi nói dốc đấy, mình còn chưa thay đồ nữa là.

“Ừm, chút nữa anh qua! Tạm biệt em!” Anh cúp máy. Tôi bò xuống giường, nhìn vào chiếc nôi. Trời ơi, trống trơn. Minh Phong đâu rồi?

“Dì ơi, Minh Phong đâu rồi?” Tôi chạy xuống nhà. Minh Phong đang trong vòng tay của dì. Làm tôi hết hồn. Dì nhìn tôi cười.

“Cái con bé này, tính tình hấp tấp không bỏ!” Dì mắng yêu tôi. Ngại chết được, tôi lúc nào cũng vậy. Đi lên phòng, tôi làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo.

Gần tám giờ, chuông cửa reo ầm lên. Tôi đi ra mở cổng, là anh. Anh đến sớm hơn tôi nghĩ, may mà tôi làm việc cá nhân bằng tốc độ ánh sáng.

“Đi thôi bé cưng!” Anh xoa đầu tôi.

“Dạ, anh đợi em chút!” Tôi chạy vào nhà lấy đồ đã chuẩn bị sẵn từ tối rồi đưa cho anh. Anh loay hoay xếp đồ vào cốp xe. Cuối cùng là tôi bế Minh Phong ra. Thằng bé chưa biết lạ nên thấy ai cũng giơ tay đòi bế. Anh cũng không ngoại lệ.

Sau khi cả ba đã yên vị trong xe thì mới bắt đầu lăn bánh. Lần này chúng tôi ra ngoại ô. Cánh đồng bỏ công anh gì gì đó. Nơi mà Minh Long từng hứa sẽ cùng tôi đến.

“Thằng bé giống Minh Long nhỉ?” Anh hỏi.

“Sao anh biết?”

“Nhìn vẻ mặt ngang ngược, bắt cần đời và đôi mắt lạnh đó thì biết ngay là con của cậu ta!” Anh vừa nói vừa cười. Tôi cũng cười, thằng nhóc cũng cười. Tiếng nói chuyện rôm rả cả một quãng đường.

Đến nơi, tôi bước xuống xe, đây là một cánh đồng bỏ công anh rộng lớn. Có vài người đến đây để săn ảnh, có người như anh và tôi-đến đây thư giãn.

Anh chọn chỗ ngồi cao nhất ở đây. Đó là một gò đất to với cây đa xòe tán che mát cả một vùng. Tôi trải tấm vải ra, đặt giỏ thức ăn lên, anh thì bế Minh Phong đi lòng vòng. Thằng bé trông có vẻ mến anh.

Tôi đứng ngắm nhìn cái dáng vẻ lạnh lùng vốn có của anh đi chọc cười ột đứa con nít trông lạ vô cùng. Gió thổi nhẹ nhẹ, một hương thơm quen thuộc bao lấy tôi.

“Hạnh phúc nhỉ?” Tôi quay lưng lại theo tiếng nói. Lại là Minh Long, lúc nào cũng là cậu ta. Luôn xuất hiện “đúng lúc”.

“Không như anh nghĩ đâu!” Tôi trả lời. Cậu ta bước đến gần tôi, tôi lùi lại, cậu ta tiến thì tôi lùi. Lúc này thật tình tôi chẳng muốn ôm ấp gì cả. Nóng chết đi được. Môi cậu ta mấp máy như chuẩn bị nói gì đó.

“Anh Long, anh Long!” Thục Khuê? Sao dạo này hai người họ dính như sam vậy. Minh Long quay người theo tiếng gọi, cậu ta khá bất ngờ.

“Anh muốn đi đánh ghen thì phải đi một mình chứ, sao lại dẫn theo cô người tình bé nhỏ của anh chứ?” Tôi cười khẩy.

“Không như em nghĩ đâu.” Sao cậu ta biết tôi nghĩ gì mà không như tôi nghĩ chứ.

“Em chắc những điều em suy nghĩ. Còn giờ thì mong anh trả lại sự yên bình khi mới đến đây cho em đi. Xin anh đấy!” Tôi chấp tay lại trước ngực, dáng vẻ cầu xin tội nghiệp.

“Em ghét anh đến vậy sao? Chỉ vì như vậy mà em muốn buông tay sao?” Anh ta hỏi tôi. Thục Khuê chỉ đứng sau lưng mà nhìn, lần này thì khôn đấy, bước đến là tôi tán cho xéo hàm.

“Em chưa bao giờ muốn buông tay, chỉ là vì tay anh chưa bao giờ nắm lấy tay em. Chỉ một mình em giữ thì không được đâu anh, khi mỗi, em sẽ buông vì anh không hề kéo em lại!”

“Đó chỉ là lí do thôi, lí do để em đến với anh ta. Em có cả ngàn lí do để yêu anh thì giờ em cũng có cả ngàn lí do để bỏ anh.” Cậu ta quay lưng lại, ngay lúc này tôi muốn bước đến ôm cậu ta từ phía sau như trái tim mách bảo nhưng lí trí lại không cho phép như vậy.

“Em yêu anh không hề có lí do, em yêu anh là vô điều kiện. Cho dù chúng ta có con với nhau đến giờ em chưa bao giờ dùng hai từ trách nhiệm để trói buộc anh cả. Chúng ta còn quá trẻ mà anh, quá trẻ nên ai mà không một lần lầm lỡ. Chỉ có điều lầm lỡ đó dẫn đến hậu quả gì thôi. Chúng ta cũng lầm lỡ vào đêm

say rượu, nếu em không bị đánh thuốc, nếu anh biết kèm chế thì mọi chuyện có vẻ đã tốt hơn rồi.” Tôi nói, long tôi hơi nhói lên vài nhịp. Tôi thấy cậu ta thở hắt ra. Tay cho vào túi quần như một thói quen khó bỏ.

“Được rồi, em đừng nói gì nữa.” Cậu ta cất bước rời đi, tay cậu ta không quên nắm lấy một bàn tay khác đã chờ sẵn. Tôi thấy tay mình lạc lõng quá, trống vắng nữa. Tôi mỉm cười rồi nói với gió:

“Em biết, anh muốn buông tay!”

52. Chương 52: Sao Không Thử Tha Thứ

“Em có thật sự yêu cậu ta?” Anh hỏi tôi. Tôi ngạc nhiên khi anh hỏi vậy. Tất nhiên là tôi yêu cậu ta rất nhiều rồi.

“Dạ, em rất yêu cậu ta!” Tôi khẽ đáp.

“Vậy cậu ta quan trọng với em như thế nào?”

“Là không khí!”

“Nếu đã là không khí thì em không nên chối bỏ. Em chưa thật sự yêu cậu ta. Em chỉ muốn chiếm hữu mà thôi!” Anh đứng lên, đi về phía ngược sáng.

“Tim em vỡ ra vì thấy cậu ta quan tâm người khác, em khóc vì cậu ta lừa dối em, em...em...”

“Em còn gì nữa? Những cái đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi! Em cảm thấy lạc lõng khi mất đi cậu ta. Tim em không đau, cái cảm giác đó gọi là giận dữ, giận dữ khi người khác cướp đi một thứ mà đáng ra thứ đó thuộc về mình. Tin anh đi, nếu yêu thật sự, hãy tha thứ cho cậu ta. Hãy để cậu ấy chăm sóc em, lo lắng cho em. Hãy để cậu ta tự bước về phía em, đừng chiếm hữu.” Anh nói rồi mỉm cười, tay vuốt nhẹ tóc. Lúc này, giống như tôi mới từ cơn mê tỉnh dậy.

Tôi có yêu cậu ta hay thật sự là vì muốn chiếm hữu. Tôi nói không dùng hai từ “trách nhiệm” để ràng buộc cậu ta nhưng tôi lại trối cậu ta bằng sự chiếm hữu của mình. Tôi đã sai hay là cậu ta sai? Sao mọi chuyện rối lên như thế này chứ.

“Hãy làm hòa và tha thứ cho cậu ta, mỗi người làm việc gì cũng đều có lí do cả! Anh tin cậu ta yêu em thật, chỉ có em mới là dối lòng đó! Chúng ta về thôi, tối rồi!” Anh bế Minh Phong đã ngủ say lên, tay còn lại nắm lấy tay tôi.

Cả đêm trần trọc về những lời anh nói, tôi mới là người giả dối trong chuyện này sao? Tôi vớ tay cảm lấy điện thoại, tấm ảnh nền vẫn chưa đổi. Vẫn là tấm ảnh nhà ba người hạnh phúc bên nhau.

“Tha thứ? Liệu anh còn muốn nắm tay em?” Tôi thì thầm nho nhỏ.

Ngày chủ nhật trôi qua nhanh với cả ngàn việc bộn bề bận rộn. Nào bài tập, nào chăm con, nào là tin nhắn hỏi bài của lũ bạn khiến tôi rối bời lên. Chẳng còn thời gian rảnh để nhớ đến Minh Long.

Đã đến giờ đi học mà hai bài toán tôi vẫn chưa làm xong. Kiểu này chỉ có nước mượn tập chép vào thôi. Nhà trường thật bất công, lớp chuyên Toán thì bài quá trời trong khi tụi chuyên Anh cứ lỏng lỏng long long nhong chơi suốt ngày.

“Chị ơi!” Tôi quay lại, một cô bé có gương mặt trái xoan xinh xắn, đôi môi nhỏ cùng lúm đồng tiền rất duyên đang cười với tôi.

“Em gọi chị hả?” Tôi hỏi.

“Dạ, có anh kia nhờ em đưa chị cái này.” Cô bé chìa ra một hộp kẹo sô cô la loại nhỏ. Tôi nhận lấy thì cô bé nhanh chóng chạy đi.

Có một lá thư nữa “anh biết nếu anh đưa thì em không nhận, nên anh mới nhờ gái đẹp đưa dùm. Mong giờ ra chơi em trả lại anh cái hộp kẹo này ở sân thượng trường. Nếu em bỏ qua cho anh, em hãy ăn hết những viên sô cô la đen. Nếu em chưa hết giận thì hãy ăn hết những viên trắng. Màu còn lại trong hộp để anh ăn!”

Tôi bật cười trước cách xin lỗi bá đạo của cậu ta. Chỉ có thể là Minh Long. Tôi mở hộp, lấy hết tất cả những viên màu đen mà ăn hết, tôi sẽ nghe theo lời anh. Hãy tha thứ cho nhau.

Cảm giác ăn xong mấy viên đồ ngọt đáng ghét đó là “Ngán”. Cực kì, cực kì ngán. Uống bao nhiêu nước cũng vậy, cái vị ngọt ấy cứ quanh quẩn trong cổ. Muốn nôn hết cho rồi.

Giờ ra chơi, tôi lên sân thượng như lời cậu ta bảo. Vừa lên đến, tôi thấy cậu ta đứng đó từ lúc nào. Không có Thục Khuê, tốt. Tôi ghét thấy mặt con bé đó.

“Trả anh như anh đã nói!” Tôi đưa hộp sô cô la cho cậu ta. Cậu ta nhận lại nhưng vẻ mặt đầy lo lắng. “Mở đi, xem còn màu gì?” Tay cậu ta dần dần mở nắp hộp ra. Những viên sô cô la màu trắng hiện ra. Cậu ta nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng cười.

“Cảm ơn em!” Cậu ta ôm chầm lấy tôi. Tay tôi ôm thật chặt eo cậu ta lại. Tôi không muốn chúng tôi lại lạc mất nhau thêm một lần nào nữa.

53. Chương 53: Lời Đề Dọa

Kể từ ngày tôi làm hòa với cậu ta, tôi thấy rằng cuộc đời này ý nghĩa hơn nhiều. Không còn những ngày dằn vặt trong đau khổ, không còn những ngày nhớ nhung đến phát điên lên. Cũng từ ngày làm hòa, tôi không gặp anh nữa. Anh chỉ nhắn cho tôi một tin nhắn với vài dòng ngắn gọn “Khi nào em đau khổ nhất, hãy nhớ đến anh! Còn hạnh phúc, em hãy dành cho Minh Long!” Tôi cảm động đến rơi nước mắt về dòng tin nhắn này. Anh là một người đàn ông tốt.

Bây giờ, hằng đêm, tôi thường gọi điện tâm sự với anh. Trong điện thoại, lúc nào tôi cũng nghe thấy giọng anh khẽ cười. Anh luôn như vậy, mười tám năm qua anh vẫn luôn như vậy. Luôn lắng nghe tôi, luôn che chở và bảo vệ tôi. Anh không bao giờ giấu tôi việc gì cả. Có lẽ vì như thế mà tôi đã sốc khi biết Minh Long đang lừa dối mình.

“Đàn ông không phải ai cũng giống nhau, chỉ có anh là yêu thương em vô điều kiện, anh không để em tranh giành ai với bất kì ai. Vì anh là anh hai của em. Còn ngoài xã hội thì khác em ạ, không ai yêu em vô điều kiện đâu và em muốn giữ được hạnh cho bản thân thì em phải biết loại bỏ kẻ dư thừa ra khỏi cuộc chơi! Nhớ nhé!” Giọng anh nhỏ nhẹ nhưng quyết đoán, anh luôn có sự lạnh lùng và tàn nhẫn. Với ai thì tôi không biết nhưng với tôi, thì anh chưa bao giờ làm tôi phải đau.

“Em hiểu rồi!” Tôi trả lời. Anh nói đúng, tôi phải loại bỏ kẻ thứ ba ra khỏi cuộc chơi và kết thúc trò này. Cô bé đó ngày nào còn bên Minh Long thì ngày đó tôi chưa có được hạnh phúc. Đầu dây bên kia anh khẽ cười. “Tút...tút...” Âm thanh kết thúc cuộc gọi vang lên. Tôi nhẹ nhàng bỏ điện thoại xuống.

“Thục Khuê, đến lúc chị giành lại những gì là của chị rồi!” Tôi khẽ nói. Giờ đây trông tôi có vẻ ác.

Ngày hôm sau đến trường, Minh Long không đi cùng tôi nhưng tôi biết cậu ta cũng chẳng đi cùng Thục Khuê. Vì vừa lên đến khúc rẽ giao nhau của khối mười và mười hai thì tôi đã gặp cô bé Thục Khuê đang đứng đó.

“Hai người làm hòa rồi?” Tôi vừa bước đến thì cô bé lên tiếng. Tôi đứng lại, quay mặt đối mặt với cô bé đó.

“Phải, đã làm hòa.” Tôi trả lời.

“Nhanh nhỉ?”

“Thời gian đó đủ để em có được Minh Long nhưng em không làm được, tiếc thật!” Tôi cúi người xuống, ngang với chiều cao của cô bé.

“Chị nghĩ chị thắng tôi?” Cô bé hỏi.

“Hiện tại là chị thắng em nhưng tương lai, chị không dám nói trước.” Tôi mỉm cười.

“Có một ngày, tôi sẽ khiến cho chị mất cả Minh Long lẫn Minh Phong! Hãy đợi đấy!” Cô bé đó tuyên bố một câu sắc mùi hoạt hình rồi bỏ đi. Nhưng đối với tôi đó là một lời cảnh cáo. Đường như con bé đó đang nắm trong tay con ác chủ bài nên mới dám nói vậy.

Tôi đứng chờ người ra đó, lục phủ ngũ tạng của tôi giờ đây cứ như đang đánh lộn. Nó rối bời lên.

“Phương Anh!” Tôi quay người lại. Minh Long đang đứng đó, mỉm cười với tôi. Tôi đi về phía cậu ta. “Sao em chờ người ra vậy?” Cậu ta thích vén tóc tôi lên hay sao ấy. Gặp là vén hết cả tóc lên.

“Không có gì đâu anh!” Tôi mỉm cười lắc đầu. Tiếng trống vào học vang lên, kết thúc màn tình cảm lãng mạn ướt át tại đây. Cậu ta cúi xuống hôn lên má tôi rồi về lớp. Tay tôi rờ vào nụ hôn của cậu ta trên mặt mình rồi mỉm cười.

Trong giờ Sinh học

“Ày da, lúc thì khóc, lúc thì cười, mình khổ với bồ quá đi!” Con Minh Thùy đẩy đẩy vai tôi. Tôi nhìn nó mỉm cười. Nó nhét vào tay tôi một tấm thiệp hồng lè.

“Thiệp cưới hả?” Tôi ngây ngô hỏi.

“Bà ơi bà, thiệp sinh nhật, chữ bị chà bá mà không thấy là sao. Cưới xin gì ở đây!” Tôi cười cười với nó.

“Ai biết được!” Tôi mở thiệp ra, lại là quán bar đó. Con này nó nghiền trai đẹp ở quán đó rồi.

“Nhớ đến nha!”

“Ô kê con gà ác!”

Ra chơi tôi gặp Minh Long, cậu ta cũng đang đứng đọc cái gì đó màu hồng. Đi lại gần tôi mới biết đó là thiệp sinh nhật của con Thùy. Cậu ta gờ cái thiệp lên nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng gạt đầu. Cả hai cùng thở hắt ra.

Cái con đó không hề biết ở đó nó đã để lại dấu ấn nặng nề với tôi, thế mà cứ tổ chức ở đó mới chịu. Vì để nó vui nên đành phải đi thôi.

54. Chương 54: Tiệc Sinh Nhật Của Minh Thùy

Ngày 17/3 năm nay lại rơi vào thứ bảy nên nó lại cái màn sinh nhật thâm đêm. Năm giờ tôi rời khỏi nhà. Chưa có một bà mẹ nào mà sướng như tôi, đi chơi mà con vẫn có người giữ. Di tôi độc chiếm Minh Phong luôn rồi. Hồi đó dì thương tôi nhất, giờ thì Minh Phong là nhất, tôi là bét. Không lẽ tôi đi ganh tị với con mình chứ.

Sáu giờ tôi có mặt ở quán bar đó, sau một năm thì nó có vẻ đáng sợ hơn xưa. Tôi không biết đây là phong cách của quán hay dạo này làm ăn thất bại mà quán tôi tàn đến vậy. Tôi đưa thiệp cho bảo vệ, hai người đó nhìn tôi một lượt rồi mới cho vào, an ninh kinh thật.

Vừa bước vào trong thì âm nhạc đã khủng bố lỗ tai tôi. Thể loại nhạc gì mà ùng ùng kinh vậy. Con Thùy thấy tôi thì chạy ra kéo vào nhập tiệc. Thật ra bảy giờ mới khai tiệc, giờ chỉ là giao lưu thôi.

“Bồ sao vậy? Sao hôm nay mặc kín quá vậy?” Trời ạ, cái áo tôi đang mặc được liệt vào top thiếu vải mà nó nói kín. Chiếc quần si ngắn cùn ở trên mà kín. Không lẽ tôi thoát ỹ chứ. Tiệc gì mà phải mặc đồ màu đen, thấy thôi là biết con chủ tiệc tánh kì rồi.

“Banh con mắt ra mà nhìn, kín gì mà kín, mặc như bồ mới gọi là hở à?” Tôi dí tay vào ngực nó.

“Ây da, sao bồ lại dê mình cơ chứ, ngại chết được!” Nó chụp lấy tay tôi rồi cười.

“Mở nhạc khác đi, khó chịu quá!”

“Hả?”

“Mở nhạc khác đi!”

“Hả?”

“Mình kêu bồ mở nhạc khác đi, bồ bị đui hả?” Tôi hét vào lỗ tai nó, nó gật đầu liên tục rồi cười xòa.

“Ô kê bồ!” Nó đi lại nói gì đó với DJ thì lại chuyển qua thể loại khác. Kinh khủng hơn ban nãy, con này nó khủng rồi. Tôi định gọi nó nhưng nó đi tiếp những người khác nên thôi.

Tôi ngồi ăn trái cây thì Minh Long đi vào, cậu ta cười với tôi. Tặng quà cho Minh Thùy xong thì cậu ta đến ngồi kế tôi. Tay khoác qua vai đùa nghịch vài lọn tóc vô tình rơi xuống. Nếu giờ tôi được hỏi cậu ta thì tôi sẽ hỏi rằng “anh thích tóc dài không, em tài trợ cho anh ba bộ!” Gì đâu mà nghịch tóc tôi hoài.

“Em đến lâu chưa?” Cậu ta nói vào tai tôi như hét.

“Em không có bị điếc, la gì lớn vậy?” Tôi hét vào tai cậu ta, mặt cậu ta nhăn lại nhưng nhìn tôi mỉm cười. Lại là trò đùa của cái thứ hoa hoa công tử.

“Mọi người ơi, kim đồng hồ đã điểm bảy giờ rồi! Giờ thì sao nào?” Giọng con Thùy đã lớn rồi mà giờ nó còn hét qua hai cái loa công suất khủng này nữa.

“Nhập tiệc!” Những người ở dưới hò hét điên loạn, bắn hoa giấy lum la.

“Đúng rồi!” Con Thùy hét lên rồi bắt đầu mở chai rượu nó đang cầm trong tay. “Đùng” hàng loạt chai rượu được mở nắp sau lời tuyên bố của nó.

Nó đi rót rượu mời mọi người, đến tôi nó chừa lại. Ồ hay, con này. Sau khi đi một vòng thì nó đem lại cho tôi một ly rượu “khác loài”.

“Uống đi, cạn nha!” Nó kê ly rượu sát vào miệng tôi.

“Có gì trong đây?” Tôi đẩy ly rượu ra nhìn nó. Nó chỉ cười nhưng không đáp, lại kê ly rượu sát miệng. Tôi cầm lấy tu một hơi. Khoảng hai ba phút sau, không có gì xảy ra. Ly rượu này an toàn.

Tôi đã tự nhủ lòng là lần này không uống nhiều nhưng cứ bị “đề đống” nên bây giờ đã hơi ngà ngà say. Đầu óc lâng lâng, tôi và con Minh Thùy bắt đầu lắc lư theo nhạc.

“Mình rất là vui nha!” Con Thùy ôm lấy tôi. Trời ơi, vụ gì vậy, định chơi les à.

“Vụ gì vui?” Tôi dí tay vào trán nó, mặt nó đỏ ửng vì rượu trông rất mắc cười.

“Mình vui vì bồ và tên khốn Minh Long lại làm hòa! Hay thật, nên mình mới trưng ra bộ mặt này để chúc mừng bồ!” Nó vừa nói vừa chỉ vào mặt nó. Tôi lấy tay đẩy nó ra.

“Thôi đi, cậu đem bộ mặt này mà trưng ra với Viễn Kiệt, trông thật buồn nôn mà!” Tôi và nó cùng cười khưốc. Thật là, khi say con người ta hoàn toàn không thể ý thức được bản thân nói gì.

Một giờ sáng, buổi tiệc giờ đây chỉ còn lại trận hoang tàn. Tôi lê lết ra khỏi quán bar, tốt nhất là nên về nhà. Tránh để xảy ra bất trắc. Đi đứng còn không vững nữa nên việc gọi điện cho tài xế thật là khó khăn mà.

Hai mắt cứ muốn nhắm lại, bỗng một bàn tay khoác lấy vai tôi, nhấn tôi vào xe và...và...tôi thiếp đi trong chiếc xe hơi sang trọng đó.

55. Chương 55: Ghen

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy ở một căn phòng lạ lẫm. Toàn phòng được bố trí rất đơn giản. Một chiếc bàn cà phê, hai cái ghế. Chiếc tivi LED dán trên tường. Toàn căn phòng là màu trà ẩm áp. Xung quanh thoảng mùi Tulip. Tôi ngồi đây đây thái dương, đầu óc hơi nhức. Lần này tôi lại ngủ ở chỗ lạ chứ không về nhà.

Nhưng có lẽ khá hơn là tôi không nằm kế trai và còn mặc quần áo. Chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, hình như là áo của đàn ông. Ồ, là áo đàn ông. Cái gì, áo đàn ông? Vậy bộ đồ hôm qua của tôi đâu, tên biến thái nào đã tự tiện thay quần áo cho bốn cô nương trong khi bốn cô nương đang say chứ. Có lòng tốt đưa về là được rồi, làm gì mà phải thay dùm chứ.

“Cạch” cửa phòng mở ra, tôi chụp ngay cái gối mà ném ngay về phía cửa. Ném trúng phóc, ném trúng một tên đàn ông da trắng, dáng cao. Người đó khom xuống nhặt chiếc gối xong rồi đứng thẳng người lên.

Dáng cao, người vận áo phông trắng, quần âu thun xám. Mái tóc hớt gọn màu nâu. Sao dáng người này quen quen, hình như tôi gặp người này rồi. Anh ta quay mặt qua, đem gối đặt lên giường và ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi gượng chín mặt, thì ra người đàn ông đẹp trai ấy là anh.

“Hốt xác em về không nhận được lời cảm ơn mà còn bị ném gối! Em thật quá đáng!” Anh ngắt mũi tôi.

“Em tưởng là tên biến thái nào ấy chứ? Mà anh...mà anh...” Tôi ngập ngừng nhìn vào bộ đồ mình đang mặc.

“Không có, là cô giúp việc thay.” Anh thật là hiểu ý tôi, chỉ cần nói vậy là anh đã hiểu. Anh vuốt tóc tôi. “Làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo xong thì ra ăn sáng.”

“Dạ!” Anh đứng lên rời đi. Tôi bất chợt nắm tay anh lại.

“Sao em?” Anh hỏi tôi.

“Lúc em rời nhà đi thì anh vẫn còn ở nhà mà, sao giờ anh có căn hộ này?” Tôi hỏi. Chỉ là tò mò thôi.

“Anh không thể sống được ở căn nhà đó nữa, anh không chịu nổi bản tính bảo thủ của ba và sự im lặng nhần nhện của mẹ.” Anh nhìn tôi trả lời.

“Thế còn chị Phương Ân? Chị ấy sao?”

“Phương Ân rất nghe lời ba, lúc nào con bé đó cũng vậy, chẳng dám chống lại ba. Chỉ có anh và em là chống lại ba thôi. Em bị đuổi đi anh đã không cam tâm, thế mà anh năn nỉ ông thì ông đuổi anh đi. Ông chỉ vì cái sĩ diện ảo của mình mà từ bỏ tất cả.” Có vẻ anh rất tức giận khi nhắc lại chuyện này. Anh đã từng muốn thay đổi ba nhưng anh không làm được. Từ đó anh thể chừng nào ba thay đổi thì anh mới lấy vợ. Đến giờ, anh đã hai mươi bảy tuổi mà vẫn độc thân.

“Không ai hiểu nổi ba nghĩ gì nữa!” Tôi thở dài, anh vuốt tóc tôi rồi rời đi. Tôi bước vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo.

Mười lăm phút sau tôi ngồi đối diện với anh ở bàn ăn. Hôm nay ăn bột chiên, anh biết tôi không ăn hành nên phần của tôi không có hành, anh luôn hiểu tôi nhất. Tôi cười tí mắt khi anh bưng đĩa bột chiên ra trước mặt tôi.

“Bốn trứng như cũ!” Anh nói rồi mỉm cười hiền hòa.

“Cà phê nóng không đường!” Tôi đẩy ly cà phê đến trước mặt anh. Anh cười, tôi cũng cười. Cả hai ngồi ăn rất vui vẻ. Chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, anh rất vui khi tôi kể về Minh Phong và Minh Long.

“Em còn nhớ lúc mười bốn tuổi em nói gì với anh khi chúng ta đi đến cánh đồng bồ công anh hôm trước không?” Anh hỏi tôi.

“Nếu sau này anh không nắm tay em nữa thì em phải làm sao?” Tôi nhắc lại lời tôi nói ngày đó.

“Và anh đã trả lời...”

“Anh đã trả lời: Nếu anh không nắm tay em nữa thì sẽ có một người con trai khác thay anh nắm tay em đi hết quãng đường còn lại!” Tôi nói tiếp. Đến đây thì tôi lại khóc. Anh ôm tôi vào lòng.

“Bé Sun mạnh mẽ lắm mà, sao lại dễ khóc trước mặt anh vậy?” Anh cười nhẹ, tay vuốt nhẹ vào mái tóc tôi. Anh lúc nào cũng dịu dàng như nắng.

“Em muốn anh sẽ nắm tay em mãi!”

“Không được, hiện tại Minh Long đang thay anh nắm lấy tay em, nhưng nếu cậu ta làm em đau, em hãy nói với anh!” Anh mỉm cười nhìn tôi. Tay lau nhẹ nước mắt cho tôi. Tôi thì gạt đầu lia lịa.

Xe anh dừng lại ngay nhà dì, tôi xuống xe, anh cũng xuống xe. Anh hôn lên trán tôi, nhẹ nhàng. Đối với tôi đó là lời tạm biệt của anh trai dành cho em gái. Không có gì quá đáng, từ nhỏ, ngày nào anh cũng hôn tạm biệt tôi kiểu này. Nhưng với người ngoài thì khác. Đặc biệt đối với Minh Long.

“Phương Anh!” Nghe giọng tôi đã biết Minh Long. Cậu ta có cần gằng tên tôi như vậy không chứ. Tôi quay qua nhìn cậu ta mỉm cười, cậu ta thì khác, mặt căng kinh khủng. Không nói không rằng, cậu ta giáng vào mặt anh một cú trời giáng. Ôi, còn đâu là gương mặt lạnh lùng của anh. “Á, Minh Long, anh sao vậy, sao lại đánh anh ấy?” Tôi đỡ lấy anh, trời ạ, một bên miệng chảy máu.

“Anh cứ tưởng em quay về với anh thì em bỏ anh ta rồi chứ? Thì ra em cũng bắt cá hai tay thôi!” Cậu ta cười khẩy.

“Làm sao em bỏ được anh ấy hả, em bắt cá hai tay đó. Một tay giữ người em yêu là anh một tay giữ người yêu em là anh ấy. Sao em bỏ anh ấy được? Anh có thấy đứa em gái nào bỏ anh trai mình chưa?” Tôi hét vào mặt cậu ta. Cậu ta thì đứng đực ra đó.

“Đây là anh trai em?” Cậu ta chỉ chỉ.

“Phải!” Tôi gạt đầu, “không tin thì đi xét nghiệm ADN liền cho xem”. Tôi đỡ anh vào nhà để bôi thuốc, bỏ mặt cậu ta đứng như trời trồng ở đó. Người gì đâu không chịu hiểu rõ tình hình trước khi hành động gì cả.

“Trời ơi, Đấng Huy! Ai đánh con ra nông nổi này?” Dì tôi xoa xoa vết thương trên mặt của anh. Anh khề nhằn mặt. Minh Long vừa bước vào, tôi nhìn cậu ta với ánh mắt rực lửa, dám đánh anh tôi, cậu ta muốn chết rồi.

“Là Minh Long ấy, cậu ta không chịu nghe con nói, chưa gì hét nhào vào đánh anh một cái giáng trời, còn đâu nữa gương mặt lạnh lùng của tổng giám đốc.” Tôi bôi thuốc mỡ lên vết thương trên mặt anh, lòng tiếc thương cho gương mặt ngàn vàng.

“Anh Đấng Huy, cho em xin lỗi! Tại em không biết!” Minh Long cúi người xin lỗi anh.

“Anh làm ra chuyện rồi xin lỗi là xong à? Anh lúc nào cũng vậy!” Tôi bức xúc thay anh tôi. Ngay lúc này tôi muốn đứng lên bụp cho cậu ta một phát. Anh nắm tay tôi lại, nhìn tôi.

“Cậu ấy đánh em à?” Anh hỏi.

“Sao?” Tôi hỏi lại.

“Cậu ấy đánh anh, xin lỗi anh chứ không đánh em và xin lỗi em! Anh mới là người quyết định bỏ qua cho cậu ấy hay không chứ không phải em, làm gì em bức xúc dữ vậy?” Anh nói xong tôi mới nhận ra, nãy giờ tôi làm lố. Tôi ngồi im re. “Không sao đâu, cậu làm vậy là bình thường, khi thấy người mình yêu đi với người khác thì ai mà bình tĩnh nổi!” Anh tôi vừa nói vừa cười với cậu ta. Cậu ta cũng cười.

“Trời ơi!!!” Dì tôi bỗng hét thất thanh, tất cả mọi người đều nhìn dì. “Nồi canh của tôi, tại mấy cậu mà làm tôi quên mất nồi canh đang nấu!” Dì tôi đổ lỗi cho anh và Minh Long. Cả nhà cùng nhau bật cười.

“Để con phụ dì!” Anh và Minh Long cùng đồng thanh lên tiếng. Cả hai nhìn nhau bật cười rồi cùng đi xuống bếp. Tôi thấy dì loay hoay ở dưới một hồi rồi đi lên chơi với Minh Phong.

“Sao dì không nấu nữa?” Tôi hỏi dì.

“Hai thằng đẹp trai đó giành nấu cả rồi!” Dì tôi trả lời trông rất hậm hực. Tôi bật cười.

Hơn hai tiếng sau thì đồ ăn được dọn ra bàn. Nhìn anh và Minh Long mang tạp dề nhìn rất đẹp nha. Tạp dề hoa hòe lờ lợt. Thức ăn thơm phức làm bao tử tôi biểu tình. Tôi bóc một miếng thịt chiên cho vào miệng. Oa, ngon tuyệt. Đang định bóc miếng thứ hai thì “bình” một cú cốc đầu trời giáng. Tôi quay người qua, là anh. Tôi cười hề hề rồi bỏ miếng thịt xuống. Món này của anh làm, ăn không trôi rồi. Tôi thấy đĩa xúc xích nướng liền mò tay bóc một miếng nhỏ. Chưa kịp cho vào miệng thì “bình” lần thứ hai. Món này cũng của anh làm hả. Tôi quay người qua, là pho tượng mỹ nam thứ hai. Của Minh Long, món này Minh Long làm. Tôi cũng không ăn được rồi. Tôi tiến đến gần hai người đàn ông đó, dang tay ôm cả hai và nói: “Em là người con gái hạnh phúc nhất!”

56. Chương 56: Nên Đi Thực Tập

Cả nhà bốn người ngồi quây quàng bên bàn cơm trưa hạnh phúc vô cùng. Hôm nay là ngày tôi thấy bữa cơm trưa này ngon vô cùng. Ai cũng nói, cũng cười tít cả mắt. Những món ăn do anh và Minh Long làm ngon tuyệt. Món nào cũng là món tôi thích.

“Hai đứa thi đại học gì?” Anh bắt ngờ hỏi.

“Kinh tế.” Cả hai cùng đồng thanh đáp rồi nhìn nhau cười.

“Minh Long thì về tập đoàn của nhà làm việc, còn Phương Anh, con về tập đoàn của dì làm việc. Đăng Phong à, con xem còn chỗ nào trống xấp em nó vào cho quen với các loại hồ sơ từ bây giờ. Sau này, tập đoàn của dì là do hai đứa nắm giữ.” Dì tôi nói một hơi mà tôi chẳng nghe kịp.

“Phương Anh còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm nên con bé là trợ lý cho con. Nếu nói chỗ còn trống mà thích hợp với con bé thì là chiếc ghế chủ tịch tập đoàn!” Anh tôi nói đùa.

“Đúng đúng.” Dì tôi hòa theo, cả nhà lại cười. Tôi cứ nghĩ hai người bọn họ nói giỡn, không ngờ là nói thật.

“Vậy tuần sau em đi đến tập đoàn với anh, tập làm quen thôi!” Anh nói.

“Hả?” Miệng tôi lúc này chắc nhét được trái chanh vào.

“Anh nói...”

“À. À, em biết rồi!” Tôi gật đầu. Anh cười một cách hài lòng.

Gần ngày thi thì chúng tôi chỉ học buổi sáng, buổi chiều thì tự học hoặc muốn làm gì làm. Tôi thì buổi chiều phải đến tập đoàn. Vận bộ đồng phục học sinh bước vào tập đoàn thì bị chặn lại. Tôi giải thích cỡ nào cũng không cho tôi vào. Đành sử dụng chiêu cuối, cầu cứu anh.

“Anh ơi, em bị chặn dưới đất rồi!” Tôi nói rồi nhìn hai tên bảo vệ to con đang nhìn tôi như sinh vật lạ.

Năm phút sau, một người đàn ông đẹp trai vận vest màu bạc bước ra. Nhìn thôi thì cũng đã khiến bao trái tim phụ nữ rung động. Tôi cũng không ngoại lệ. Anh nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng mỉm cười.

“Vào thôi em!” Anh đi ra nắm tay tôi vào, mọi người nhìn tôi với cặp mắt ganh tị. Haha, tôi thích cặp mắt này, cặp mắt ganh tị.

Tôi đi theo anh lên đến tầng hai mươi lăm, tầng cao nhất của tập đoàn. Đẩy cửa phòng làm việc của anh bước vào, quào, rộng thênh thang. Tôi chạy lại ngồi trên chiếc ghế của anh, rất thoải mái nha. Anh nhìn tôi cười rồi đặt trước mặt tôi một tập tài liệu.

“Gi đây anh?” Tôi hỏi.

“Tài liệu, em đọc hết đi!” Tôi ngồi ngênh mặt ra nhìn anh. Anh chỉ cười rồi ôm cái laptop qua bàn khách ngồi làm việc.

Tôi bắt đầu đọc, đọc hết trang này đến trang khác. Nào là chứng khoán, nào là chỉ số gì gì đó. Đọc xong mười bộ, tôi nằm vật ra bàn thở thoi thóp.

“Cốc...cốc...”

“Mời vào!” Anh lên tiếng. Một cô gái mặt váy ngần bước vào. Đi về phía bàn làm việc nhưng khựng lại khi thấy tôi ngồi đó. Tôi chỉ chỉ qua bàn đối diện. Cô ta đi qua đó, cố gắng cúi thấp người để cổ áo trễ xuống. Tôi ngồi đây trẻ môi. Anh nhìn tôi cười.

“Cô ra ngoài đi, sẵn mang vào cho tôi một ly sữa nóng!” Cô ta đi ra ngoài, rất nhanh mang vào một ly sữa nóng bốc khói. “Đề lên bàn cho cô ấy!” Anh chỉ qua bàn của tôi.

Tôi thì nằm đó thờ thoi thóp như cá ngộp nước. Một buổi đọc tài liệu thôi mà tôi chết lên chết xuống. Chắc tôi không có duyên với kinh tế rồi.

57. Chương 57: Kí Hợp Đồng

Hôm nay, sau buổi học thì tôi phải đi theo anh để kí hợp đồng với người ta. Đây là một hợp đồng tôi rất kì vọng. Tôi đặt rất nhiều tâm huyết vào hợp đồng này. Mong đối tác sẽ chấp nhận.

Ngồi ở nhà hàng đợi hơn ba mươi phút thì đối tác mới đến. Đó là hai người đàn ông đáng tuổi ba tôi. Già chất. Theo phép lịch sự thì tôi và anh đứng lên bắt, cái ông già già nắm tay tôi hoài không buông, nhìn mặt là biết đề. Tôi cười cười rồi rút tay lại.

“Hôm nay anh đi kí hợp đồng mà còn dẫn theo cả thư kí nữa à? Cô bé này còn là học sinh sao?” Ông ta cười khà khà. Bởi vì là đối tác nên tôi nhịn chữ dân bình thường là tôi bực ông một phát rồi. Cho về húp cháo quãng đời còn lại vì cái tội ăn nói hàm hồ.

“Tôi không có thói quen có thư kí, đây là em gái tôi, người đưa ra đề án này.” Anh tôi nói, rất nghiêm túc, rất quyết đoán.

“Vậy à? Chúng ta hãy cùng ăn một ít gì đó trước khi bàn bạc công việc!” Ông già kia đề nghị.

“Ôi, xưa giờ tôi không có thói quen ăn trước, bàn sau. Tôi nghĩ mình nên đi thẳng vào vấn đề, nếu hợp tác, chúng ta sẽ cùng ăn mừng. Còn nếu không hợp tác, không ăn uống gì cả. Đỡ tốn tiền cho đôi bên.” Tôi nói thẳng những gì tôi nghĩ. Tôi thấy mình nói vậy không có chút bốc đồng nào cả.

“Haha, được thôi cô bé! Anh rất thích tính tình của cô bé!” Hai ông đó cười khà khà, nghe mà buồn nôn. Anh? Mặc cười, mặt hai ông nhận được hai chữ ông cố chứ anh.

Tôi bắt đầu đi vào bài thuyết trình đã chuẩn bị từ trước. Nói xong nói dài tóm lại là mong hai cha đó kí hợp đồng. Hai ông ta nhìn tôi nhiều hơn nhìn vào hợp đồng. Tôi cảm nhận được điều đó.

“Được, anh sẽ kí hợp đồng với tập đoàn của em! Nhưng...” Hai ông ta bắt đầu đưa ra nhưng nhị, nhìn thôi thì cũng biết muốn gì.

“Cảm ơn ông đã hợp tác, bút đây, mong hai ông đọc kĩ điều khoản rồi kí vào.” Anh lên tiếng, đưa cho ông ta cây bút. Hai ông đều kí vào, bình thường là chỉ một người kí nhưng do công ty ông ta có chức đồng tổng giám đốc. Có nghĩa là có hai tổng giám đốc. Nên bản hợp đồng này chỉ có giá trị khi có hai chữ kí. “Sau khi ăn ở đây xong, chúng ta sẽ cùng đi đến một nơi để tâm trạng thoải mái.” Anh nói. Hai ông ta rất vui vẻ nhìn tôi. Nhìn quái gì chứ, anh tôi nói úp mở thì tôi cũng biết đi đâu rồi. Tôi thề là có bất trắc gì xảy ra thì tôi cắn lưỡi chết chứ không để bất cứ người đàn ông nào ngoài Minh Long đụng vào tôi. Bỗng anh nắm tay tôi, chắc có lẽ mặt tôi căng lắm hay sao ấy.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện rất rôm rả nhưng tôi chẳng thấy tự nhiên chút nào. Mắt tôi vô tình liếc qua bàn xa xa đằng kia. Là Thục Khuê, cô bé đang ngồi nói chuyện với mẹ Minh Long. Hai người đó tôi chẳng lần vào đâu được. Khí chất của một phụ nữ thành đạt của bà Lục Ngọc khiến tôi nhận ra bà ngay cả khi không nhìn thấy mặt. Họ đang nói gì đó, lâu lâu bà ta lại liếc nhìn về phía tôi. Đụng nhau thì gật đầu chào bà ta một cái lẩy lẩy. Có lẽ bà ta không ưa tôi.

Đang ngồi suy diễn xem Thục Khuê nói gì với bà ta thì anh khều tôi. Chúng tôi phải rời khỏi nhà hàng. Anh thanh toán tiền, tôi phải đi ra trước với hai cha đó. Đứng hòng làm bận với bốn cô nương. Anh bước

ra, tay mở khóa chống trộm bằng cảm ứng xa cho xe. Chiếc xe kêu lên “tút tut” và đồng loạt đèn của xe nhấp nháy. Anh mở cửa mời hai chả vào, tôi ngồi ở ghế lái phụ với anh. Dù sao ngồi đây cũng an toàn.

Rất nhanh, chừng ba mươi phút chiếc Camry đen bóng của anh dừng lại trước một câu lạc bộ. Đi nhiều câu lạc bộ khác nhau với con Minh Thùy rồi mà tôi chưa thấy câu lạc bộ nào sang chảnh như cái này. Nó quá lộng lẫy. Anh có cả thẻ hội viên ở đây, thật là hâm mộ anh.

Anh nắm tay tôi đi vào, hình như mọi người ở đây ai cũng biết mặt anh. Họ đều cười nói như đã quen anh lâu lắm rồi. Cô phục vụ nóng bỏng dẫn chúng tôi lên tầng trên và dừng lại ở phòng vip một. Phòng loại A luôn, chắc mắc lắm.

Sau khi vào phòng, rượu và trái cây được bưng vào thì làm sao thiếu được người phục vụ. Có ba cô chân dài vận đầm bó đen đi vào, hai cô xề qua hai cha kia, còn một cô xề qua bên anh nhưng anh xua tay, cô ta hiểu ý liền đi ra ngoài. Hai cha đó chìm đắm trong tử sắc, chả màn đến xung quanh.

Tôi thì tỉnh bơ ngồi ăn kem. Anh nói tôi không được uống rượu vì mai còn đi học. Lúc nào anh cũng lo cho tôi.

“Anh hay đến đây hả?” Tôi hỏi anh.

“Ừ, đi hợp tác với mấy ông này thì phải đến đây!” Vừa nói anh vừa múc kem trong ly của tôi cho vào miệng, ăn rất ngon lành. Không biết có ai khen anh rất “tĩnh” và đẹp trai không nhỉ.

“Nếu không có em đi cùng thì anh sẽ cho cô ấy phục vụ hả?” Tôi lại hỏi, anh thì vẫn ngồi múc ăn.

“Không, anh không thích những phụ nữ ở đây chạm vào anh, bắn chết! Hết rồi!” Anh bỏ chiếc thìa nhỏ xuống nhìn tôi cười.

“Anh...sao anh dám ăn hết mà không chừa em?” Tôi nghiêng răng hỏi.

“Mười ly nữa!” Anh nói vào chiếc máy được cài sẵn ở phòng. Tôi trố mắt nhìn. Mười ly, sao ăn hết. Anh xoa đầu tôi cười. Chỉ có anh mới bắt nạt tôi một cách dịu dàng như vậy thôi.

Tôi tròn tròn tròn trắng ăn hết mười ly. Muốn ới luôn. Sau khi tôi và anh xử sạch mười ly kem thì anh nắm tay tôi đứng lên. Tôi đang hoa mắt lên vì cái lạnh của kem nên chả hỏi gì cả. Ra khỏi phòng, tôi thấy anh đứng nói với cô phục vụ kia.

“Chăm sóc cho hai ông ta thật tốt, đây, tôi tính tiền luôn. Hai ông ta có hỏi thì nói tôi đưa em gái về trước và có việc bận.” Anh đưa tờ chi phiếu cho cô ta rồi nắm tay tôi rời đi.

Chiếc Camry đỗ bên bờ sông Bạch Đằng, tôi và anh mỗi người một hộp bắp xào mà ngắm trời đêm. Gió sông mênh mang treu đùa mái tóc tôi và anh. Cái lạnh của sương đêm ngấm vào da thịt nhưng tôi không cảm thấy lạnh bởi vì có anh bên cạnh. Nhưng sẽ ấm hơn nữa nếu người ngồi cạnh tôi lúc này là Minh Long.

“Em cảm thấy công việc này như thế nào?” Anh hỏi tôi.

“Ồn nhưng khá khó khăn!” Tôi trả lời.

“Em sẽ nghĩ gì nếu em và anh nắm giữ vị trí đồng chủ tịch?”

“Em sẽ để anh ngồi ở đó, em chỉ cần chiếc ghế phó chủ tịch là được rồi. Hai người ngồi chung một ghế sẽ rất chật!” Tôi ngây ngô trả lời.

“Có một vài chuyện, chỉ khi em đứng ở vị trí cao nhất mới có thể nói chuyện với họ mà thôi.” Anh nói. Câu nói của anh khiến tôi vô cùng thắc mắc, ý anh là sao chứ? Nhưng đối với tôi, ghế nào không quan trọng, quan trọng là mình có đủ tài năng và tư cách ngồi ở đó hay không và tôi thấy người xứng đáng ngồi ở chiếc ghế chủ tịch là anh chứ không phải là ai khác.

58. Chương 58: Ba Gọi Về

Lúc đang bận sắp xếp mớ hồ sơ trên bàn làm việc cho anh thì điện thoại tôi reo, là Minh Long, tôi mỉm cười nhẹ.

“Em nghe đây anh!”

“Bà xã, sao lâu quá không gọi anh? Em không nhớ anh sao?” Cậu ta giọng dỗi hờn ở đầu dây bên kia.

“Có, em rất nhớ anh nhưng thời gian không cho phép em làm điều đó. Em bận chuẩn bị những hợp đồng cho đối tác. Em thì rất bận nhưng sao anh rảnh mà gọi buồn đưa lê với em vậy?”

“Anh không rảnh, mười phút nữa anh họp nên tranh thủ lúc chờ đợi gọi cho em. Con khỏe không? Anh nhớ nó quá!”

“Khỏe, nó khỏe lắm, nó biết nói rồi đấy, suốt ngày cứ ba ba thôi. Không biết nó có thương mẹ nó không.” Tôi nói giọng hờn dỗi. Bên kia thì cậu ta cười rất khoái chí. Cái điện thoại này mà cho tay vào bóp cổ cậu ta được thì cậu ta chết ngay với tôi.

“Được rồi, anh vào họp, tối anh qua thăm hai mẹ con!” Cậu ta cúp máy. Tôi đặt điện thoại xuống bàn. Tiếp tục với mớ hồ sơ chẳng gì ra gì đang nằm trên bàn. Xong cái này thì tôi phải làm bài tập ôn thi. Ôi, từ khi nào mà tôi bận đến thế chứ.

“You’re always on my mind, all day that all the times, you’re every thing to me, brightest star to let me see, you touch me in my dream,...” Điện thoại tôi đổ chuông, đầu rồi nhỉ, hồ sơ ăn mất điện thoại tôi rồi. Điện thoại ơi, đừng đầu mất rồi. Tôi không dám gỡ mạnh vì sợ cái đám hồ sơ đó lại tuôn ra nữa, khó khăn lắm mới sắp xếp và phân loại bọn chúng ra được. Đây rồi.

“Em biết tối anh đến mà, vậy thôi nha, em đang làm bài.”

“Có phải số Phương Anh không?” Bên kia là một giọng nói trầm ấm. Không phải Minh Long, tôi lấy điện thoại ra khỏi tai và nhìn vào màn hình. Số lạ hoắc nhưng quen lắm.

“Vâng, ai vậy?” Tôi nhẹ nhàng đáp lại.

“Là ba đây con gái.” Ba sao? Sao ba lại gọi cho tôi vào lúc này chứ? Không phải ba đã từ mặt tôi rồi sao? Ông ấy làm tôi thật bất ngờ.

Cạch, cửa phòng mở ra, anh bước vào để tập hồ sơ xuống bàn. Anh nhìn tôi, tôi nhép miệng bảo là ba, anh cũng tròn xoe mắt như tôi.

“Vâng, có gì không ba?” Tôi lấy bình tĩnh hỏi lại. Thật tình là noi chuyện với ông mà tôi còn run hơn nói chuyện với kẻ bất cóc tổng tiền.

“Con có thể liên lạc với Đăng Huy không?” May quá, là tìm anh, không phải tìm tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Có!”

“Vậy chiều nay hai đứa đến quán cà phê mà lúc trước chúng ta hay đi để gặp ba được không?” Sao lại dính tôi vào nữa, không phải là tìm anh thôi sao. Mà quán lúc trước là quán nào nhỉ.

“Được!” Ngu quá, sao tự dưng nhận lời. Tôi muốn đập đầu chết cho rồi. Đầu dây kia ngắt kết nối. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Ba nói gì vậy?” Anh hỏi.

“Ba nói chiều nay em với anh đến quán cà phê lúc trước mình hay đi gặp ba. Em nhận lời luôn rồi!” Tôi thở dài. “Mà quán lúc trước là quán nào anh?” Tôi hỏi.

“Quán cũ” Anh chỉ nói như vậy rồi anh đi ra lang can phòng làm việc nhìn xuống. Từ đây mà rớt xuống dưới là banh người. Cao lắm nha. Tôi đi ra đứng kế anh.

“Sao anh có vẻ trầm tư?” Tôi hỏi.

“Anh đang suy nghĩ chuyện của ba.” Anh ngưng lại một lúc rồi nói tiếp. “Anh không tin ông nhớ thương chúng ta, phải có chuyện gì đó ông mới gọi và đòi gặp anh em mình. Chiều nay tốt nhất là phải cẩn thận lắng nghe kĩ từng lời ông ta nói.” Anh nói đúng, ông không bao giờ dễ dàng thay đổi quyết định của mình như vậy. Chắc chắn có chuyện gì đó.

Tôi và anh đi vào quán cũ. Nơi mà hồi đó ba và chúng tôi hay tới. Lúc trước khi vô tình đi ngang qua tôi vẫn còn chút cảm xúc nhưng giờ thì khác, tôi thấy rằng quán này giống hệt bao quán khác. Ba đã ngồi sẵn ở đó, sau hơn một năm không gặp ông vẫn như vậy, không già đi chút nào.

“Ba” tôi và anh đi đến đồng thời gọi một tiếng coi như chào hỏi. Ông gật đầu ra hiệu cho tôi và anh ngồi xuống phía đối diện. Khi ngồi xuống thì một ly cacao nóng và một ly cà phê đen không đường được đem ra. Tôi gọi phục vụ và cũng gọi một ly cacao nóng và một ly cà phê đen khác.

“Tại sao hai đứa không uống ly này?” Ba hỏi.

“Ba biết con xưa giờ không có thói quen uống hay ăn đồ người khác kêu sẵn. Lỡ có thuốc ở trong đó thì biết làm sao?” Tôi nói thẳng.

“Tối ba mà con không tin sao Phương Anh?”

“Bản thân là thứ con tin tưởng nhất, còn lại, con không dám đặt trọn niềm tin vào ai cả.” Tôi liếc thấy anh ngồi mỉm cười, nụ cười rất đều.

Phục vụ lại bưng ra hai ly khác và dọn hai ly kia vào. Sau khi phục vụ rời đi thì anh mới lên tiếng.

“Ba gọi chúng con ra đây chi vậy?” Đúng, đây là câu tôi cũng muốn hỏi nãy giờ.

“Ba nghĩ dù gì chúng ta cũng là một gia đình, dù gì chúng ta cũng nên về sống chung. Hai con cũng là con của ba. Do quá nóng giận nên ba đã đuổi hai đứa đi, giờ ba mong hai đứa hãy tha thứ và quay về nhà. Phương Anh, con hãy tha thứ cho ba. Con hãy dẫn cháu ngoại về nhà sống. Ba không quan tâm nó là con ai, ba chỉ cần biết nó là cháu của ba. Thế là được rồi.” Ông nói nghe rất mùi mẫn, tin được không trời. Sao tôi cứ thấy nửa tin nửa ngờ quá. Sống chung gần ấy năm tôi quá hiểu rõ tính ông. Việc gì mà không dám làm.

Sau cuộc nói chuyện, tôi và anh xin phép về nghỉ thêm chút hiện tại không dám quyết định gì cả. Ông cũng đồng ý nhưng vẫn mong chúng tôi nhận lời. Ông đưa cả số điện thoại của mình cho chúng tôi. Nếu đồng ý thì gọi cho ông.

“Anh nghĩ sao?” Tôi hỏi anh.

“Anh không biết, ông đã xin tha thứ nhưng nếu ta không tha thứ thì quả thật mang tội nặng. Thật là anh không tin lời ba nói nổi.” Anh cũng giống tôi, tôi cũng không tin nổi. Đúng trước bờ sông Bạch Đằng, gió mát rượi nhưng lòng tôi trĩu nặng.

59. Chương 59: Cùng Nhau Quay Về

Tối đêm đó, tôi ngồi ở sofa như người mất hồn, đầu óc tôi chỉ toàn chuyện lúc chiều ba nói. Tôi không biết có nên quay về không hay tôi ở nhà đi là tốt nhất.

“Em!” Tôi quay qua, Minh Long đang để Minh Phong ngồi trên đùi, hai cha con ngồi nhìn tôi. “Em làm gì mà thất thần vậy? Anh kêu muốn sùi bọt mép mà không nghe.”

“Không có gì đâu! Em đang suy nghĩ vài chuyện thôi.” Tôi trả lời. Dựa người vào thành sofa.

“Ba...ba...ba” Minh Phong nắm lấy sợi dây chuyền của cậu ta đang đeo ở cổ mà gọi ba. Cậu ta tháo sợi dây chuyền ra đeo lên cổ con trai.

“Sao anh để con đeo tùm lum vậy? Tối ngủ mấy cọng dây này sẽ siết cổ nó mất!” Tôi định tháo ra nhưng cậu ta ngăn tay tôi lại.

“Em yên tâm đi, sợi dây này ngắn lắm, không siết cổ Minh Phong được đâu. Tối nay anh sẽ ở lại đây.” Cậu ta lấy từ chuyện này sang chuyện khác một cách điêu luyện. Điêu luyện đến nỗi tôi không hiểu cậu ta nói gì cả.

“Sao?” Tôi hỏi lại.

“Tối nay anh sẽ ở lại đây, không bàn cãi, không bình luận gì cả. Lưu Ly, cô bé Minh Phong về phòng ngủ đi, nó buồn ngủ rồi.” Cậu ta trao Minh Phong cho Lưu Ly, rồi kéo tôi lên phòng.

“Anh ngủ ở phòng em đi! Em qua phòng đi.” Tôi toan đứng lên nhưng bị cậu ta chụp lại. Ấn vai tôi xuống giường.

“Em yên tâm, anh không đụng vào em đâu.” Cậu ta nói thỏ thẻ vào hõm vai tôi. Có trời mới tin là không đụng. Tay ôm eo tôi thì gọi là gì? Vô tình va phải à? Tôi nằm im đó, không nhúc nhích tránh kích thích dây thần kinh số mười mấy của cậu ta.

Mười một giờ đêm, cậu ta đã ngủ say nhưng tôi vẫn còn thức. Tôi nhẹ nhàng để tay cậu ta qua một bên, rón rén bước ra ban công. Gió lạnh ủa tới ngấm vào da thịt tôi. Lạnh thấu xương. Tiệt trời đã sang hè nhưng ban đêm vẫn còn hơi lạnh.

“Sao em chưa ngủ?” Một vòng tay ôm eo tôi, hơi ấm từ người cậu ta truyền sang tôi. Lúc này tôi thấy tim mình ấm áp thật.

“Em không ngủ được. Lúc chiều ba có hẹn gặp em với anh Huy.” Tôi trả lời.

“Ba nói gì?” Cậu ta hỏi tôi. Giọng vẫn còn rất ngáy ngủ.

“Ba kêu em với anh Huy tha thứ cho những lỗi lầm của ba và quay về nhà. Ba bảo em dẫn cả Minh Phong về.”

“Vậy tốt quá rồi, sao em còn phải suy nghĩ.”

“Anh không hiểu được ba em đâu, ông rất là mưu mô, mọi chuyện ông làm đều phải có lợi cho bản thân. Ông có thể bất chấp tất cả để có được thứ ông muốn. Thứ ông muốn nhất là danh vọng, tiền tài.” Tôi khe thở dài.

“Nhưng không phải ba em đã có đủ những thứ đó sao?” Cậu ta hỏi.

“Ba em đã có đủ nhưng đối với ông nhiều đó là chưa đủ, ông đã làm mưa làm gió trong thị trường chứng khoán Việt Nam suốt thời gian qua nhưng đối với ông nhiều đó vẫn chưa đủ. Ông muốn có nhiều hơn thế.”

“Nhưng biết đâu ba em đã thay đổi.”

“Nhưng...”

“Nghe anh, em hãy cho ba em một cơ hội. Giống như em đã cho anh một cơ hội. Cơ hội để yêu em lần nữa. Tin anh đi. Giờ vào ngủ thôi.” Cậu ta dẫn tôi vào, khóa cửa lang can lại. Tôi và cậu ta cùng nằm chung trên một chiếc giường nhưng trong tôi vẫn còn một điều chưa thỏa đáng. Tôi muốn mình chính thức là vợ của Minh Long, tôi muốn mình đường đường chính chính được công nhận là con dâu nhà họ Hứa. Nhưng thực tại tôi không dám đòi hỏi vì tôi không biết được, ngày mai, tôi và cậu ta có còn bên nhau.

Sáng sớm, Minh Long đã rời đi vì mẹ cậu ta gọi. Tôi rất muốn giữ cậu ta lại nhưng lệnh tôi thì sao bằng lệnh bà được. Cậu ta sợ mẹ hơn sợ ma nữa.

“Anh quyết định như thế nào?” Tôi gọi hỏi anh.

“Thử xem sao em ạ!”

“Em cũng nghĩ vậy, anh gọi ba đi!” Nói xong tôi ngắt máy, soạn quần áo của tôi và Minh Phong vào vali. Dì hiện tại đang đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài. Còn khoảng bốn năm tháng nữa mới về. Tập đoàn giao cho tôi và anh quản lý. Lần này tôi rời đi không báo cho dì vì nếu tôi báo thì dì sẽ lập tức quay về.

Một chiếc xe hơi sang trọng đỗ ngay trước mặt tôi. Người đàn ông trong xe bước xuống, đó là ba. Ông nhìn tôi cười hiền. Nụ cười này có chút gì đó giả tạo. Tôi bế Minh Phong nhưng thằng bé rúc vào người tôi. Giờ nó biết lạ rồi, thấy ai mà lạ mắt là nó khóc um lên.

“Ôi, cháu ngoại ta đây sao, đáng yêu quá, cho ông bế con nào!” Ba giơ tay về phía thằng bé nhưng nó cố né tránh.

“Ba...ba...ba...oa...oa...oa” Nó vừa khóc vừa đòi ba nó. Tôi dỗ mãi nó mới nín, tay nó nắm chặt cọng dây chuyền trên cổ. Có lẽ, đeo cọng dây này bên người nó sẽ luôn cảm thấy như có ba bên mình.

“Chắc thằng bé biết lạ rồi. Ngày nhỏ con cũng như thằng bé, ai xin bế cũng khóc ầm òa đòi ba.” Ông cười khà khà rồi dẫn tôi vào xe. Chiếc xe lăn bánh nhanh trên đường nhựa.

Cảnh vật xung quanh lạ lẫm với tôi, đây đâu phải đường về nhà.

“Ba à? Đây đâu phải đường về nhà.” Tôi nói.

“Chúng ta chuyển nhà rồi con gái.” Ông đáp. Chiếc xe đỗ xích trước cổng một căn biệt thự nguy nga tráng lệ, nhà di tôi đã to mà nay nhà này lại to hơn nữa. Tôi bước xuống xe, đứng ngược nhìn căn nhà đầy sa hoa này. Trong sân có chiếc Camry đỗ trước, đó là xe anh. Một cô hầu gái bước ra xách hai vali đồ của tôi vào nhà. Tôi theo ba bước vào.

Nhà tôi đây sao? Xa lạ quá. Vừa bước đến cửa thì tôi đã thấy mẹ mình đứng đó, dang tay chào đón tôi. Mắt bà ứa lệ. Tôi đi đến, hơi cúi người gọi tiếng “Mẹ”.

Bà dẫn tôi vào trong, phòng khách quá sức xa hoa. Màu vàng óng chói mắt. Nhìn thôi là biết đồ mạ rồi. Anh đang ngồi trên ghế sofa, vẫn dáng người bất cần đời đó. Thấy tôi, anh mỉm cười, đưa tay bế lấy Minh Phong. Thằng bé thấy anh thì liền nhảy tót qua, tay nắm cọng dây chuyền ý là khoe với cậu.

“Ai tặng con thế?” Anh hỏi.

“Ba...ba...ba” Thằng bé trả lời. Bây giờ mẹ tặng nó cũng nói là ba. Nó có biết nói gì khác đâu.

Một bóng người trên lầu bước xuống. Mái tóc xoăn màu nâu được xõa ra. Chiếc váy bó sát người tôn lên vóc dáng. Nhìn người đó xong tôi cất tiếng hỏi:

“Nhà mình mượn người hát bội hả?” Anh bật cười, mẹ bật cười, ba cũng bật cười.

“Phương Ân đó con!” Mẹ tôi nói.

“Cái gì?” Tôi và anh đồng loạt hét lên. Bà ơi, tin vào mắt được không. Chị tôi đó sao, mới một năm không gặp mà bà hóa trang kinh dị dữ vậy. Mái tóc dài cùng gương mặt mộc ngày ấy còn đâu.

“Chịu về rồi đó hả? Sao không đi luôn cho tôi nhờ.” Chị Phương Ân nói. Tôi khá bất ngờ về chị, anh nhìn chị, tôi cũng nhìn chị. Người chị dịu dàng ngày nào nấu những món ăn cho tôi ăn nay đâu rồi, sao bây giờ lại thành ra như thế này chứ.

“Tao cũng không muốn về đâu, tại ba đến năn nỉ đủ điều, nể mặt ba nên tao về.” Anh trả lời. Anh nói đúng, chị Phương Ân luôn nghe lời ba. Khi chúng tôi không có ở đây, chị đã bị ba đầu độc.

“Chị Phương Ân, chị làm gái gọi ở câu lạc bộ BJZ sao?” Tôi hỏi.

“Sao con lại nói chị mình vậy?” Mẹ hỏi tôi.

“Hôm bữa, con cùng anh vào BJZ để bàn hợp đồng thì con có thấy một người rất giống chị lướt qua. Chị ấy đi cùng một ông nào đó rất già.” Tôi trả lời. Chị ấy nhìn tôi. “Chắc em nhìn lầm. Thôi con lên phòng đây, con ở phòng nào?” Tôi hỏi mẹ. Bà dắt tôi và anh lên phòng. Căn phòng màu hồng chói mắt khiến tôi thấy khó chịu.

“Điều em nói là thật?” Anh hỏi tôi.

“Thật!” Tôi gật đầu chắc chắn.

“Anh nghĩ...”

“Cạch...”

60. Chương 60: Sa Bẫy

“Cạch” cánh cửa sân thượng bật mở. Mẹ bưng đĩa bánh quy bước lên, nhìn tôi và anh cười trêu mếu.

“Chúng ta đã là người một nhà vậy mà các con còn phải bàn chuyện riêng như thế này. Nào lại ăn bánh đi!” Mẹ đặt đĩa bánh xuống bàn.

“Có vài chuyện gia đình ta không thể xen vào được. Có độc không?” Anh hỏi. Từ khi nào nhỉ? Từ khi nào mà tôi và anh không còn tin tưởng mẹ được nữa. Tôi luôn có cảm giác bất an khi ở trong căn nhà này. Giống như tôi và anh đã tự chui đầu vào lưới.

“Nếu các con không thì mẹ ăn thử.” Bà cấp chiếc bánh lên định đưa vào miệng thì anh ngăn lại.

“Mẹ ăn cái này!” Anh đưa một chiếc bánh khác ẹ, tôi đã hiểu ý anh. Bà chậm rãi nhai, nuốt. Không sao, bánh không có độc. Anh tôi gạt đầu.

“Mẹ bưng xuống đi!” Trời ạ, anh làm tôi bất ngờ hết sức, bắt mẹ ăn tới ăn lui cuối cùng bảo mẹ bưng xuống. Bá đạo. Quá bá đạo.

Khi mẹ đi đã khuất xa, chúng tôi mới bắt đầu câu chuyện ban nãy.

“Anh nghĩ chúng ta đã sa bẫy.”

“Tại sao?”

“...”

Anh không trả lời câu hỏi đó của tôi. Sự im lặng này khiến tôi bất an hơn bao giờ hết. Không lẽ gia đình lại làm vậy với tôi và anh. Cho tôi xin một chút hi vọng ngày mai có nắng đi. Trước mặt tôi bây giờ sao chỉ là sự tăm tối.

Tôi bước chậm rãi trên con đường về nhà, đi qua hai trạm xe buýt và phải đi bộ thêm một đoạn mới đến nhà. Anh thiệt tình, nói dối tôi mà quên là sao. Chắc có lẽ anh bận họp.

“Ting...toong...” Tôi bấm chuông cửa, cả nhà này điếc hết rồi chắc. Sao tôi lại bất hạnh khi sinh ra trong gia đình này vậy. Một cô hầu gái bước ra mở cửa, mặt cô ta lấm lét sợ sệt. Sao vậy? Tôi ăn hết của ông nội của cô à.

“Cô út...” Cô hầu gái đó lên tiếng khi tôi đi vào nửa đường.

“Sao?” Tôi khựng lại.

“Phương Anh, chạy đi em! Đây là một cái bẫy. Nhanh đi, chạy đi tìm Minh Phong về, Phương Anh...” Tôi ngược lên tầng hai, anh đang đứng trên đó hét. Tôi quay người bỏ chạy nhưng “bụp” trời đất tối xầm lại.

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu nhưng khi tỉnh dậy thì toàn thân tôi đau nhức ê ẩm. Tôi thức dậy trong phòng ngủ của mình. Nhìn về phía cuối giường, ba tôi đang ngồi đếm tiền. Tiền, tiền ở đâu mà ông đếm vậy?

“Ba...” Tôi khẽ gọi.

“Tỉnh rồi sao con gái?” Ông đi đến kế bên tôi, trên gương mặt ông không còn nụ cười hiền hòa như hôm qua nữa mà là nụ cười chán ghét.

“Minh Phong...đâu?” Tôi cố gắng hỏi. Cổ họng tôi khô khốc.

“Minh Phong, Minh Phong, thằng nhóc đó thật phiền phức. Tao đã trả nó về nơi nó xứng đáng được ở.” Ông trả lời.

“Ồ đâu?” Tôi hỏi.

“Gia đình bà Lục Ngọc. Không phải nó là con trai của mày và Minh Long sao? Bà ta đã gặp tao và thỏa thuận, tao giao thằng bé thì tao có được mười triệu USD. Tao thấy số tiền đó không lớn nhưng đủ vớt vác được danh dự nhà này bị mày bôi nhọ. Mày thấy sao? Tao tính rất hay phải không?” Ông ta hỏi. Hay, hay lắm. Tôi cầm lấy chai nước tu ực một hơi lấy giọng mà bắt đầu cãi nhau với ông.

“Hay, ông tính rất là hay. Ông không còn là con người nữa mà. Nó là cháu ngoại của ông mà ông bán nó không chút tiếc thương. Thật bất hạnh cho Minh Phong khi nó có nội ngoại quá độc ác. Tôi xem ông là ba nên tha thứ cho ông nhưng không ngờ...” Nói đến đây lời tôi ứ nghẹn lại.

“Mày xem tao là ba nhưng từ ngày mày có chửa với thằng Minh Long thì tao chưa bao giờ xem mày là con!”

“Ầm” Tâm trí tôi sụp đổ hoàn toàn sau lời ông nói. Tôi đã sai khi người quá vội. Nước mắt tôi lăn dài xuống má.

“Nếu vậy cần gì ông phải bắt anh?” Tôi cố lấy bình tĩnh để nói chuyện với ông ta.

“Thằng Đăng Huy sao? Nó quá tài giỏi, tao không muốn tập đoàn của dì tui bây một ngày nào đó sẽ vượt mặt tao. Tao giữ nó lại đây thì tập đoàn của Hà Nghi sẽ như rắn mất đầu. Tao sẽ liên kết với bà Lục Ngọc đưa tập đoàn của Hà Nghi đến bờ phá sản và thu tóm nó lại. Tao rất tài giỏi đúng không?”

“Ông là một con người độc ác, ông chỉ nghĩ lợi ích cho bản thân mà không nghĩ cho người khác. Hà Nghi là em vợ của ông mà ông lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để hại dì ấy. Tôi sẽ đi khỏi đây.” Tôi đứng lên bước xuống giường, mở cửa phòng ra thì bị bốn tên vệ sĩ chặn lại.

“Xin lỗi cô chủ, mời cô quay lại phòng.” Rồi xong, tôi đã bị bỏ tù rồi.

“Haha, để tao xem, mày và anh mày sẽ làm cách nào để cứu giãn tập đoàn. Bảy ngày nữa thôi, tập đoàn của Hà Nghi sẽ tuyên bố phá sản.” Ông ta cười rồi bỏ đi. Cánh cửa phòng đóng lại. Tôi phải tìm cách thoát khỏi đây, tôi phải giúp dì, tôi phải cứu Minh Phong. Mất tôi tìm đường thoát thì tôi nhìn thấy bao tiền ông ta để quên dưới sàn. Tôi nhanh tay chớp lấy hai ba cọc tiền. Không biết bao nhiêu nhưng khi thoát khỏi đây tôi và anh sẽ cần số tiền này.

Cánh cửa phòng bật mở lần nữa, ông ta bước vào. Tay cầm theo cọng dây.

“Xin lỗi con gái nhưng ba phải trói con lại, tránh để con làm loạn. Con đừng hòng cầu cứu Minh Long hay ai cả. Bởi vì hiện tại, cậu ta cũng đang bị nhốt như con ở nhà bên kia thôi. Cho ba xin lại bao tiền.” Tay chân tôi cố ngo ngoáy nhưng không được, ông ta cột chặt quá. Phòng anh kế phòng tôi mà giờ mong anh cứu còn khó hơn lên trời. Tôi phải nhanh chóng thoát khỏi đây, chỉ còn bảy ngày.

Tám giờ tối, mẹ bưng thức ăn vào cho tôi. Bà ngồi xuống nhìn tôi âu yếm. Tôi lúc này cực kì chán ghét ánh mắt của bà ta.

“Còn gì nữa không?” Tôi hỏi.

“Mẹ ở lại trông con ăn.” Bà vuốt tóc tôi, tôi nghiêng đầu né tránh.

“Không còn gì thì bà đi ra ngoài trước khi tôi mất bình tĩnh với bà.” Giọng tôi trầm xuống. Cố gắng kềm chế con quái vật trong người lại.

“Tại sao?” Bà hỏi tôi.

“Không có một người mẹ nào như bà đâu, bà không xứng đáng làm mẹ. Thấy con gái mình bị trói như thế này mà không chút xót thương. Cháu ngoại bà bị bán đi bà không chút đau lòng. Giờ thì ngồi đây mè nheo khóc chuột với tôi à? Còn anh tôi nữa, sống chết ra sao bên kia bà chẳng ngó ngang. Hai đứa con của bà bị như thế này một phần là vì bà, tại sao bà lại sợ ông ta như vậy? Tại sao?” Tôi hét vào mặt bà. Nước mắt tôi không chảy, tình cảnh này tôi không nên tổn nước mắt.

“Mẹ...”

“Bà đi ra ngoài đi!”

“Mẹ...”

“Bà đi ra đi!” Tôi hạ thấp giọng. Bà ta vẫn chần chừ ở đó. “Tôi bảo bà đi ra ngoài mà, sao mà đứng đó hoài vậy?” Tôi hét lên.

Bà đi ra ngoài. Căn phòng trống rỗng chỉ còn lại mình tôi. Tôi gục người xuống mệt mỏi. Giờ phải làm sao đây. Thời gian đang dần trôi qua một cách lặng lẽ. Tôi đưa mắt liếc nhìn đĩa thức ăn, bụng đang đói nhưng miệng tôi chất quá. Nuốt không nổi. Một vật thể lóe sáng lên trong phòng. Ánh sáng của nó như tia hi vọng cứu lấy đời tôi.

61. Chương 61: Trốn Chạy

Ánh mắt tôi chạm phải tia sáng lóe lên trong góc tối. Con dao rọc giấy, con dao mà hôm qua tôi dùng để cắt mấy tờ giấy A4. Trời Phật sẽ không phụ lòng người mà. Tôi bước xuống giường, nhảy tung tung như mấy con ma cương thi trong phim để đến được cái bàn. Khó lắm mới lấy được con dao, bấm mũi dao lên được cũng gọi là thảm cảnh. Nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ có một suy nghĩ là phải thoát khỏi cái địa ngục này. Ánh mắt tôi liên tục nhìn về phía cửa phòng. Lỡ có người vào là tôi lấy dao đâm ngay.

Mười lăm phút trôi qua, tôi đã cửa đứt được cọng dây trói tay tôi. Thoát khỏi cọng dây thừng to tổ bố đó thì cổ tay tôi ứa máu lum la. Nhưng đây không phải lúc để tôi bận tâm. Nhanh chóng tôi cắt đứt được cọng dây trói chân. Xong, tôi thoát khỏi sự kềm hãm này giờ.

Bây giờ tôi phải qua kia cứu anh, nhưng không thể đi cửa chính được. Bọn vệ sĩ đứng xếp hàng dày ở ngoài kia, chui đầu ra là chết ngay. Tôi lấy cái điện thoại bỏ vào túi váy. Ba cộc tiền ăn trộm hồi chiều tôi bỏ vào giỏ xách. Cầm theo con dao rọc giấy, nhiều đây đủ rồi, đem nhiều quá chạy không kịp.

Tôi đi ra cửa ban công, mong là cửa không khóa. Tôi kéo kéo hai ba cái, cửa không khóa, nghiêng đầu qua lại nghiêng cứu, không có ổ, mong phòng anh cũng vậy. Nếu được vậy thì sẽ rất thuận lợi cho chúng tôi. Bước ra ban công, chu cha, từ ban công phòng tôi qua phòng anh xa quá. Chừng ba mươi centimet, bước một dò cũng qua chứ đừng nói nhảy.

Tôi cẩn thận nhảy qua ban công phòng anh, tiếp đất rất nhẹ nhàng, không trật chân, tay gì cả. Tôi nhìn vào trong, anh đàn loay hoay cởi trói. Ông ta thật quá đáng, đối xử với con mình hơn cả con thú. Tôi nhẹ đẩy cửa ban công bước vào.

“Ai?” Anh hỏi.

“Nhỏ tiếng, em đây!” Tôi lên tiếng khe khẽ.

“Phương Anh? Sao em qua đây được?”

“Đây không phải lúc nói chuyện này. Em cởi trói cho anh rồi chúng ta phải rời khỏi đây ngay. Ba đang liên kết với bà Lục Ngọc đưa tập đoàn của di đi đến phá sản. Chúng ta chỉ có năm ngày cứu gian chuyện này.” Tôi vừa nói vừa cởi trói cho anh. Năm phút, tay chân anh đã được trả tự do.

Anh bước nhanh xuống giường, vớ lấy cái túi xách nhỏ để trong tủ, anh gom toàn bộ hồ sơ, tài liệu, laptop cho vào. Anh bỏ điện thoại vào túi và lục lục tìm tìm cái gì đó trong tủ.

“Anh tìm gì vậy? Đi nhanh thôi!” Tôi hỏi thúc. Anh thấy cho tôi một cái vật thể hình chữ nhật, cứng ngắt. “Gì vậy?”

“Máy kích điện, đến lúc chúng ta cần dùng đến.” Anh nói rồi mang túi vào, đi nhanh ra ban công, không quên vớ lấy chìa khóa xe. Tôi bước ra nhìn xuống, cha mẹ ơi, cao quá, nhảy từ đây xuống có nước nát xương.

“Anh, sao giờ?” Tôi nuốt nước bọt hỏi.

“Cái cây, leo cây xuống!” Anh chỉ vào cành cây đang chìa vào ngay phòng anh, chỉ còn cách này thôi. Anh leo trước, tôi leo theo sau. Đã mười một giờ đêm mà trời nóng dữ, không có chút gió nào cả. Hiện tại bây giờ mà có thêm chút nhạc kinh dị nữa thì anh em tôi như đóng phim. Sau một hồi leo trèo như khỉ thì tôi đã đáp đất an toàn trong vòng tay của anh. “Em xử hai tên đằng kia, anh qua đây lấy xe, nhớ xử nhanh

gọn, im lặng!” Dặn dò tôi xong anh chạy qua kia lấy xe. May thay là chiếc Camry của anh không bị “nhốt” như chủ nó.

Tôi rón rén bước lại sau lưng tên vệ sĩ kia, một tay bịch miệng hắn ta một tay cầm máy chích vào ngay eo hắn. Công nhận anh kiếm đâu ra cái này hay thật, chích nhẹ một cái đã lăn đùng ra xỉu. Anh ở đằng xa nhảy đèn xe báo hiệu sẵn sàng, tôi đi lại ngay cửa khều tên vệ sĩ.

“Mở cửa!” Tôi chĩa máy chích điện vào cổ hắn. Tôi biết hắn sẽ không sợ một con nhỏ ranh như tôi đâu nhưng vẫn phải hù. “Đọc mật khẩu.” Cửa này phức tạp quá, mật khẩu đủ thứ.

“Xin lỗi cô chủ, tôi không thể nói mật khẩu được vì mật khẩu là ngày sinh của ông chủ!”

“Cảm ơn!” Tôi chích điện vào cổ hắn, ngu hết thuốc chữa rồi. Hắn ta ngất xuống mà tay lại chạm trúng nút còi báo động, cả tòa nhà hú lên. Tôi hoảng hồn, bấm nhanh mật khẩu. “Cạch” Cửa mở ra, chiếc xe của anh lao ra cực nhanh.

“Bắt hai đứa tụi nó lại!” Tôi chui tọt vào trong xe và vẫn còn kịp nghe tiếng của ba thét lên. Chiếc xe của anh lao trong bóng tối như con quái vật. Mồ hôi tôi rã ra. Chiếc xe đã chạy rất xa tôi mới hoàn hồn lại.

“Anh có bị thương không?” Tôi hỏi.

“Không, em có sao không?”

“Không, em không sao!”

“Bây giờ em không thể quay lại nhà dì đâu, ông ta sẽ đến bắt em bất cứ lúc nào.” Anh nói.

“Em không sợ!”

“Nhưng anh sợ. Anh không thể để em gái mình rơi vào tay ông ta lần nào nữa. Ông ta sẽ dùng em nhử anh và dì.” Tôi đã hiểu ý anh. “Vì vậy, giờ em nên qua nhà anh!” Tôi cũng đã suy nghĩ đến việc này. Qua nhà anh thì tôi mới an toàn thôi.

Anh mở cửa nhà vào, hai anh em tôi do gấp quá nên đi chân đất, không mang giày dép gì cả. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Cả hai cùng nhau bật cười giữa đêm khuya.

“Lúc này cuộc đời chúng ta cứ như phim vậy!” Anh còn tâm trạng nói đùa nữa chứ.

“Vâng, y chang phim. Nếu đã là phim thì em xin mạn phép giết chết thằng cha đạo diễn và biên kịch đầu tiên.” Tôi ngồi trên ghế sofa nói đùa lại với anh. Cả hai lại cùng nhau bật cười. Ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng tôi đang nặng trĩu.

62. Chương 62: Giành Lại Tập Đoàn

“Thùy hả? Bờ xin phép thầy ình nghỉ bữa nay nha. Minh bị ốm!” Tôi gọi điện nói với Minh Thùy.

“Ừm, mau khỏe nhé!”

“Ừm!” Xong cuộc hội thoại lãng nhách với nó thì tôi bỏ hồ sơ vào túi để đến tập đoàn. Tôi thật tình chẳng bệnh quạng gì cả, chỉ là tôi muốn dùng thời gian đó để cứu giãn tình hình của tập đoàn mà thôi. Hiện tại thời gian không còn nhiều, tôi không thể lơ là việc này được.

Tôi mở máy tính coi giá cổ phiếu. Xuống không thể nào xuống hơn được nữa. Những đường !àu xanh nay đã thành màu đỏ đậm.

“Cổ phiếu xuống rồi Phương Anh. Chúng ta nên bán đi!” Một anh nhân viên hoảng hốt nhìn tôi. Bên ngoài tôi cố giữ bình tĩnh nhưng trong lòng tôi đang rối bời lên.

“Đừng bán, bây giờ bán không ai mua đâu.”

“Nhưng...”

“Mua lại mười phần trăm cổ phiếu của ông Đăng Tùng!” Tôi đã có kế sách khác, tôi sẽ khiến ông trắng tay. Đừng có đùa với tôi.

“Nhưng chúng ta sẽ phá sản mất!” Anh nhân viên nói.

“Mua đi!” Anh tôi hạ giọng xuống, anh nhân viên nhanh chóng làm thủ tục mua bán với ông Đăng Tùng. Tôi ngồi đây hớp một ngụm cà phê, tâm trạng thả lỏng một phần nào.

“Xong rồi anh ra ngoài đi!” Tôi nói với anh nhân viên. Anh ta đi ra ngoài.

“Tại sao em làm vậy?” Anh hỏi tôi.

“Em sẽ cho ông ta biết thế nào là mất trắng. Đã là con gái của một người làm mưa làm gió trong chứng khoán thì làm mưa làm gió trong cổ phiếu này cũng là chuyện không khó. Ếm dùng chính cổ phiếu của ông ta mà hạ ngục ông ta. Anh cứ chờ xem, khoảng một tiếng nữa thôi cổ phiếu của tập đoàn sẽ tăng đột biến!” Tôi nhip tay lên bàn mỉm cười. Anh cũng nhìn tôi mỉm cười.

“Nhưng tại sao em không tìm Minh Phong?” Anh hỏi, câu hỏi này đã chạm đến nỗi đau của tôi.

“Em không tìm vì em biết ở đó Minh Phong sẽ được đối xử tốt, dù gì ở đó cũng có Minh Long, anh ấy sẽ không để ai làm hại thằng bé đâu, em tin như vậy. Và như anh đã nói, có một vài chuyện chỉ khi đứng ở vị trí cao nhất thì em mới có thể giải quyết được. Hiện tại em nghĩ mình không đủ tư cách nói chuyện với bà Lục Ngọc.” Tôi trả lời anh.

“Ý em là...?”

“Phải, em sẽ đòi lại Minh Phong khi em và anh nắm giữ vị trí đồng chủ tịch!” Tôi nói một cách rất nhẹ nhàng. Tôi sẽ hi sinh con mình trong vòng một năm, chỉ một năm thôi, mẹ sẽ bằng mọi giá giành con trở về.

“Giá cổ phiếu đã tăng!” Anh nhân viên kia gọi điện thoại thông báo. Tôi mỉm cười nhẹ. Đúng như tôi dự đoán, một tuần để ột tập đoàn hùng mạnh như thế này sa vào phá sản sao. Không dễ như họ nghĩ đâu.

“Mua mỗi bên hai mươi phần trăm cổ phần. Một bên đứng tên Đăng Huy, một bên đứng tên tôi. Phải, anh rất hiểu ý tôi.” Tôi kết thúc cuộc gọi. Anh đặt lên bàn tôi cốc cacao nóng. Tôi cầm lên uống.

“Không sợ có độc à?” Anh hỏi.

“Không” tôi cười.

“Em định làm gì tiếp theo?”

“Mục rửa từ trong.” Tôi trả lời. Anh đứng mỉm cười rất hài lòng. Trong chiến trường kinh tế thì không có tình cảm. Cần có một cái đầu lạnh lẫn trái tim lạnh. Tôi sẽ cho ông ta biết thế nào là sự hết thời. Hãy tận hưởng những ngày tháng còn lại của sự giàu sang đi.

63. Chương 63: Tuyên Chiến

Bốn ngày trôi qua một cách lặng lẽ, hôm nay đã là ngày thứ sáu theo kế hoạch phá sản của ông ta dựng ra. Nhưng chắc có lẽ ông ta sẽ tức điên lên vì mọi thứ dường như đang chống lại ông ta.

Tôi lại tiếp tục việc đến trường như mọi khi, cố gắng che giấu sự mệt mỏi sau liên tiếp những ngày mất ngủ. Tôi đi ngang lớp Minh Long, cậu ta không đi học, chắc bị nhốt ở nhà rồi. Thôi kệ, mong cậu ấy bị nhốt nhưng vẫn thay tôi chăm sóc con được. Chắc thằng bé sợ lắm. Nghĩ đến đây thì tim tôi thắt lại.

Tôi bước về lớp, ngồi vào chỗ ngồi. Sao mấy đứa kia giờ này còn thanh thoi dữ vậy, tôi thì rối tung rối bù lên. Đủ chuyện dồn vào lúc này. Ngay lúc này tôi đưa ra một quyết định vô cùng điên rồ đó là không thi

đại học. Tôi thấy rằng thời gian ôn thi đại học thì tôi bỏ lên chiếc ghế chủ tịch tập đoàn còn có ích cho nhân loại hơn.

Vào đại học chỉ là ngồi học lý thuyết suông, sau này ra trường chẳng có chút kinh nghiệm. Tôi bĩu môi khi mấy đứa kia ngồi bàn tính toán những chuyện chẳng có tương lai.

“Bỏ thi trường nào?” Con Minh Thùy bỏ lại gần tôi hỏi.

“Không thi trường nào cả.” Tôi trả lời tỉnh bơ.

“Cái gì?” Miệng nó chữ o mắt nó chữ ô luôn. Tôi bóc một miếng bánh bao nhét vào miệng nó. Lấp đầy cái hố tử thần của mấy con ruồi. “Ồ ói ạt ả?” Nó hỏi tôi. May thay chơi chung nó lâu nên hiểu được ngôn ngữ khi ăn của nó.

“Thật, mình về làm cho tập đoàn ở nhà. Có tương lai hơn nhiều!” Tôi trả lời nó.

“Ừm, mình cũng định vậy nhưng ba mình lại tổng mình sang nước ngoài du học. Mình không muốn rời xa bỏ chút nào.” Nó ôm lấy tay tôi.

“Không muốn rời xa mình hay không muốn rời xa Viễn Kiệt?” Tôi nói trúng tim đen rồi mà còn làm mặt giận. Làm như tôi nói oan cho nó lắm không bằng.

“À, bỏ nè, hôm qua lúc đi ngoài đường mình gặp chị của bỏ á!”

“Chị nào?” Tôi hỏi lại.

“Chị Phương Ân ấy, mình thấy chỉ đi với chế nào già lắm!” Con này giới tính nó loạn rồi. Đàn ông thì gọi là chế, đàn bà thì gọi là tía. Chắc phát rồ với nó mất.

“Ừ thì sao? Liên quan gì mình?”

“Mình nói vậy đó, hồi xưa thấy bà hiền lắm, ai dè! Mình chỉ thích bỏ với ông anh đẹp trai của bỏ thôi. Nếu mà Viễn Kiệt không tỏ tình với mình thì có lẽ mình đã làm chị dâu của bỏ rồi!” Con Thùy hả hê nói rất tự hào.

“Xời, anh mình thêm vào!” Tôi chề môi với nó. Nó cười hắc hắc.

Đi học là vậy, về đến nơi làm việc thì tôi là con người cực kỳ tàn nhẫn. Tôi quyết đoán giống anh, pha chút lạnh lùng của người lãnh đạo. Tôi cầm tập hồ sơ đưa trước mặt anh.

“Em muốn tuyên chiến thật sao?” Anh hỏi.

“Phải, em muốn cho ông ta biết chúng ta không hề sợ ông ta và em cũng muốn ông ta phải mất trắng toàn bộ những gì ông ta đang có.” Tôi quay lưng đi ra lang can.

“Nhưng ông ta là ba mình đấy!” Anh nói rất nhẹ.

“Từ ngày ông ta đuổi em đi thì đã không còn xem em là con gái ông nữa rồi. Nếu vậy việc gì em phải xem ông ta là ba? Ông ta quá độc ác, ông ta có được sự giàu sang này thì ông ta đã hại biết bao gia đình phải cửa nát nhà tan. Ông ta không xứng đáng được mọi người tôn thờ như một người vĩ đại. Tất cả các công việc thiện nguyện ông ta làm đều là giả tạo. Em muốn vạch mặt ông ta trước ánh sáng này. Lộng hành quá nhiều rồi, giờ phải đến ngày tàn của ông ta rồi!” Tôi nghiêng răng, xiết chặt nắm tay.

“Em tàn độc hơn anh nghĩ nhưng...anh thích điều đó! Đây mới là tố chất của người lãnh đạo!” Anh xoa đầu tôi. Mái tóc gọn đẹp bị anh vò tung lên.

“Anh này...” Tôi đâm thùm thụp vào ngực anh vì tội làm hư tóc tôi.

“Tàn độc đến đâu, đối với anh em vẫn luôn là bé cưng của anh!” Anh ôm tôi vào lòng. “Anh biết em đang rất nhớ Minh Phong, cứ khóc đi, không cần phải giấu!” Anh chạm đến nỗi đau mà tôi đã cố giấu suốt những ngày qua, phải, tôi rất nhớ Minh Phong.

“Huhu, em rất nhớ Minh Phong, rất nhớ!” Tôi xiết chặt vòng tay của mình lại. Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi.

“Anh cũng rất nhớ Minh Phong!” Anh khẽ nói.

Tôi đã ôm anh mà khóc rất lâu, thật tình tôi cũng chẳng biết là bao lâu.

Đến tối, khi tôi và anh đang ăn tối tại nhà hàng thì thời sự phát tin tức.

“Tập đoàn Century Gem chính thức tuyên chiến với tổng tập đoàn đa quốc gia Thượng Long. Liệu tập đoàn nào sẽ nắm quyền kinh tế ở Việt Nam?” Tôi há hốc, không ngờ tin này lan nhanh dữ. Anh mỉm cười hài lòng.

“Là anh tuyên bố sao?” Tôi hỏi.

“Phải, làm gì cũng phải công khai cho người ta biết. Đã có gan làm thì không nên đánh sau lưng, công khai cho người ta biết mà còn tác chiến.” Anh cắt một miếng thịt bò đút cho tôi. Anh nói đúng, nếu mình đánh lén thì chỉ có một mình mình đánh, chả còn gì thú vị.

“Chắc ông ta bất ngờ lắm!” Tôi cười nói.

“Chứ sao, Century Gem không phá sản như ông ta muốn mà nay còn quay lại tuyên chiến, ai mà không bất ngờ được. Chúng ta cứ thông thả đi, cho ông ta ít thời gian tác chiến. Bốn mươi phần trăm cổ phần trong Thượng Long thì em và anh đã nắm giữ. Chỉ cần búng tay một cái, có trời mới giúp được ông ta.” Anh hớp một ngụm rượu rồi nói tiếp. “Nước cờ này là do em đi. Em đã chọn một nước cờ quá tuyệt. Mục rửa thù trong! Hay, hay lắm!” Anh cười. Tôi cũng cười, phần thắng tôi đang nắm chắc trong tay. Đăng Tùng ơi, ngày tàn của ông ngày càng gần rồi đấy.

64. Chương 64: Nhìn Con Từ Xa

Hôm nay tôi đi plaza mua ít quần áo, bữa chạy trốn bao nhiêu quần áo tôi và anh đều để lại nhà của ông ta hết. Chắc ông đem đốt hết rồi, tiếc thật, toàn hàng hiệu. Tôi tặc lưỡi. Đi lòng vòng mua vài bộ cho anh, cho tôi xong thì tôi đi xuống tầng dưới mua rau củ, thức ăn để tủ lạnh.

Đi mấy vòng mà tôi vẫn chưa mua xong, còn vài món phải ra ngoài mua vì ở đây bán mắc quá. Tôi nhìn đồng hồ, mới mười giờ. Còn phải chờ một tiếng nữa anh mới kết thúc cuộc họp. Tôi dư khả năng đi taxi về nhưng anh không cho, giờ thì ngồi chờ thôi như chó chực xương vậy.

Tôi khoáy khoáy nhẹ ly cacao, ăn hết ba đĩa khoai tây chiên mà anh vẫn chưa đến. Mắt tôi nhìn mông lung ra bên ngoài tấm kính. Tầm nhìn tôi chạm phải một cậu bé khoảng chừng sáu bảy tháng tuổi. Là Minh Phong, người đang bế nó là bà Lục Ngọc. Minh Long đâu? Hình như nó cũng thấy tôi, nó đang giơ tay về phía tôi. Tôi để tay lên tấm kính, con ơi! Nước mắt tôi chảy dài xuống, làm mờ hết tầm nhìn.

Lúc này chỉ những ai làm mẹ mới hiểu được cảm giác của tôi. Thấy con nhưng không dám bế, chỉ đứng từ xa nhìn. Nhìn con như vậy mẹ yên tâm được phần nào, con trai bé bỏng của mẹ. Bà ta đối xử với con không tệ, con được mặc đẹp, còn được bà ta bế đi chơi như thế này thì tim mẹ bớt phần đau đớn.

Một người đàn ông bước đến gần bà ta. Đăng Tùng, là ông ta. Tôi để tiền lên mặt bàn rồi rời đi nhanh chóng, không thể ở lại đây thêm một giây phút nào nữa. Ông ta nhìn thấy tôi thì mọi kế hoạch tôi định sẵn sẽ tàn tành mất. Tôi rào bước nhanh đến thang cuốn, đông quá, đành đi thang bộ vậy.

“Rầm” tôi va phải một ai đó, ngược mặt lên, trời ơi, là tên vệ sĩ của ba. Hắn ta nhận ra tôi ngay.

“Là cô chủ, bắt cô ấy lại!” Hắn có cần hét lên cho toàn thể mọi người biết vậy không? Rất nhiều ánh mắt nhìn vào tôi. Nhưng lúc này không phải là lúc phát hoảng hay bận tâm về ánh mắt xã hội. Lúc này tôi cần bình tĩnh và chạy thật nhanh. Tôi đang ở tầng hai, lối C, như vậy tôi chỉ cần chạy thẳng đến thang bộ và cầm đầu một mạch chạy ra cửa là xong.

Nhưng đời không như mơ, chưa chạy bước nào thì nguyên đám vệ sĩ đã chặn ngay thang bộ xuống tầng một. Tôi quay đầu chạy ngược lên tầng ba, phải đi lối A để thoát hiểm. Mấy tên đồ đen đó có cần làm quá vậy không. Tôi chỉ là một cô gái mười tám tuổi chân yếu tay mềm thôi mà, có cần đến một “đội quân” hùng mạnh như thế rượt theo tôi không.

Cảnh tượng ở plaza bây giờ rất náo loạn, mọi người cứ tưởng tôi đang đóng phim hay sao mà dạt đường cho tôi chạy. Mấy tên chạy sau theo tôi với khẩu hiệu “bắt lấy cô chủ”. À, ờ, giờ tôi có được coi là một tiểu thư đài cát bỏ nhà theo trai và bị vệ sĩ ở nhà bắt lại không nhỉ? Chắc giống lắm.

Trời ơi, sao đường nay dài dữ. Hên là hôm nay tôi mang giày bata, chứ nếu mang giày búp bê hay giày cao gót thì tôi đã đem tể cho “đội quân áo đen” phía sau rồi. Tôi chạy xuống tầng một rất thuận lợi, không hề có một móng nào cản trở ngoài mấy tên bảo vệ. Thôi thua rồi. Tôi bị chặn ngay cửa ra vào. Huhu, ai ơi cứu Phương Anh, cứu con bé tội nghiệp này đi. Mọi người đứng xung quanh thật là nhẩn tâm, chỉ biết nhìn chứ không biết làm gì để giúp tôi hết.

Tất cả mọi thứ bỗng nhiên im lặng, ông ta bước trên lầu xuống. Miệng mỉm cười gian ác. Tôi thua rồi sao? Thật tình là không thể cam tâm mà, đang xụ mặt chờ chết thì một bàn tay bịt lấy miệng tôi.

“Ừ ừ ừ...” Tên khốn nào chơi mất nét vậy. Cảnh vật xung quanh tôi dần bị thay đổi, ai lôi tôi ra khỏi vòng vây bảo vệ lẫn vệ sĩ mà mấy tên đó há hốc mồm vậy. Đừng nói là một tên biến thái đẹp trai nào đó nha.

“Bắt lại!” Một giọng hét lên từ trong phát ra. Chối lỗ tai dễ sợ. Tôi thì cứ vùng vẫy vì ngộp thở, một cái tát vào mông đau gớm. Tên mất nét nào dám tát mông bốn cô nương. Tôi quay lại định mắng vào mặt hắn ta thì hắn ta lại lôi tôi chạy về chiếc xe đỗ xích sẵn bên lề. Chiếc xe nhanh chóng lao đi trên đường. Hồn vẫn chưa nhập lại xác.

65. Chương 65: Hoang Mang Tột Cùng

Xe chạy một đoạn khá xa rồi thì hồn mới quay lại. Ý thức đầu tiên là đánh cho tàn phai nhan sắc thằng biến thái tát vào mông tôi. Giơ tay thử thế, tôi quay ngoắt qua, bước cuối cùng là đập vào mặt hắn nhưng tôi đã không làm được. Tôi hạ tay xuống, quay về tư thế ban đầu. Người tát vào mông tôi là anh. Không phải tên biến thái nào cả.

“Anh bảo em ngồi yên đợi anh mà sao cứ chạy lung tung vậy hả? Nhỡ ông ta tóm được em thì làm sao?” Anh quát tôi. Đây là lần đầu tiên anh quát tôi lớn như vậy. Anh đang rất giận.

“Em xin lỗi! Lúc em ngồi ở quán cà phê đợi anh thì em thấy ông ta xuất hiện nói chuyện với bà Lục Ngọc. Suy nghĩ của em lúc đó là phải chạy trốn để ông ta không bắt được mình. Do quá sợ suất nên em va phải tên vệ sĩ của ông ta. Hắn nhận ra em và bắt đầu màn rượt đuổi.” Giọng tôi càng ngày càng nhỏ lại, nhỏ lại và im bật.

“Anh xin lỗi đã mắng em, chỉ vì anh quá lo lắng cho em!” Anh dịu giọng. Tôi hiểu mà.

“Không sao. Nhưng sao anh lại bịt miệng tôi ra, lại còn tát vào mông em đau điếng nữa chứ.” Tôi trách móc.

“Anh làm vậy để em không la làng lên, em cứ ngơ ngạo, vùng vẫy mãi nên anh mới làm thế.” Anh trả lời cứ như cho có vậy. Lí do không thỏa đáng.

Tôi chu mỏ giận dữ, chỉ vì muốn chạy trốn thôi mà bị chửi, biết vậy nãy ngồi im luôn. Anh nhìn tôi, xoa đầu rồi hạ lệnh:

“Từ nay em không được đi mua sắm nữa, nếu muốn đi thì anh sẽ đi chung, không được đi một mình, biết chưa?”

“Biết rồi!” Tôi đáp. Anh xoa đầu tôi một cách hài lòng, ngoài xoa đầu ra anh không còn một động tác nào khác hay sao ấy.

Hôm nay tôi ở nhà, không đến tập đoàn vì mọi kế hoạch của tôi đặt ra đã và đang tiến triển rất tốt. Tôi thành thoi ở nhà học làm bánh với cô giúp việc. Khoáy trứng, khoáy bột, mặt tôi giờ đây còn hơn cả con mèo. Nó tèm lem bột là bột. Giờ là đến giai đoạn làm kem, kem dầu, kem socola, kem vani,... Quá trời quá đất loại hương liệu, tôi đang lóng ngóng không biết bỏ cái nào với cái nào thì ti vi phát tin tức “hôm nay có gì hot”.

Bảng tin đầu tiên, không có gì đáng nói. Bảng tin thứ hai, nhảm. Bảng tin thứ ba, tôi đứng chết lặng người. Nó đang nói gì thế nhỉ?

“Con trai của tập đoàn đa quốc gia Minh Thiên Long sẽ đính hôn cùng tiểu thư đài các Thực Khuê vào tháng hai năm sau.” Tháng hai năm sau? Đính hôn? Minh Long với Thực Khuê sao? Trời ơi, tôi có nghe nhầm không vậy? Không lẽ Thực Khuê sẽ là mẹ kế của con trai tôi. Hai tay tôi buông thông, mấy lọ hương liệu rơi tự do và đáp đất một cách tan tành. Tôi mất người tôi yêu rồi sao?

Phải, tôi mất Minh Long rồi nhưng còn Minh Phong, tôi quyết phải giành lại nó. Minh Phong là thứ duy nhất mà Minh Long cho tôi. Trước ngày đính hôn của cậu ta, Minh Phong phải quay về bên tôi.

66. Chương 66: Thời Gian Trôi Chóng Mặt

Mới hôm nào tôi còn lặng người với bảng tin đính hôn thì nay đã là tháng mười hai rồi. Mấy đứa bạn thì đang nô nức chuẩn bị cho kì Giáng sinh và Tết Nguyên Đán, nhà Minh Long thì đang chuẩn bị cho buổi đính hôn hoành tráng còn tôi thì không như họ, tôi đang từng bước một làm sụp đổ tập đoàn Thượng Long. Kế hoạch của tôi đã đi đến những bước cuối cùng rồi, ông Đổng Tùng đang rất túng quẫn vì các nhà đầu tư lần lượt rút vốn.

Tôi xem ông sẽ làm gì khi mọi thứ của ông gầy dựng mấy chục năm trời sẽ tan thành cát bụi ttoong vòng một nốt nhạc. Không phải tôi độc ác mà là tôi chỉ cho ông những thứ ông xứng đáng nhận được.

Dì đã từ nước ngoài gọi về bảo tôi dừng ngay chuyện điên rồ mà hai anh em tôi đang làm lại nhưng dì đã thất bại. Tôi và anh kiên quyết giữ vững lập trường. Dì đành chịu thua. Chủ nhật tuần trước, luật sư riêng của dì đã đến đọc di chúc mà dì viết.

Tập đoàn này sẽ thuộc về anh em tôi, chúng tôi sẽ cùng nhau ngồi lên vị trí đồng chủ tịch. Người ta nói một đế quốc không thể có hai vua nhưng tôi nghĩ nếu hai vị vua biết hợp tác với nhau thì đế quốc sẽ ngày càng phát triển. Số tài sản dì có sẽ chia đôi cho anh em chúng tôi và dì sẽ ra nước ngoài sinh sống.

Tôi hớp một ngụm rượu vang đỏ, vị chất thấm vào đầu lưỡi, đi nhanh xuống cuống họng. Từ khi nào tôi không còn uống cacao nóng, tôi không còn cột tóc đuôi ngựa nữa, đôi mắt không còn sự thơ ngây nữa tôi cũng không biết.

Mọi thứ của tôi đã thay đổi, mái tóc dài xoắn nhẹ xõa xuống chấm lưng, đôi mắt sắc xảo, lạnh lùng chất chứa nỗi buồn. Ánh mắt tôi sâu thẳm như khoáy sâu vào tâm can của người nhìn. Bề ngoài lạnh lùng mạnh mẽ nhưng có ai biết, hàng đêm tôi ôm gối khóc thầm.

“Em sao vậy?” Anh đứng trước mặt tôi, gương mặt cương nghị, lạnh lùng nhưng có đôi phần u ám. Hai tay khoanh trước ngực chờ đợi câu trả lời từ tôi.

“Không có gì, em chỉ hơi buồn!” Tôi đứng lên, rót cho anh một ly rượu.

“Sao em buồn, không phải kế hoạch sắp thành công rồi sao?” Anh hỏi.

“Em không buồn vì chuyện đó!” Tôi đưa ly rượu cho anh, anh nhận lấy hớp một ngụm nhỏ.

“Em nhớ Minh Long và Minh Phong sao?”

“Phải, đã mấy tháng rồi em không gặp hai cha con họ. Lạnh lùng đến đâu, mạnh mẽ đến đâu thì em cũng chỉ là phụ nữ. Sức chịu đựng quá giới hạn rồi!” Nước mắt tôi lăn dài trên má. Anh đặt ly rượu xuống bàn, dùng tay nhẹ nhàng chùi đi những giọt nước mắt đó.

“Em đừng khóc!” Anh khẽ nói.

“Em sẽ không mất Minh Long lẫn Minh Phong nếu không có ông ta, ông ta là người đã gây ra những chuyện này!” Nhắc lại chỉ làm tôi thêm hận thù mà thôi. Bỗng trong đầu tôi lóe lên câu nói của Thục Khuê ngày đó. “Và cả cô ta!”

“Ai?”

“Thục Khuê.” Tôi nghiêng rằng nói tên cô ta. Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, bên anh, tôi thấy mình thật nhỏ bé. Bên anh, mọi thứ xung quanh tôi thật bình yên. Tôi gục đầu vào vai anh, không khóc, không nói gì cả. Chỉ im lặng như vậy thôi.

Tôi ngồi theo dõi những đường cổ phiếu của tập đoàn Thượng Long, không nhanh không chậm nhưng con người tinh tế sẽ nhận thấy sự thay đổi của nó. Đang chuyển từ từ sang đỏ, tốt lắm, chỉ cần đúng thời cơ thì tôi quăng ra con ác chủ bài cuối cùng. Canh bạc này, xem như ông mất trắng. Đăng Tùng, Phương Ly, Phương Ân, ba người sẽ ra đường.

Đăng Tùng, do ông sống quá độc ác nên vợ con ông phải chịu chung số phận. Phương Ly, bà quá nhu nhược, xem chồng là nhất, đội chồng lên đầu. Vì chồng mà quên đi huyết thống, Phương Ân, chị thay đổi được thì tôi thay đổi được, chỉ khinh rẻ tôi thì bây giờ tôi sẽ cho người đời khinh rẻ chị. Gì cũng có cái giá của nó cả.

“You’re always on my mind...”

“Alo” Tôi bắt máy, cái gì thay đổi nhưng nhạc chuông điện thoại tôi vẫn giữ duy nhất bài đó.

“Cà phê không bồ?” Con Minh Thùy gọi tôi, lâu lắm nó mới gọi, tôi tưởng nó cho tôi vào quên lãng rồi chứ.

“Ừm, ở đâu?” Tôi hỏi.

“Hột vịt lộn lề đường!” Cà phê của nó đây sao? Muốn ăn hột vịt lộn thì nói đại, làm gì bày đặt rủ đi cà phê cà pháo rồi đưa địa chỉ cho con người ta sốc vậy. Nói xong nó nhanh chóng cúp máy cái rụp. Tôi thở dài.

Đứng lên tôi về nhà thay đồ, không thể mặc bộ đồ công sở này đi ăn lề đường được. Tôi chọn quần jean bò mài rách cùng chiếc áo pull cổ tròn rộng năng động. Đôi giày bata độn để làm cho tôi cao thêm vài phân.

Gặp nhau ở chỗ hẹn, nó đã ăn xong hai cái trứng.

“Sao bồ chậm vậy?” Nó hỏi tôi.

“Phải thay đồ nữa chứ!” Tôi trả lời. Ngồi xuống tôi gọi một cái vịt lộn ướp mè.

“Woa, nay bồ khác quá nha, xinh hơn hồi đi học luôn!” Nó nắm tóc tôi lên xem, bóp mặt tôi méo mó. Con này chừng nào mới thôi cái thói mạnh bạo này chứ. “Bồ đẹp như vậy mà tên Minh Long lại bỏ bồ đi đánh hôn với Thục Khuê! Thật là không ra thể thống gì cả!”

Tôi im lặng ngồi ăn, cứ tưởng vết thương này đã lành, nào ngờ nay con Minh Thùy nhắc lại thì nó lại rỉ máu. Thời gian hình như không đủ để tôi quên đi vết thương lòng này. Không phải lỗi tại tôi cũng không phải tại Minh Long mà là tại những con người độc ác kia. Tại bọn họ mà gia đình nhỏ của tôi tan vỡ như thể chưa bao giờ tồn tại.

67. Chương 67: Chủ Tịch Tập Đoàn

Sau một hồi lê la lê lét chém gió hết quán này đến quán khác với con Thùy thì tôi tạm biệt nó để về. Lí do là anh gọi. Tôi không đi taxi hay xe buýt, phương tiện tôi chọn để về “căng hải”. Đạo từ con phố này qua con phố khác, nhìn những gia đình hạnh phúc nắm tay nhau mà lòng tôi nhói nhói. Tôi dừng lại ở một ngã tư chờ đèn.

“Mua kẹo đường không con?” Một bà lão bán kẹo đường mời tôi.

“Lấy con hai cây đi bà!” Tôi mua hai cây, đây là món mà tôi thích. Vừa quay lưng đi thì tôi va phải một cặp nam nữ. Tôi cúi đầu xin lỗi.

“Cô không sao chứ? Để tôi đền cô hai cây khác, bà ơi lấy con hai cây!” Người thanh niên đó cũng xin lỗi tôi. “Đây, của cô đây!” Người thanh niên đó đưa tôi hai cây kẹo mới. Tôi đưa tay nhận lấy.

“Cảm ơn, tôi không sao!” Tôi ngược mặt lên. Giây phút hai ánh mắt chạm nhau, thời gian như ngưng lại hẳn. Không phải vì người thanh niên đó đẹp trai hay là gì cả, mà là người thanh niên đó đã từng là người lạ đã từng quen-Minh Long. Ánh mắt tôi rơi xuống cánh tay của cậu ta, một cánh tay khác đang quàng lấy tay cậu ta-Thục Khuê. Tim tôi nhói lên.

“Phương Anh, em...” Cậu ta lấp lửng câu nói.

“Anh khỏe không, người lạ đã từng quen?” Tôi gượng cười hỏi.

“Anh khỏe. Còn em?”

“Em cũng...cũng rất khỏe. Minh Phong...Minh Phong...con khỏe...khỏe không anh?” Tiếng nói tôi ứ nghẹn ở cổ. Không hiểu sao lúc này tôi phát âm thật khó khăn.

“Con khỏe, nó biết gọi mẹ và nó cứ đòi em!” Cậu ta nói. Tôi mỉm cười, con tôi biết gọi mẹ rồi. Nó vẫn nhớ tôi.

“Đi thôi anh, chúng ta còn mua rất nhiều đồ!” Thục Khuê kéo tay Minh Long, cô bé đó không ưa tôi như tôi không ưa cô bé. Cả hai người lướt đi qua tôi, cảm giác này...khó chịu lắm. Tôi đứng lặng người tại chỗ, mọi người cũng lướt qua tôi, không ai ngó ngang đến con nhỏ đứng đây và nước mắt đang rơi như mưa.

Ngày hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại của tập đoàn Century Gem, ngày mà tập đoàn có tân chủ tịch. Từ sáng sớm, cánh nhà báo đã tập trung rất đông ở phòng họp của tập đoàn. Ở đầu bàn có hai chiếc ghế chủ tịch khiến ai cũng thắc mắc.

Tám giờ, mọi người đã có mặt đầy đủ ở phòng họp. Mặt ai nấy cũng khá căng thẳng.

“Mời mọi người chú ý lên đây!” Một giọng nói qua micro khá lớn khiến phòng họp đang ồn ào bỗng trở nên im lặng lạ kì. “Sau đây là sự xuất hiện của tân chủ tịch tập đoàn Century Gem, Nguyễn Đăng Huy, Nguyễn Phương Anh.” Mọi đèn flash chớp tắt liên tục khi tôi và anh xuất hiện. Tôi mỉm cười nhẹ, anh thì vẫn vậy, mặt lạnh tanh.

“Tại sao có hai chủ tịch? Tại sao vậy nhỉ?” Cánh nhà báo nhao nhao lên.

“Trật tự! Tất cả mọi người có lẽ đang thắc mắc tại sao một tập đoàn có hai chủ tịch cũng như một nước có hai vua. Chuyện này xưa giờ không có nhưng kể từ hôm nay, một đất hai vua sẽ chuyện bình thường. Tôi nghĩ suốt thời gian qua mọi người luôn thấy tôi xuất hiện cùng anh Đăng Huy ở những cuộc họp lớn nhưng không hề biết tôi là ai. Tôi là Nguyễn Phương Anh, kể từ hôm nay, tôi sẽ thay bà Trần Lưu Hà Nghi điều hành tập đoàn Century Gem cùng với anh Nguyễn Đăng Huy. Mong mọi người hợp tác để tập đoàn chúng ta ngày một phát triển.” Tôi dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên.

Buổi ra mắt hôm nay vô cùng thuận lợi, không có bất trắc hay ai phản đối gì cả. Tôi nhẹ nhàng ngồi vào chiếc ghế chủ tịch năm mươi chín tuổi. Mọi sự thay đổi chóng mặt.

Tôi cắn một miếng rau câu do anh làm và thành thói ngồi xem bảng tin kinh tế.

“Hôm nay, Century Gem đã có một thay đổi lớn trong bộ máy tổ chức điều hành, đó là việc thay đổi chủ tịch. Việc đáng nói ở đây là Century Gem có đến hai vị chủ tịch và cô Phương Anh-cháu gái của bà Hà Nghi cũng là một trong hai vị chủ tịch đó. Đây có thể được coi là một sự thay đổi có một không hai trong lịch sử kinh tế Việt Nam. Và cô Phương Anh chỉ mới mười chín tuổi, thật sự là tuổi trẻ tài cao. Đồng thời với việc Century Gem thay đổi chủ tịch thì tổng tập đoàn đa quốc gia Thượng Long đã tuyên bố phá sản sau một thời gian dài chống chọi với sự thiệt hại lỗ vốn. Century Gem đã từng tuyên chiến với Thượng Long, nay Century Gem thay đổi chủ tịch, Thượng Long phá sản. Tất cả các nhà đầu tư trong và ngoài nước đang đặt một dấu chấm hỏi lớn vì không biết Thượng Long phá sản có phải một phần là do hai vị chủ tịch mới của Century Gem hay không.”

“Tuyệt!” Tôi vỗ tay. “Rất tuyệt!”

“Như chúng ta dự đoán, em thật sự rất tuyệt!” Anh ăn một miếng rau câu rồi mỉm cười nhẹ. Ngày hôm nay đã có hai thứ làm chấn động thị trường kinh tế Việt Nam. Nguyễn Đăng Tùng, ván bài này, ông mất trắng.

“Giờ đã đến lúc rồi!”

“Chuyện gì?”

“Giành lại Minh Phong!”

68. Chương 68: Anh Vãn Yêu Em

“Bà Lưu Ngọc, cô Phương Anh muốn gặp mặt bà một chuyến.” Cô trợ lí của tôi đang nói chuyện với bà Lưu Ngọc. Thật tình tôi không biết bà già đó nói gì mà mặt cô thư kí căng cứng khó nói. Lâu lâu lại nhìn tôi.

“Vâng, quán cà phê Vọng! Cảm ơn bà, mong gặp bà lúc mười giờ ở đó!” Cô thư kí cúp máy. “Bà ấy đồng ý gặp mặt rồi chủ tịch!”

“Tốt lắm!” Tôi mỉm cười.

Tôi bước vào quán với bộ dạng của một dân chơi hơn là một vị chủ tịch. Bà ta đã ngồi đợi sẵn ở đó. Tôi bước lại mỉm cười với bà ta.

“Cô có biết thời gian tôi rất quý không? Cô đã trễ năm phút!” Bà ta nổi đóa với tôi.

“Xin lỗi bà, thời gian của tôi cũng quý không kém gì thời gian của bà.” Tôi mĩa mai.

“Cô muốn gặp tôi làm gì?” Bà ta hỏi, công nhận bà diễn tốt thật, giữ con tôi mà hỏi tôi gặp bà để làm gì.

“Tôi muốn đòi lại Minh Phong!” Tôi nhấn mạnh từng chữ.

“Buồn cười! Cô nghĩ cô là ai mà nói điều đó trước mặt tôi?” Bà ta nhìn tôi với ánh mắt xem thường. Tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

“Tôi là Nguyễn Phương Anh, hôm nay tôi đến đây với tư cách là đương kim chủ tịch Century Gem để đòi lại Hứa Thiên Minh Phong-người thừa kế của tập đoàn Century Gem.” Tôi nói.

“Minh Phong cũng là người thừa kế tập đoàn của tôi!” Bà ta cũng ráng rống họng lên mà cãi với tôi.

“Bà biết tổng tập đoàn đa quốc qua Thượng Long vừa mới phá sản mà đúng không? Bà có tin tôi chỉ cần enter một phím thôi thì tập đoàn mà ông chồng nhà bà gãy dựng mấy chục năm nay nó sẽ tan biến như chưa bao giờ tồn tại không?”

“...” Bà ta im lặng, mặt bà ta bắt đầu đổi màu, tôi nhếch mép cười, tôi đã dọa bà ta sợ lắm rồi.

“Tôi cho bà hai mươi bốn tiếng để đưa ra quyết định cuối cùng. Một là trả Minh Phong lại, hai là...chuyện gì bà tự hiểu. Nếu không trả thì nhớ gọi điện cho tôi sớm sớm để tôi còn biết mà chuẩn bị giấy tờ để khởi kiện bà! Tạm biệt!” Tôi đứng lên, đặt xuống một tấm danh thiếp rồi rời đi. Để tôi xem, gan bà lớn đến đâu.

Tôi đang ngồi xem ti vi ở nhà thì điện thoại tôi reo lên. Minh Long, sao cậu ta lại gọi cho tôi lúc này, không lẽ mời tôi đi dự lễ đính hôn của cậu ta với Thực Khuê.

“Em nghe!” Tôi khẽ nói, bàn tay siết chặt điện thoại để phòng hờ có tin dữ thì điện thoại cũng không rơi xuống đất.

“Em thu dọn toàn bộ hành lý đi!” Cậu ta khẽ nói.

“Để làm gì?” Sao tự nhiên kêu tôi thu dọn hành lý chứ.

“Em nghe lời anh một lần thôi, ngày mai Minh Thùy sẽ đi sang Pháp. Và anh muốn em...ngày mai chúng ta gặp nhau ở sân bay Tân Sơn Nhất lúc tám giờ. Em nhớ đến, nhất định phải đến. Chào em!” Tôi không kịp phản ứng gì cả. Thế này là sao? Minh Thùy sang Pháp thì liên quan gì tôi?

Thế mà tôi vẫn đứng lên thu dọn toàn bộ hành lý vào vali. Cả đêm tôi không chợp mắt được, lòng tôi cứ bộn bề lo âu. Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Bây giờ tôi kéo vali ra khỏi nhà, anh đã đi công tác rồi nên tôi không thể báo cho anh được. Tôi đành nói sau vậy.

Đứng ở sân bay, lòng tôi lại nhớ về chuyện ngày đó. Tôi bất giác mỉm cười.

“Nè bồ!” Con Minh Thùy ở đâu chui ra vậy.

“Gì vậy?” Tôi quay qua hỏi.

“Bồ biết mình đi nước ngoài nên đến...đi chung à?” Nó hỏi, tôi thật tình cũng chả biết phải trả lời làm sao.

Từ xa, tôi thấy Minh Long bước xuống xe taxi, tay bế Minh Phong, tôi thấy thằng bé đang nói gì với cậu ta nữa. Cậu ta bước nhanh vào gần khu check-in nhưng mắt không quên nhìn xung quanh. Tôi cũng lập tức kéo hành lý chạy về phía đó. Minh Thùy thấy vậy cũng chạy theo.

Minh Long dừng lại, tôi cũng vừa chạy đến. Cả hai đứng đối mặt nhau và thời gian hình như ngưng đọng.

“Mẹ...mẹ” Minh Phong đưa tay đòi tôi bế. Tôi ôm lấy thằng bé.

“Con trai!” Nước mắt tôi chảy ra, gần một năm rồi tôi mới gặp lại con trai, nay thằng bé lớn quá, nó biết nói luôn rồi. Thằng bé ôm lấy cổ tôi.

“Anh đưa Minh Phong về cho em, nó xứng đáng được ở bên mẹ nó!” Minh Long nói.

“Chuyện này là sao?” Con Minh Thùy im lặng này giờ bây giờ nó mới lên tiếng.

“Đây là hai vé máy bay đi sang Pháp, đi cùng chuyến với Minh Thùy. Anh muốn em đưa Minh Phong qua đó, đợi vài năm sau hãy quay về. Nếu được, anh mong em sẽ dừng trở về Việt Nam nữa. Nơi đây có quá nhiều chuyện đau buồn, em nên quên đi và bắt đầu một cuộc sống mới. Em đi nhanh đi, thủ tục anh đã làm xong hết rồi. Đây là hộ chiếu mới của em, đi nhanh trước khi người nhà anh đến bắt Minh Phong lần nữa.” Cậu ta nói, tôi để Minh Phong xuống đất. Con Minh Thùy lạnh lùng, nghe vậy là nó nắm tay Minh Phong đi nhanh vào khu vực cánh lý. Minh Long cúi xuống hôn nhẹ lên trán Minh Phong, thằng bé có vẻ luyến tiếc ba nó. “Đi đi!” Cậu ta hối thúc.

“Em đi đây, cảm ơn anh! Đây lần cuối cùng chúng ta gặp nhau!” Tôi quay lưng đi nhanh. Khi tôi gần bước vào trong thì cậu ta hét tên tôi.

“Phương Anh!” Tôi khựng người, quay lại, cậu ta chạy về phía tôi rất nhanh. Tôi không biết chuyện gì xảy ra ngay lúc này. Nhẹ nhàng cậu ta cúi xuống hôn vào môi tôi. Một nụ hôn tạm biệt. Chỉ là tạm biệt thì có cần sâu đậm đến mức không nở rời xa, tim tôi vỡ ra, đau, đau lắm. Hai hàng nước mắt lăn dài trên mặt, cậu ta cũng khóc. Nước mắt cả hai quện vào nhau hòa vào cùng nụ hôn chưa xốt. Mặn, vị mặn của tình là đây.

Luyến tiếc cậu ta rời khỏi môi tôi. Đây lần đầu tiên tôi thấy cậu ta khóc. Lòng tôi đau như có người xát muối.

“Em hãy nhớ lấy điều này, dù thế giới có bị đảo ngược, dù có gì xảy ra đi nữa, đời này kiếp này, anh nguyện chỉ yêu mình em!” Lời thề này không đáng tin nhưng tôi sẽ tin, tôi mãi tin.

“Em yêu anh! Em sẽ khắc cốt ghi tâm!” Tôi quay lưng đi thật nhanh. Hết rồi, chuyện tình yêu màu hồng ngày nào em cùng anh vẽ nên thì nay đã kết thúc. Đời này, kiếp này, em cũng chỉ nguyện yêu mình anh.

69. Chương 69: Gặp Nhau Ở Pari

Một năm sau tại thủ đô ánh sáng.

Kể từ ngày tôi rời xa Minh Long thì con người tôi trầm lặng hẳn. Tôi ít cười hơn, ít nói hơn. Mỗi lần Minh Phong chạy lại hỏi “mẹ ơi, chừng nào mình mới gặp ba?” thì lòng tôi chua xót. Chừng nào mẹ cũng không biết nữa con trai à. Có lẽ là mãi mãi chúng ta không gặp ba con đâu.

Tôi và con Thùy được gia đình gửi tiền qua mua một căn nhà nhỏ ở thủ đô phồn hoa này. Không rộng lớn lắm, nằm ngay mặt tiền của con phố thời trang nhộn nhịp, người người qua lại. Tận dụng việc nằm ở mặt tiền nên tôi mở một shop hoa nhỏ để buôn bán cho đỡ chán đời. Dù gì thì có lẽ năm sau tôi sẽ sang Anh Quốc sống với dì nên công việc này chỉ là tạm bợ.

Từ ngày qua đây, trình độ tiếng Anh của tôi được cải thiện rõ rệt. Sống giữa Tây là Tây mà không nói được tiếng Anh thì chắc là câm như hến luôn.

Cứ mỗi năm tôi lại thay đổi phong cách cho bản thân mình. Năm nay cũng vậy, từ một cô gái làng chơi tôi lột xác thành gái nhà lành. Mái tóc xoăn nay đã được duỗi thẳng, xõa dài ở chấm lưng. Diện trên người chiếc váy trắng tinh khôi có ai nghĩ tôi đã có con rồi đâu.

Shop bán hoa này buôn bán rất đắt, ngày nào cũng có người đến mua. Cô bạn người Pháp kể bên mở một shop thời trang thường qua bên tôi mua hoa về trưng hay treo rằng “chủ shop còn xinh hơn cả những bông hoa được bày bán!” Lúc đó tôi chỉ cười.

Có nhiều anh chàng đến mua hoa chỉ để được ngồi nói chuyện cùng tôi, được tôi chỉ cách chăm sóc hoa. Và tôi cũng đã làm cho nhiều trái tim chàng trai phải tan vỡ khi họ tỏ tình với tôi. Đơn giản vì tôi không xứng với họ và tôi còn yêu Minh Long rất nhiều.

Đêm hôm nay cũng như mọi khi, tôi dỡ Minh Phong ngủ xong thì lại lên facebook nói chuyện cùng anh. Anh kể tôi nghe nhiều thứ xảy ra ở Việt Nam nhưng tuyệt nhiên anh không hề nói đến Minh Long. Anh nói rằng do ăn chơi sa đọa nên chị Phương Ân bị dính vào căn bệnh thể kỉ, sống dở chết dở. Còn ông Đăng Tùng thì còng lưng ra làm trả nợ. Từ một chủ tịch tập đoàn mà giờ đây ông phải đi làm bảo vệ ột xưởng nhỏ. Tôi khá hài lòng về kết quả này. Tắt máy, nằm xuống kể Minh Phong thì tôi lại nhớ về Minh Long, nhớ lại nụ hôn của ngày rời xa. Nước mắt tôi bỗng chốc chảy ra.

“Mẹ ơi, sao mẹ khóc?” Minh Phong hỏi tôi.

“Mẹ đâu có khóc, sao con chưa ngủ?” Tôi lấy tay chùi nước mắt mỉm cười với con.

“Rõ ràng là mẹ đang khóc, có phải mẹ cung nhớ ba như Phong nhớ ba không?” Thằng bé lấy bàn tay nhỏ xíu của nó chùi nước mắt cho tôi. Nó cũng nhẹ nhàng như ba của nó vậy.

“Không có đâu, con ngủ đi. Mai cô Thùy sẽ dẫn con đi chơi. Ngủ sớm mai dậy sớm!” Thằng rất nghe lời, tôi vỗ vỗ vài cái nó đã ngủ. Phải, mẹ đang nhớ ba con, nhớ rất nhiều.

Sáng hôm sau, tôi đang ngồi gói những bó hồng xanh lại thì có khách đến mua. Tôi rũ tóc che một bên mặt nên không thể thấy mặt của vị khách này. Sau khi đi một vòng quanh shop thì anh ta ra ngồi xuống kể tôi.

“Cô cho tôi hỏi loại hoa hồng nào tượng trưng cho tình yêu?” Anh ta là người Việt Nam, nói tiếng Việt rất chuẩn.

“Hoa hồng xanh. Hoa hồng xanh tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu!” Tôi trả lời, mỉm cười nhẹ. Không ngờ ở nơi đất khách tôi còn có thể gặp lại đồng hương.

“Lấy tôi một bó!” Khi tôi gói hoa xong và trao cho anh ta thì anh ta giữ chặt tay tôi. Tôi tém mái tóc dài ngược mặt lên nhìn xem ai mà lơ lửng lơ lộn như vậy. Hai ánh mắt chạm nhau, đôi mắt màu xám tro chất chứa đầy nỗi buồn, nụ cười dịu dàng tỏa nắng ấm. Gương mặt mà tôi mong nhớ ngày đêm nay đã đứng trước mặt tôi. Là cậu ta-Minh Long. Tôi mỉm cười, cậu ta cun mỉm cười.

“Anh qua đây khi nào?” Tôi hỏi, thật tình lúc này tôi không biết phải nói gì nữa.

“Tối hôm qua, sáng hôm nay là đi tìm em!” Cậu ta trả lời.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Anh Đăng Huy cho anh địa chỉ!”

“Anh qua đây làm gì? Không phải...” Nói đến đây tôi bỏ ngổ phần còn lại của câu nói.

“Phải, anh qua đây là để mời em về Việt Nam dự đám cưới của anh!” Cậu ta cười rất vui vẻ. Đám cưới sao? Cậu ta không đùa chứ? Cậu ta nghĩ tôi cao thượng đến nỗi có thể đi dự đám cưới người mình yêu sao?

“Đám...cưới...sao?” Tôi hỏi lại cho chắc, sợ mình nghe lầm.

“Phải, về Việt Nam dự đám cưới của anh. Em phải có mặt, anh đã đích thân qua đến đây mời em đến đám cưới để làm cô dâu của anh mà em không chịu anh sẽ chết tại đây cho em xem!” Vừa nói, cậu ta vừa lấy trong túi ra một chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn mà ngày đó tôi quăng xuống biển. “Đồng ý làm cô dâu của anh, em nhé!” Gì đây? Tôi chẳng kịp hiểu gì cả.

“Mẹ ơi, ba cho kìa, lấy đi, ba buồn!” Minh Phong ở đâu chạy ra vậy. Nước mắt tôi chảy ra, tôi không thể nói gì nữa, tôi liên tục gạt đầu.

“Em đồng ý!”

“Cảm ơn em!” Cậu ta ôm chầm lấy tôi, đây có lẽ là ngày mà tôi cảm thấy hạnh phúc nhất.

70. Chương 70: Ba Năm Cho Một Hồi Kết

“Hồi hộp không bỏ?” Con Thùy đi vào phòng chuẩn bị, nó nói làm tôi hết hồn.

“Hồi hộp lắm!” Tôi cắn môi trả lời, tay nắm lấy váy cưới.

“Bình tĩnh đi, bỏ đẹp lắm! Mình rất muốn được hồi hộp giống bỏ đây này!” Nó đặt nhẹ tay lên vai tôi, nó mỉm cười. Nó chỉ vào trong gương “Mặt bỏ rất hạnh phúc nha!”

Anh tôi đi vào, anh đứng khoanh tay nhìn tôi rồi mỉm cười nhẹ. Tôi quay người lại nhìn anh.

“Em có chỗ nào không ổn sao?” Tôi hỏi rồi nhìn vào gương.

“Không có, anh không biết bây giờ phải xoa đầu em bằng cách nào đây!” Anh cười cười. Tôi đang hồi hộp muốn chết luôn mà anh còn đùa nữa. “Ba năm đau khổ qua rồi, cuối cùng em gái anh cũng có được hạnh phúc. Ba năm ột hồi kết!” Anh hôn nhẹ lên trán tôi, tôi mỉm cười.

Đứng trước con đường hôn lễ mà tim tôi muốn rớt ra. Đây là lần đầu tiên tôi hồi hộp như vậy. Ở phía cuối con đường có Minh Long đang đợi, cậu ta đang mỉm cười.

Anh dẫn tôi vào thánh đường, xung quanh là tiếng vỗ tay của mọi người. Tôi không dám nhìn xung quanh vì sợ mọi người sẽ thấy gương mặt đang đỏ ửng vì ngại ngùng của tôi. Anh trao tay tôi cho Minh Long và sử dụng chất giọng của một chủ tịch nói:

“Cậu mà làm em gái tôi khóc thì tôi sẽ cho cậu chết không toàn thân! Nhớ đó!” Anh mỉm cười.

“Em nhớ mà!” Minh Long trả lời.

Tôi và Minh Long quay người lên hướng của Cha xứ. Cha nhìn chúng tôi mỉm cười hiền hòa.

“Minh Long, con có đồng ý lấy Phương Anh làm vợ không? Dù có giàu sang hay nghèo hèn, ốm đau hay khỏe mạnh. Các con sẽ luôn bên nhau. Con có đồng ý không?” Cha xứ hỏi.

“Con đồng ý!” Minh Long trả lời.

“Con có đồng ý không?”

“Con đồng ý!”

“Con có đồng ý không?”

“Con đồng ý!” Cậu ta mỉm cười nhìn tôi khi trả lời xong lần thứ ba.

“Phương Anh, con có đồng ý lấy Minh Long làm chồng không? Dù có giàu sang hay nghèo hèn, ốm đau hay khỏe mạnh. Các con sẽ luôn bên nhau. Con có đồng ý không?” Cha xức hỏi tôi.

“Con đồng ý!” Tôi nhẹ đáp.

“Con có đồng ý không?”

“Con đồng ý!”

“Con có đồng ý không?”

“Con đồng ý!”

“Các con hãy trao nhẫn cho nhau!” Cha xức đưa ra cặp nhẫn rất đẹp đã được chuẩn bị trước. “Các con chính thức trở thành vợ chồng! Con có thể tháo khăn voan và hôn cô dâu!” Minh Long nhẹ nhàng tháo chiếc khăn voan phủ mặt tôi này giờ. Cậu ta nhẹ nhàng nâng cầm tôi lên, nhìn vào mắt tôi, khẽ nói:

“Em đẹp lắm!” Tôi mỉm cười.

“Hôn đi, hôn đi, hôn đi!” Cả nhà thánh đường ồn ào sôi nổi hẳn lên.

“Anh hôn em nhé!” Ngại chết mất, sao lại phải xin phép như vậy chứ. Tôi khẽ gật đầu. Cậu ta cúi người xuống hôn tôi, ngọt ngào, không chút chứa như lúc chia tay. Cả thánh đường như ngưng đọng thời gian, mọi thứ im lặng, im lặng đến nỗi mà tôi có thể nghe được nhịp tim của mình.

“Ôi không, con không nên thấy cảnh này!” Minh Phong bỗng đứng nói lớn làm ọi người bật cười. Tôi đẩy Minh Long ra, quay người nhìn thẳng bé, nó đang núp người vào Minh Thùy. Con Thùy thì đứng chỉ biết cười thôi.

Đám cưới này sẽ trọn vẹn hơn nếu có mẹ Minh Long và ba mẹ tôi nhưng tôi nghĩ không cần, họ đã đem đến cho tôi quá nhiều nỗi đau nên ngày hạnh phúc này của tôi thì họ không có mặt sẽ tốt hơn.

Một năm sau

Kể từ ngày kết hôn, tôi cùng Minh Long sang Anh Quốc định cư cùng dì, tập đoàn Century Gem và tập đoàn Thiên Minh Long cùng nhau hợp tác mở một chi nhánh ở đây. Bà Lục Ngọc cũng đã xem tôi là con dâu của bà, anh và tôi cũng đã tha thứ cho ba mẹ. Là con cái, không thể nào hận ba mẹ mình mãi được, dù họ có làm gì, họ cũng là ba mẹ mình. Tôi hiểu được điều đó vì tôi cũng đã làm mẹ. Nhưng có lẽ tôi vẫn chưa thể quay về gặp họ được.

Sáng sớm hôm nay cũng như mọi khi, tôi thức dậy vẫn không có Minh Long bên cạnh. Cậu ta dậy rất sớm. Tôi lết xác vào nhà vệ sinh thay quần áo. Tóc búi cao, tô son môi cho đỏ đỏ. Tôi đi xuống nhà, cậu ta không có trong phòng bếp. Nay đổi gió ra sân ăn sáng sao.

Tôi đi ra sân, cậu ta đang ngồi ăn với dì. Tôi đi tới, mỉm cười với dì, dì cũng cười nhẹ nhàng với tôi.

“Chào chủ tịch buổi sáng!” Tôi cúi xuống hôn nhẹ vào môi cậu ta.

“Chào phu nhân của chủ tịch!” Cậu ta đùa với tôi. Tôi ngồi xuống kế bên cậu ta.

“Minh Phong đâu?” Tôi hỏi.

“Con đây!” Thăng bé chạy lại, nó ôm cổ ba và hôn nhẹ lên má của Minh Long “Chào ba buổi sáng!” Nó hôn vào má dì “Chào bà ngoại buổi sáng!” Từ lúc sinh ra nó chỉ biết dì là bà ngoại nó, đến giờ cũng vậy. “Chào mẹ buổi sáng!” Nó cũng hôn nhẹ lên má tôi rồi chạy qua ngồi kế dì. Cả nhà bốn người ăn uống vui vẻ.

Sau khi ăn, dì đưa Minh Phong đi gặp mấy người bạn. Tôi tiễn Minh Long ra xe để đến tập đoàn, tay cầm áo vest của cậu ta và thắt caravat dùm cậu ta.

“Sao anh không ngày nào ngủ với em đến bây giờ hết vậy?” Tôi nũng nịu hỏi.

“Anh còn phải đi làm mà, cô thư kí chân dài của anh!” Cậu ta khẽ nói, mỉm cười ranh mãnh.

“Thư kí chân dài này!” Tôi thất mạnh tay cái caravat. Cậu ta la lên như heo chọc tiết.

“Em muốn giết chồng em à?” Cậu ta giả bộ nhăn nhăn mặt.

“Vậy đó!” Tôi trả lời. Cậu ta cúi xuống hôn tôi rồi rời đi.

“Ồ nhà ngoan!” Minh Long xoa đầu tôi, từ khi nào mà cậu ta có hành động y như anh vậy chứ. Tôi lấy tay vuốt vuốt lại tóc. Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo cậu ta. Nhẹ nhàng và thỏ thẻ.

“Anh! Em mang thai nữa rồi!”

71. Chương 71: Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện về Thực Khuê

Trong thời gian tôi định cư ở Pháp thì nhà Minh Long xảy ra vô số chuyện. Minh Long giấu hẵn tôi cho đến tối hôm nay, tôi năn nỉ mãi thì cậu ta mới chịu kể. Thật không ngờ, người hủy lễ đính hôn đó là Thực Khuê.

Cái ngày mà tôi ra sân bay sang Pháp thì Thực Khuê có lén đi theo Minh Long. Cô bé chứng kiến toàn bộ mọi chuyện và đã hủy đi cái hôn ước mà cả hai gia đình sắp đặt. Sau khi từ bỏ Minh Long thì cô bé cắt đứt mọi liên lạc với gia đình cậu ta.

“Em sẽ không thể nào chịu nổi khi người đàn ông ở bên cạnh mình mà lúc nào cũng chỉ nghĩ về người phụ nữ khác. Khi anh không yêu em mà em cố trối buộc anh và có đối xử tốt cỡ nào anh cũng chán ghét em! Em không muốn như vậy!” Đó là lời Thực Khuê đã nói và Minh Long thuật lại cho tôi nghe.

Tôi thầm cảm ơn cô bé, mong sao sau này chúng ta gặp lại thì vẫn có thể nói chuyện một cách bình thường với nhau-cô bé một thời là tình địch của chị.

72. Chương 72: Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện khi quay về Việt Nam

Tôi về Việt Nam lần này là do con Minh Thùy đám cưới. Khỏi nói cũng biết nó đám cưới với ai rồi. À vâng, nó đám cưới với anh tôi. Ngạc nhiên không? Tôi ngạc nhiên khi nhìn thiệp cưới in tên chữ bị chà bá.

Nó từng quen Viễn Kiệt nhưng giờ lại kết hôn cùng anh tôi và nó sẽ là chị dâu tôi. Kể ra cũng dài, nó với Kiệt chỉ là tình cảm nhất thời, khi đi du học bên Pháp thì nó không còn liên lạc với Kiệt nữa. Hằng đêm nó noi chuyện qua skype là nói với anh. Trời ơi, hai người họ qua mặt tôi mà tôi không biết luôn.

“Em giận anh lắm! Sao anh quen con khùng này mà anh không nói cho em biết! Uống công em tin tưởng anh suốt thời gian qua!” Tôi làm mặt lạnh nhìn anh. Anh chỉ cười, xoa đầu tôi.

“Thôi cô nương, giờ biết rồi đó!” Anh cười nói.

“Tôi kết hôn luôn em mới biết, sao anh không đẻ sinh con rồi nói em nghe luôn?” Tôi đang rất bực vì bị qua mặt một cách trắng trợn như vậy.

“Long ơi, cậu đến dẫn vợ cậu ra xa anh chút! Con bé sẽ lây lửa cho anh mất!” Hay lắm, giờ có vợ rồi. Quên những ngày tháng đồng cam cộng khổ với nhau.

“Đi thôi em, ra nói chuyện với mẹ đi! Mẹ nhớ em lắm đó!” Minh Long dắt tôi đi ra.

“Con rất giận cậu vì cậu làm mẹ con giận!” Minh Phong vận bộ vest trắng ở đâu ton ton chạy lại nói với anh. Anh chỉ cười, xoa đầu nó.

“Quỷ nhỏ! Bệnh mẹ ghê chưa! Nay con đẹp trai lắm!” Anh nói.

“Con hết giận cậu rồi vì cậu khen con đẹp trai!” Tôi bó tay thẳng nhóc này rồi. Mong sao đứa tôi sắp sinh ra là con gái, nếu là con trai nữa thì chắc tôi chết.

Tôi đi đến trước mặt mẹ, bà nhìn tôi.

“Con chào mẹ!” Tôi nhẹ nhàng cúi đầu chào bà theo phép lịch sự. Dù gì bà cũng là mẹ tôi.

“Con khỏe không con gái! Mẹ thật có lỗi với con!” Bà ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve. Tôi muốn đưa tay ra ôm bà lắm nhưng tôi không thể. Tôi đã có khoảng cách với bà rồi.

“Ba xin lỗi con! Mong con sẽ tha thứ cho ba. Khi ba trắng tay, ba mới hiểu gia đình là quan trọng như thế nào! Ba chấp tay mong con tha thứ!” Ông chấp hai tay lại trước ngực.

“Ba đừng làm vậy! Con sẽ có tội!” Tôi nắm lấy tay ông “con đã từng rất hận ba nhưng giờ con không còn hận ba nữa. Ba yên tâm, con không nhớ những chuyện đó đâu! Hôm nay là ngày vui của anh! Đừng nhắc chuyện buồn!” Tôi mỉm cười.

“Ôi, con dâu của ta!” Tôi quay qua, là mẹ Minh Long. “Ta nghe Minh Long nói là con đang mang thai! Thật không?” Nhìn mặt tôi giống giả lắm chắc.

“Dạ thật!” Tôi gật đầu.

“Thật sao con? Sao không ai nói cho chúng ta biết cả!” Mẹ tôi đi lại hỏi.

“Dạ, chắc anh bận quá nên không nói! Anh biết rồi mà!” Tôi trả lời.

“Thằng Huy thật tệ!” Mẹ tôi nói xong thì bật cười, ai cũng bật cười vì sự quên của vị chủ tịch. Anh thì đứng ở trên ngạch mặt ra.

73. Chương 73: Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện về lúc trốn thoát

Sau hôn lễ, anh đưa Minh Thùy đến nhà ba mẹ tôi chơi, à mà ba mẹ tôi cũng là ba mẹ anh mà. Anh thì gọi điện rủ tôi qua.

“Bé cưng, qua đây chơi với anh đi!” Anh nói trong điện thoại.

“Qua đâu?” Tôi đang chơi với Minh Phong ở nhà của Minh Long.

“Căn nhà hai chúng ta bị nhốt! Qua chơi với anh!” Anh nói.

“Em không rảnh, anh kêu con Thùy chơi với anh! Em chưa chấp nhận được sự thật con Thùy là chị dâu mình đâu. Em vẫn còn vô cùng hoang mang!” Tôi trả lời, bên kia có giọng cười, không phải anh cười mà là mọi người. “Anh bật loa ngoài sao?” Tôi hỏi.

“Ừm!” Anh trả lời nhẹ như gió vậy.

“Anh được lắm! Em cúp máy đây!” Tôi cúp máy.

“Sao vậy em?” Minh Long bưng đĩa trái cây từ dưới bếp lên. “Ai gọi vậy nhỉ?” Điện thoại của cậu ta rung lên. Cả một trăm trên một trăm là anh gọi. “Em nghe đây anh Huy?” Thấy chưa, nói đâu có sai.

“...” Tôi không biết bên kia nói gì mà Minh Long nhìn tôi cười. Cậu ta gọi cô giúp việc đến dẫn Minh Phong ra vườn chơi. Tôi sợ người giúp việc nhà này là chỉ cần cậu ta chỉ tay thôi cũng biết cậu ta muốn gì. Minh Long ngồi xuống kế tôi, tay vòng nhẹ qua ôm eo tôi. Đóng phim lãng mạn chắc.

“Có gì chút em qual!” Rồi xong, cậu ta nhận lời rồi. Cậu ta cúp máy rồi bẹo má tôi một cái.

“A ui!” Tôi xoa xoa cái má bị bẹo. “Anh vũ phu quá!” Tôi đánh vào đùi cậu ta.

“Vậy bà xã thật là vũ nữ.” Cậu ta nắm lấy tay tôi mà hôn nhẹ một cái. “Đi qua gặp mặt chị dâu!” Cậu ta đề cập đến.

“Em không chấp nhận nỗi sợ thật phũ phàng này đâu!” Tôi dựa vào vai cậu ta trả lời.

“Đi qua đó moi hết tất xấu của chị dâu ra nói.” Minh Long đề nghị. “Đi lên thay đồ, anh thương.” Nghĩ sao dụ tôi kiểu này vậy. Cậu ta định cúi xuống cưỡng hôn tôi thì bà Lục Ngọc từ ngoài đi vào.

“À há, ta không thấy gì hết! Ta không thấy gì cả!” Bà nói như vậy chẳng khác nào bà đã thấy hết. Bà đi nhanh xuống bếp, miệng còn mím mím cười.

“Đi lên thay đồ đi! Anh thương! Đi!” Cậu ta đẩy tôi đứng lên, tôi đành đi lên thay đồ vậy.

Hiện tại chúng tôi đang ngồi đối mặt nhau trong nhà. Con Minh Thùy nhìn tôi, tôi nhìn nó. Anh cũng nhìn tôi nhưng mắt tôi không đủ rảnh để nhìn lại anh. Minh Long và Minh Phong thì ngồi chơi game trong cái máy chơi game mà ông ngoại tặng. Để mình tôi chiến đấu trên chiến trường như vậy mà coi được.

“Thôi được rồi!” Chị Phương Ân lên tiếng, chị đi bưng đĩa bánh ngọt lên. “Nhìn nhau quá, chấy hết mọi người xung quanh! Mà Minh Thùy đây là bạn học của Phương Anh từ cấp hai đến cấp ba mà, sao nhìn nhau ghê vậy?”

“Phải, tụi em là bạn bè sống chết có nhau. Lên bao kế hoạch hại người, giúp đỡ nhau trong cơn hoạn nạn, cái gì cũng sẽ chia sẻ mà nó quen anh mà nó không chịu nói! Em tức!” Tôi nói.

“Cũng giống như bồ, có con với Minh Long luôn mà không nói. Đến chừng ra sân bay sang Pháp mình mới biết. Lúc đó mình ngỡ ngàng như người ngoài cuộc!” Con Thùy trả lời.

“Thì bồ chính là người ngoài cuộc, tại bồ mà mình mới mang thai!” Tôi nói.

“Làm sao tại mình?” Nó hỏi.

“Tại bồ tổ chức sinh nhật, mình tên Lộc Vũ đánh thuốc ấy. Không nhờ Minh Long cứu là mình bị Lộc Vũ sàm sỡ rồi!”

“Thế có hơn gì đâu, Minh Long cứu bồ rồi hai người...”

“Tại mình mất kiểm soát và Long mất tự chủ nên mới ra vậy!”

“Thôi, thôi hai đứa! Bây giờ vạch áo cho người xem lưng chắc!” Ba tôi lên tiếng thì cả hai người bọn tôi mới chịu im.

Tôi đi lên phòng với chị Phương Ân, trong phòng có một em bé đang ngủ. Tôi ngạc nhiên, tròn xoe mắt nhìn.

“Con chị đó!” Hình như chị hiểu ý tôi. Tôi gạt đầu ra chiều rất hiểu nhưng thật tình tôi không hiểu gì cả. “Chị cũng lắm lỡ như em ba năm về trước, do ham mê giàu sang nên chị sa chân vào chốn ăn chơi. Em cũng từng là một cô gái làng chơi nên em cũng hiểu mà? Phải không? Nhưng giờ em đã có Minh Long và Minh Phong bên cạnh, lại sắp có thêm một thiên thần nữa. Cuộc sống của em coi như quá mãn nguyện. Còn chị, chị bị vướng vào căn bệnh HIV, may thay bé Linh không bị nhiễm!” À, cháu tôi tên là Linh, nhìn nó đáng yêu thật.

“Con bé rất đáng yêu!” Tôi vuốt nhẹ mái tóc của nó.

“Em còn nhớ ngày em trốn khỏi đây cùng anh Huy không?” Chị hỏi tôi.

“Nhớ! Có gì không chị?”

“Hôm đó em trốn dễ dàng vậy là do cô hầu gái kia đã giúp em. Lúc ba kêu cô ấy vào phòng em dọn những món đồ như dao kéo thì cô ấy chỉ vào kiểm tra, cô ấy thấy cây dao rọc giấy và vẫn để nguyên đó. Cửa ban công này có ổ khóa nhưng cô ấy cố tình không khóa lại!” Chị chỉ vào ổ khóa cửa đó nằm phía sau tấm rèm. Thì ra là vậy! Cảm ơn cô hầu gái. Tôi thâm mím cười khi nhớ về ngày đó.

74. Chương 74: Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện trở về Anh Quốc

Sau hơn một tháng ở Việt Nam thì tôi và Minh Long quay về Anh Quốc. Dù gì thì ở bên đó Minh Long còn rất nhiều việc phải giải quyết.

Hôm nay, mọi người tiễn gia đình tôi ra sân bay. Mẹ ôm tôi, dặn tôi cố giữ gìn sức khỏe. Con Minh Thùy đứng đó nhìn tôi.

“Sao đây? Không lại ôm mình một cái à?” Tôi hỏi Minh Thùy. Nó cười cười. “Lại đây nào chị dâu, ôm em một cái rồi mấy năm sau mới gặp lại đó!” Tôi dang tay, nhìn nó mỉm cười. Minh Thùy tiến đến, hai đứa ôm nhau.

“Giữ gìn sức khỏe nha!” Nó nói.

“Ừm, chăm sóc tốt cho anh mình nha! Khi nào sinh con nhớ gọi mình, mình về đặt tên cho!” Tôi chọc nó.

“Ok baby! Khi nào sinh nhớ ỉnh biết là trai hay gái nha!” Nó dặn tôi. Tôi gật đầu.

“Đi thôi em!” Minh Long gọi tôi. Cậu ta mỉm cười với mọi người rồi cùng tôi đi vào khu vực cách ly.

Tôi đã từng ghét họ nhưng bây giờ, lúc chia xa thì lòng tôi có một chút buồn buồn. Chỉ một chút thôi.

Lên máy bay, Minh Phong đã ngủ. Cái thằng bé này, cứ hễ lên máy bay lại lăn đùng ra ngủ. Không biết giống ai nữa.

Hôm nay là một ngày trời đẹp rực rỡ ở Anh Quốc. Minh Long đưa tôi ra biển đi du thuyền, biển xanh, nắng vàng. Mọi thứ thật đẹp. Lúc này đây, chỉ có hai chúng tôi, không ai làm phiền được.

“Anh đã mong lâu lắm rồi giây phút này!” Cậu ta thở thở nói vào tay tôi.

“Thật sao?” Tôi hỏi.

“Thật! Anh yêu em!” Cậu ta nói.

“Em cũng yêu anh!” Tôi quàng tay lên cổ cậu ta rồi khẽ nói. Cậu ta cúi xuống hôn tôi, môi cậu ta gần chạm môi tôi thì...

“All around me are familiar faces, Worn out places, worn out faces,...” Chuông điện thoại của cậu ta reo lên.

“Điện thoại kìa anh!” Tôi nói.

“Kệ nó!” Cậu ta trả lời.

“Bright and early for the daily races, Going nowhere, going nowhere,...” Nó reo dữ dội hơn.

“Thôi, để sau đi!” Cậu ta buông tôi ra, nghe điện thoại. Mặt mày căng thẳng. Nghe xong, cậu ta quay người nhanh cuối xuống hôn tôi. Rất nhanh, cứ như là sợ điện thoại lại reo lên lần nữa. Tôi đáp trả nụ hôn.

Cuối cùng em và anh cũng đã về bên nhau. Sau bao nhiêu lần lỡ, sai lầm ta lỡ mất nhau thì duyên số lại đưa ta về bên nhau. Minh Long à, em yêu anh! Nhiều lắm đấy!

END...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-lam-me-tuoi-17>